

ဗုဒ္ဓ ခင်စာ အုပ်စိုက်

ပုညစင်

မူးမြစ်သော
နှင်းဆီဖြူ

အုပ်စိုက်ပြည့် အမှတ်တရ

● NYI NYI

အပ် (၈၀) ပြည့် အမှတ် ၈၇

ပုညသင်၏ ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

BURMESE
CLASSIC
.com

- ၁။ ရင်ခုန်ရဲတိုက် (ဗီဒီယို)
- ၂။ ပန်းအဆိပ် (ဗီဒီယို)
- ၃။ မာနပြတိုက်
- ၄။ သွန်သိုများရဲ့ည (ဗီဒီယို)
- ၅။ ဆန်ကျင်ဘက် မြားနှစ်စင်း၏ သွန်ခြင်းဆုံမှတ် (ဗီဒီယို)
- ၆။ သမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော အချစ်များအကြောင်း (ဗီဒီယို)
- ၇။ ညိုချက်ပြင်းသော သွန်ခြင်း၏ခြေရင်း၌ (ဗီဒီယို)
- ၈။ ကောင်းကင်အနပ် (ဗီဒီယို)
- ၉။ အဆိပ်ခကောင်းကင်
- ၁၀။ နင်းဆီဖြူပုံပြင် (ဗီဒီယို)
- ၁၁။ ပုံပြင်ထဲက အချစ်အကြောင်း (ဗီဒီယို)
- ၁၂။ သွန်ခြင်းရဲ့ လှည့်ကွက် (ဗီဒီယို)
- ၁၃။ အစိမ်းချုပ် (ဗီဒီယို)
- ၁၄။ လျှို့ဝှက်ရင်ခုန်သံ (ရုပ်ရှင်)
- ၁၅။ အချစ်ကိုပေးခဲ့သည်
- ၁၆။ ပင်လယ်ကဗျာ
- ၁၇။ တံတိုင်းကြီးခြား
- ၁၈။ ကာရန်အလွဲ (ရုပ်ရှင်)
- ၁၉။ အချစ်ရဲ့ တန်ခိုးများ

အပ် (၈၀) ပြည့်

ပုညသင် စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၈၇

- ၂၀။ မာယာအပြင်စား
၂၁။ လှတဲ့တေး (ဗီဒီယို)
၂၂။ တိမ်တစ်စနှင့် နွယ်တစ်မျှင် (ဗီဒီယို)
၂၃။ လျှပ်ရောင်အလင်း ချစ်ခြင်းမီးအိမ်
၂၄။ ပျားရည်မြစ်ထဲမှာ
၂၅။ အနီရောင်မိုးတိမ် (ဗီဒီယို)
၂၆။ ချစ်ခြင်းကို ဇွင့်ဆိုကြသူများ
၂၇။ ချစ်သူရှိတဲ့ မိန်းမ (ဗီဒီယို)
၂၈။ ချစ်ခြင်းတရား၏ အလိုတော်အတိုင်း
၂၉။ အချစ်သစ်ရှာတွေ့ခြင်း (ဗီဒီယို)
၃၀။ အချစ်နှင့် ကကြို (ဗီဒီယို)
၃၁။ လျှို့ဝှက်တိတ်ဆိတ်သော ...
၃၂။ ကြယ်တစ်ပွင့်နဲ့ စံပယ်ဖြူ
၃၃။ ဒေင်ရဲ့ သစ်သီး (ဗီဒီယို)
၃၄။ နင်းဒဏ္ဍာရီ
၃၅။ အိပ်မက်ကို ထုဆစ်သူများ (ဗီဒီယို)
၃၆။ ဝိနပ်(စ်)ကြယ်နှင့် လှလင်ဟို (ဗီဒီယို)
၃၇။ အမည်ခံချစ်သူ
၃၈။ ချစ်သူသာ ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့လျှင်
၃၉။ ငြိတွယ် (ဗီဒီယို)
၄၀။ သစ္စာကြိုး
၄၁။ အချစ်ကိုစိတ်ထဲမှတ် လက်ဆယ်ချောင်းထောင် (ဗီဒီယို)

- ၄၂။ အချစ်သက်သက်အချစ်
၄၃။ ကဗျာမမီ (ဗီဒီယို)
၄၄။ နှစ်ပင်လိမ် (ဗီဒီယို)
၄၅။ ကွဲအက်သွားသော မှန်ချပ်များ
၄၆။ အချစ်စစ်ပရောများ (ဝတ္ထုတိုရှည်များ)
၄၆။ ပုံပြောသူများ
၄၇။ ညသင်းရဲ့လမ်း (ဗီဒီယို)
၄၈။ အချစ်ကပေးတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ
၄၉။ အချစ်သည် ထိုကဲ့သို့လည်း...
၅၀။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
၅၁။ မင်္ဂလာစစ်စစ် (ဗီဒီယို)
၅၂။ ကျွန်တော်နှင့် အချစ်၊ အနစ်၊ အသစ်
၅၃။ နှစ်ကိုယ်တူ (ဗီဒီယို)
၅၄။ စွန့်စားကြသူများ
၅၅။ တစ်နေရာမှာ အချစ်ကိုတွေ့ရင် (ဗီဒီယို)
၅၆။ ကျွန်မရဲ့ ပန်းပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတွေနားထားတယ် (ဗီဒီယို)
၅၇။ မြားနတ်မောင်ရဲ့ ပဉ္စလက်
၅၈။ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း ပြောတတ်သူ (ဝတ္ထုတိုရှည်များ)
၅၈။ အချစ်ခို အချစ်ခါး
၅၉။ မေတ္တာဖြင့် ဝယ်ယူသည်
၆၀။ မောင်ကို ပြောမပြချင်ဘူး

- ၆၁။ ခွဲနှောင်ခြင်းအကြောင်း
- ၆၂။ ပန်းသုံးပွင့်၏ ချစ်ဆိပ်မက် (ဗီဒီယို)
- ၆၃။ ချစ်သူ၏တခြားအခြမ်း (ဗီဒီယို)
- ၆၄။ အချစ်ကိုစောင့်ဆိုင်းခြင်း (ဗီဒီယို)
- ၆၅။ ချစ်ကြီးရှုပ် (ဗီဒီယို)
- ၆၆။ ပျော်ရွှင်ခြင်းလတ်ဆောင် (ဗီဒီယို)
- ၆၇။ အက်ဆစ်နင်းဆီ (ဗီဒီယို)
- ၆၈။ ကျွန်မတို့အားလုံး အချစ်ကိုယုံကြည်သည် (ဗီဒီယို)
- ၆၉။ သေစေနိုင်သော အနမ်း (ဝတ္ထုတိုရှုစဉ်အဖွဲ့)
- ၇၀။ အဆိပ်ဖြင့်ထုံမွန်းသော နတ်ခမ်း ပန်းတဲသို့နူးညံ့သောကဗျာ
- ၇၁။ အချစ်ဖြင့် နီးထလာသော ပထမနှစ်နှက်ခင်း
- ၇၂။ ပိုပြီးချစ်မယ့် မနက်ဖြန် (ဗီဒီယို)
- ၇၃။ အချစ် (သို့မဟုတ်) ဝက်ပါ (ဗီဒီယို)
- ၇၄။ နှလုံးသားရဲ့ တောင်ပံခတ်သံ
- ၇၅။ နတ်ဇက်တဲ့ ခုံတွဲများ (ဗီဒီယို)
- ၇၆။ သတို့သမီးရဲ့ ခန္ဓာသီ (ဗီဒီယို)
- ၇၇။ ချစ်ခြင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းအလို (ဗီဒီယို)
- ၇၈။ တစ်နှယ်ငင်
- ၇၉။ တိမ်တွေပေါ်မှာ နင်နဲ့ ငါ (ဗီဒီယို)
- ၈၀။ တစ္ဆေချစ်သူ (ဗီဒီယို)
- ၈၁။ အုပ် (၈၀) ပြည့် အမှတ်တရ
- မင်းမြစ်ခဲ့သော နင်းဆီဖြူ

ချစ်စွာသော ပရိသတ်များသို့
စာရေးသူ၏ အုပ် ၈၀ ပြည့် အမှတ်တရစကား

မယ့်နိုင်စရာပဲ ...
အုပ် ၈၀ အထိတောင် ကျွန်မ ပြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ ...
ဒါဟာ ... ပရိသတ်တွေရဲ့ လက်ခံအားပေးမှုကြောင့်
ဆိုတာ ကျွန်မ မယေ့မလျော့ တောင့်တင်းလျက်ပါ ...
ကျွန်မရဲ့ ပရိသတ်တွေလည်း ကျွန်မကြောင့် ပြုတစ်ခါ
မဲ့တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ရမှာပါ။ ကျွန်မက မျှော်စရာတတ်ကလေးတွေ
တစ်လူညီလူတိုက် ...။ ဝမ်းနည်းစိတ်ပကောင်းစရာလေးတွေ ရေး
လိုက်နဲ့ ကျွန်မ ပရိသတ်အတွက် ရသာစုံစုံဖြစ်အောင် ရေးဖြစ်ခဲ့တာ
ကိုး ...
ရယ်စရာ တတ်လမ်းတွေ ရေးတဲ့အခါ ... ရေးတဲ့ ကျွန်မ
လည်း မျှော်ရှင်ရသလို ဖတ်တဲ့ ပရိသတ်တွေလည်း မျှော်ရှင်လိမ့်
မယ်လို့ မျှော်လင့်မိတယ်။

ဝမ်းနည်းစရာလေးတွေ ရေပိရင်လည်း ရေးတဲ့ ကျွန်မ
ကိုယ်တိုင် ဝမ်းနည်းရသလို ဖတ်တဲ့သူတွေလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်
ကြရမယ် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ခဲစားပေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပရိသတ်ကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျွန်မဆီ ဆက်ကြတဲ့ ပရိသတ်တွေရဲ့ ဖုန်းကို တတ်နိုင်
သမျှ လက်ခံပြောပေမယ့် ကျွန်မ စာရေးနေတဲ့ အချိန်တွေမှာ လက်ခံ
မပြောဖြစ်တဲ့ ဖုန်း ဝေ။ တွေ့နဲ့ ပြန်ဖြစ်သေးတဲ့ စာတွေအတွက်တော့
ကျွန်မ ပရိသတ်တို့ နားလည်ပေးဖို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ အဲဒီ
ပျက်ကွက်မှုတွေကို အလျော်တေးတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို
ကောင်းသတက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားရေးသားပေးပါမယ်။

ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို အုပ် ၈၀ ပြည့်က စပြီး ကျွန်မရဲ့
ပုညခင် စာအုပ်တိုက်မှသာ ဆက်တိုက်ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသွားမှာ ဖြစ်
ပါတယ် ...။

ပုံမှန် လစဉ် ဝယ်ဝတ်ခွင့်သော်လည်း ဝယ်ဖို့ လက်လှမ်း
မမီ၊ ပအားလပ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပရိသတ်များအနေနဲ့လည်း ကျွန်မရဲ့
စာအုပ်တိုက်ကို ဆက်သွယ်ခဲ့ရင် စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပို့ပေးသွားမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

ဝေးလံခင်များ ဒေသများဆီက ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်ကို
ဖတ်ချင်ပါလျက် အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဖတ်ခွင့်မရခဲ့ဖူး
ဆိုရင်လည်း အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံခဲ့ရင် မေတ္တာနဲ့ ပေးပို့ပေးမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

ငဝယန် အကြံပြုစာများကို ကြိုဆိုပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့
ပင်တိုင် စာဖတ်ပရိသတ်များကိုလည်း အခဲအားလျော်စွာ ကျွန်မနဲ့
အတူ စုစည်းတွေ့ဆုံသွားပါမယ်။

မကြာခင် ကျွန်မ စီစဉ်တဲ့ ထုံးချင်းဝတ္ထုများကိုလည်း
ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသွားမှာ ဖြစ်ပြီး အနယ်နယ်
အရပ်ရပ်က အရည်အချင်းရှိတဲ့ စာသင်္ဘောနဲ့ရှင်များကို စုစည်း
ဖို့အောင် ထုတ်ဝေသွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။

ပရိသတ်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ကျွန်မ ယခုတိုင် ရပ်တည် ရှင်သန်
ဆဲဖြစ်တဲ့အတွက် ပရိသတ်များ အားလုံးကို ချစ်ခင်စွာ ကျေးဇူး
စကား ဆိုရင်း အုပ် ၈၀ ပြည့် အမှတ်တရအဖြစ် နှုတ်ခွန်းအက်သ
ထိုက်ရပါတယ်။

ပုညခင်

‘နှယ်နှင်းဆီ’ ...။

သမီးနာမည်က ‘နှယ်နှင်းဆီ’ ပါ ...။

မိန်းကလေးဆိုတာ နှယ်လိုတွယ်တတ်ပြီး နှင်းဆီလို
မွေးဖွဲ့လှပပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ ဆူးတော့ရှိရ
မယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ဘွားဘွားက ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ ...။
ဘွားဘွားက နွေးထွေးနူးညံ့သူပါ။ မယ်မယ် ကတော့ သိမ်မွေ့
သယောင်နဲ့ မာကျော ခက်ထန်သူမျိုးပါ။ မယ်မယ် ကတော့
ဘွားဘွား ပေးတဲ့ နာမည်ကို သဘောမကျဘူးလို့ ပြောပါတယ်။
မယ်မယ့် သဘောသာဆို သမီးကို ‘ဆူးနှင်းဆီ’ လို့ နာမည်ပေးချင်
ခဲ့တာပါတဲ့ ...။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ်က သမီးကို ‘သမီးချော’ လို့ပဲ
ခေါ်ပါတယ်။

မယ်မယ့် နှလုံးသားမှာ ဆူးတွေရှိတယ်လို့ သမီး
ထင်ပါတယ်။ မယ်မယ်က အချစ်ကို မယုံကြည်ဘူးလို့ အမြဲပြော
တတ်ပါတယ်။ သမီးကိုလည်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်ကို

ခေ့စ်မိဖို့ သွန်သင်တတ်ပါတယ်။ အချစ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးတဲ့၊
မီးနဲ့တူတယ်တဲ့။ သူ့ကိုသွားထိမိရင် မဆေးချမ်းတော့ဘူးတဲ့၊ လူကို
လောင်ကျွမ်းပြာကျသွားစေတယ်တဲ့ ...။

မယ်မယ် ပြောတာ ဟုတ်မှာပါ ...။ သမီး မယ်မယ်
ကို ယုံပါတယ် ...။ မယ်မယ်က သူ့ချစ်သမီးကလေးကို မဟုတ်
တာတော့ ဘယ်ပြောမလဲ ...။

သမီးလည်း အချစ်ဆိုတာကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။
တစ်ခါမှလည်း မတောင့်တမ်းပါဘူး။ အချစ်ကိစ္စမရှိဘဲလည်း သမီး
ဘဝက အဆင်ပြေပါတယ်။ ဆေးချမ်းပါတယ်။ လုံခြုံပါတယ်။
စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။ သမီးဘဝက ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်။

သမီးဘဝမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါ
ဘူး။ မယ်မယ်က သမီးကို ချစ်တယ်။ သမီးလည်း မယ်မယ်ကို
ချစ်တယ်။ မယ်မယ်က စကားနည်းပြီး ဆေးစက်ပေမယ့် သမီး
ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေကတော့ အမြဲနွေးပါတယ်။

တကယ်တော့ ဘွားဘွား သွန်သင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း သမီး
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ ...။ ဘွားဘွားက မိန်းကလေးဆိုတာ
သွားတာလာတာ နေတာထိုင်တာ ညင်သာ သိမ်မွေ့ရမယ်လို့
ဆုံးမပါတယ်။ အပြော အဆို နည်းရမယ်လို့ တဗ္ဗဒ္ဓ ပြောပါတယ်။

ဘွားဘွားစကားကို နာခံခဲ့တဲ့ သမီးဟာ ဘွားဘွားဖြစ်စေချင်တဲ့
အတိုင်း ညင်သာသိမ်မွေ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

သမီး စကားကျယ်ကျယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ လမ်း
မြန်မြန် မလျှောက်တတ်ပါဘူး။ ဟိုဟိုဒီဒီ မူကဲမီ မကစားတတ်
ပါဘူး။ သမီး အားရင် ဘုရားစာရွတ်ရင်း သိုးမွေးထိုးနေပါတယ်။
ပန်းဆိုးအလှထိုးနေပါတယ်။ ပန်းတွေကို သမီး ချစ်ပါတယ်။
သမီးမှာ ဆါသလည်း မရှိပါဘူး။ အိမ်မှာ သမီး ငယ်ငယ်ကတည်း
က အတူနေခဲ့တဲ့ သမီးရဲ့ နာနီ ဆီလေးရင်နဲ့ ဒေါ်လေးရင်နဲ့
ခင်ဗွန်း ခြံစောင့်ကြီး ဦးမင်းနိုင်တို့ကလည်း သမီးကို အမြဲ ကြင်
ကြင်နာမှာ ဆက်ဆံပါတယ်။ လိုလေးသေးမရှိသော ပြုစုစောင့်
ရှောက်ကြပါတယ်။

အလှူရှင်ကတော့ သမီးကိုကြည့်ပြီး ဒီလို အမြဲပြော
ပါတယ် ...။

“သမီးချော လမ်းလျှောက်တာတဲ့ ပုံကို ကြည့်ရင် ရွှေမှ
ရွှေရဲ့လားလို့တောင် တင်ရတယ်ကွယ်။ အဲဒီလောက် သိမ်
မွေ့ နုညက်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ အသက်က ငယ်ငယ်လေးပဲ
ရှိသေးတာ လူငယ်လို ဆေါ့ဆါပါးပါး နေသွားကွယ်။ ခုတော့
ကြည့်လိုက်ရင် အသက်မရှိသလိုလေး ငြိမ်နေတယ်။ ကြည့်
ရတဲ့သူတောင်မှ ပျင်းလာရတယ် ...”

ဦးဦးခိုင်ကလည်း မေမေရှင် စကားကို ထောက်ခံ
ဝါတယ်။

“သေးလေကွယ်... သမီး အမေတို့ အဘွားတို့ကလည်း
ကလေးကို ဘယ်လိုဆုပ်ထိန်းတယ် မသိပါဘူး။ အသက်ပဲ
၂၀ ကျော် အစိတ်ပိုင်း ရောက်လုနီးနေပြီ။ ခုထိ ဘာမှ
မသိတဲ့ ကလေးလေးလို နေနေတာမဟုတ်သေးပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါ့ဟယ်... သမီးချော့မှာ အပေါင်အသင်း သူငယ်
ချင်းလည်း မရှိ၊ ဒီအရွယ်အထိ အချစ်ဝတ္ထုတို့ ရပ်ရှင်တို့
လည်း မဝတ်ရ၊ မကြည့်ရ...၊ အချစ်သီချင်းတောင်
နားမထောင်ရ ဆိုတာက မခက်ဘူးလား။”

“မစောနန်း စိတ်ကလည်း တစ်မျိုးပဲကိုး။”

ဦးဦးခိုင်က ပြောရင်း သက်ပြင်းချတယ်။ မေမေရှင်
ကတော့ ဘေးဘေးဘီဘီမှာ မယ်မယ် ရှိ၊ မရှိ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ ကွန်မန်းကပ်လာပြီး တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။

“သမီး... လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ထိတွေ့မှု ရှိရတယ်
ကွယ်...၊ သမီး အပြင်ထွက်ချင်ရင် ပြော မေမေရှင်
သမီး မယ်မယ် မသိအောင် ခေါ်သွားပေးမယ်...”

သမီး ညင်ညင်သာသာ ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း... မယ်မယ် မသိဘဲ သမီး ဘာမှမလုပ်ချင်ပါ
ဘူး၊ သမီး မယ်မယ်နဲ့အတူတူ တစ်ခါတလေတော့ အပြင်
ထွက်ခွင့် ရနေတာပဲ။”

“ခါးမယ့် သမီး သွားခွင့်ရတာက ဘုရားတစ်ခုတည်းကိုပဲ
လေး၊ ကားပေါ်တက်၊ ဘုရားရောက်၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး ပြန်
လာရုံပဲ မဟုတ်လား၊ လောကကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားရာတွေ
အများကြီး သမီးရဲ့...၊ ဒီအရွယ် လူတစ်ယောက် သိသင့်
သိထိုက်တာတွေကို သိသင့်တယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်မှာ
ရှိသင့် ရှိထိုက်တဲ့ အကြားအမြင် ဟောသွား ရှိရမယ်။”

“ဒီတိုင်းလေး နေရတာလည်း သမီး ပျော်ပါတယ် မေမေ
ရှင်ရယ်...”

သမီး လက်မခံတော့ မေမေရှင် လက်လျှော့သွား
တယ်။ သမီးကိုလည်း သနားတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်တယ်။ မေမေ
ရှင်တို့တွေ သမီးကို ဘာကြောင့် သနားမှန်း သမီး မသိဘူး။
သမီးက သနားစရာဖြင့် မကောင်းဘဲနဲ့လေး။

သမီးဘဝက ပြည့်စုံသားပဲ။ သမီးတို့ မြဲကြီးက
လည်း အကျယ်ကြီးပဲ။ အိမ်ကြီးကလည်း ခမ်းနားတယ်။ ဆွေး
ကြေးရေးလည်း မပူရဘူး။ မယ်မယ် ပိုင်တဲ့ မြဲနဲ့ အိမ်တွေကို
ငှားလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံကတင် တစ်လ တစ်လ မနည်းဘူး။ မယ်မယ်

က သမီးအတွက် အဝတ်အစား သစ်တွေ အမြဲ ဝယ်လာပေးတော့ သမီး ဈေးထွက်ဝယ်စရာလည်း မလိုတော့ဘူး။

အဝတ်အစား ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေတော့ သမီး မဝတ်ပါဘူး။ ပိုးပျော့အင်္ကျီ ရင်ဖုံးကလေးတွေနဲ့ ဗမာလုံချည်လေး တွေပဲ မယ်မယ်က ချုပ်ဆီးတယ်။ သမီး ဆံပင်တွေက ခြေသလုံး အလယ်နားလောက်ထိ ရှည်နေတော့ ဆံပင်ကို နှစ်ပတ်လျှိုလေး ထုံးပြီး ချထားရတယ်။ သမီး ဆံပင်ရှည်တွေနဲ့ ဗမာဆန်ဆန် အဝတ်အစားနဲ့ပဲ လိုက်ဖက်ပါတယ်။

သမီးကို တွေ့ဖူးတဲ့ လူတိုင်းက 'လှတယ်' လို့ ပြောကြတယ်။ မှန်ရဲ့မှာရပ်မိတိုင်း မြင်ရတဲ့ သမီးပုံရိပ်ကိုလည်း သမီး သဘောကျပါတယ်။ သမီးဆံပင်တွေက ပြောစဉ်အတွင်း အနက်မှောင်နေတယ်။ တယုတယ ဂရုစိုက်စရာမလိုဘဲနဲ့ သဘာဝ အတိုင်း လှပါတယ်။ အလှပြင်ဆိုင်ကို သမီး မရောက်ဖူးဘူး။ သမီး ဆံပင်တွေကို ညှပ်စရာမလိုဘူးလေ။ အရင်တုန်းကတော့ မယ်မယ်က သမီးနဖူးပေါ်က ဆံပင်တိုလေးတွေကို ညှပ်ပေးတယ်။ နောက်ဘက်က ဆံပင်တွေကို တီပေးတယ်။ နောက်တော့ ရှေ့ ဆံပင်တွေကို အရှည်ထားပြီး နောက်နဲ့ တညီတည်းဖြစ်အောင် ထားလိုက်တော့တယ်။ ဒါလည်း မယ်မယ် ဆန္ဒပါ။ မယ်မယ် ကောင်းတယ်လို့ ပြောသမျှကို သမီး နာခံနေကျပဲလေ ...။

သမီး ဆံပင်တွေကို ပြန်ချထားလေ့ မရှိပါဘူး။ မယ်မယ်က ဆံပင်ဖားလျှား ပြန်ချထားတာ ကျက်သရေမရှိဘူးတဲ့ ...။ အပူသည့်နဲ့ တူတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သမီး ဆံပင်တွေကို နဖူးပေါ်မှာ ဆံပင်စတစ်မျှင်မကျအောင် အပြောင်သိမ်းထားရတယ်။

သမီးရဲ့ မျက်စိနက်နက်၊ မျက်ခန်းအိမ်ကျယ်ကျယ် က မယ်မယ်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ အသား ဝါဝင်းတာကလည်း မယ်မယ်နဲ့ တူတယ်။ မယ်မယ်နဲ့ တူတဲ့ အဆင်းရှိတာကို သမီး သဘောကျမိတယ်။

အလှရေး၊ စနေရော ... စိတ်ချမ်းသာမှုရော အားလုံး ပြည့်စုံနေတဲ့ သမီးကို မေမေရှင်တို့ ဘာကြောင့် သနားရတယ် ဆိုတာ သမီးဖြင့် မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ ...။

အိမ်မှာ မေမေရှင်က သမီးကို သူ့သမီးကလေးလို သဘောထားပေးမယ် မယ်မယ်ကို လွန်ဆန်ပြီး သမီးဘဝကို စိမ့်ဖို့ အခွင့်မရှိတာဘူး။

တစ်ခါတုန်းကတော့ မေမေရှင်နဲ့ ဦးဦးခိုင်တို့ နှစ်ယောက် ခြံထဲမှာ စကားပြောနေကြတာကို သမီး ကြားဖူးတယ်။

“သူ့စိတ်က ပိုမှန်မှ မဟုတ်တာ ...၊ စိတ်မမှန်တဲ့ အမေရဲ့ နည်းမမှန်တဲ့ ဘုပ်လိန်းမှုအောက်မှာ နေရတာကို သမီးချော ကို ကျွန်မ သိပ်သနားတာပဲ ကိုမင်းခိုင်ရယ်၊ ကျွန်မလေ

၂၂ ဂျာနယ်

မင်းစာနန်းကို သည်းညည်းခံပြီး ဒီးအိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေပြန်တာ သမီးလေး သံယောဇဉ်ကြောင့်ပါ။ သမီးဟာ ကျွန်မဝမ်းနဲ့ လွယ်မမွေးခဲ့ရရုံ တမည်ပါပဲ။ သမီးသာမရှိရင် ကျွန်မတို့ လင်မယား ဒီကထွက်သွားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ဝမ်းတခါး လုပ်ကိုင်စားသောက်လို့ ရပါတယ်။ ထမင်းတော့ မငတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ ကလေးလည်း မမွေးနိုင်တော့ ဒီကလေးကို သမီးရင်းနေရာမှာ ထားပြီး တွယ်တာ နေခဲ့ရတာပါ။”

အဲဒီတုန်းက မေမေရှင် သမီးအပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကို သိပြီး သမီး မျက်ရည်ဝဲတဲ့အထိ ကြည့်နူးရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်မယ့်ကို စိတ်မမှန်ဘူးလို့ ပြောတာကိုတော့ သမီး သိပ်သဘောမပေါက်ဘူး။ သမီးအမြင်တော့ မယ်မယ်က ပုံမှန်ပါပဲ။

သမီးကတော့ မယ်မယ်နဲ့ နေရတာ ပျော်တယ်...။ မယ်မယ် စကားကို နားထောင်တယ်။ အပြင်မထွက်နဲ့ဆို မထွက်ဘူး။ ရုပ်ရှင်မကြည့်ရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ လူတွေနဲ့ အရောတဝင် မနေရလည်း မပျင်းဘူး။ ပူပင်စရာမရှိ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ မရှိ...။ နာကျင် တမ်းတစရာ အတိတ်တွေလည်း မရှိဘဲ ဒီဘဝကြီးမှာ သမီး အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြတ်သန်းနေထိုင်ခဲ့ရပါတယ်။

ဇွဲ ♥ ဇွဲ

(၁)

“သား ... မျိုးဂုဏ်ရောင် ...”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသော အခန်းထဲမှာ
ဖေဖေအသံတိုးတိုးလေးက ဟိုး ရင်ခေါင်းထဲက မချိမဆုံ တိုးထွက်
လာသည်။ ဂုဏ်ရောင်က ဖေဖေမျက်နှာနားသို့ ပိုတိုးကပ်သွားလိုက်
သည်။ အေးစက်စက် ဖေဖေလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ဒါ ... ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ပါ။

ဖေဖေရောဂါဟာ လွယ်လွယ်ပြောရရင် အသည်း
ခြောက်တဲ့ရောဂါပင် ...။ ဂုဏ်ရောင် သိတတ်ပါပြီ ဆိုကတည်းက
ဖေဖေ အရက်မူးနေသော ပုံနှင့် ရင်းနှီးလာခဲ့ပြီးနောက် နှစ်များစွာ
အကြာမှာ ဖေဖေဟာ အသည်းရောဂါရဲ့ နှိပ်စက်မှုကို ခံခဲ့ရသည်။
ခုတော့ ဆရာဝန်ကပင်လက်လွှတ်ရသည့်အချိန်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ ...။

ဖေဖေ နံနားမှာ ဆွေမျိုးတွေ ဝိုင်းအုံနေကြသည်။
ရွှိက်သံ တချို့တလေပင် ဟိုကသဲ့သဲ့ ဒီကသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်စ
ပြုပြီ ...။

ဖေဖေဟာ နောက်ဆုံးအနေနှင့် ဂုဏ်ရောင်ကို တစ်စုံ
တရာ ပြင်းပြစွာ ပြောလိုဟန်ရှိသည်။ ဂုဏ်ရောင်က ရင်ထဲဆို့လာ
သော်လည်း မငိုမိအောင် ထိန်းရင်း ဖေဖေလက်ကို ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်
ထားချိန်တွင် ဂုဏ်ရောင် နံနားမှာ ရှိနေသည့် ဂုဏ်ရောင်ချစ်သူ
‘မိုးမခိုင်’ ကလည်း ဂုဏ်ရောင် ပခုံးကို ခပ်မိမိ တစ်ချက်ဆုပ်၍
နှစ်သိမ့်မေးလိုက်ပါသည်။

“မောင်ဆွေမျိုး ... မောနေပါ့မယ်ကွယ်”

ကြီးကြီးက ရွှိက်သံတစ်ဝက်နှင့် ဝင်ပြောပေမယ့်
ဂုဏ်ရောင်ကတော့ ဖေဖေ ပြောချင်တာကို ရိပ်မိကာ ...

“ဖေဖေ ပြောစရာရှိလို့ နေမှာပါ။ ပြောပါစေ ကြီးမေ၊
ဖေဖေ ... သား နားထောင်နေပါတယ်၊ ပြောပါ ...”

“ဟို ... ဒိုင် ... ဒိုင် ...”

ဖေဖေစကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဆတ်တင့်င့်
ရပ်သွားသည်။

“ဘာ ... ဘာတဲ့ ... ဒိုင် ... ဆိုလား ...”

“ဘာဒိုင်လဲ ... ဘာဒိုင်လဲ ...”

အားလုံးဟာ ဖေဖေ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ နှလျှော
ကြေကွဲနေသည့် ကြားကပင် မိန်းမပီပီ စပ်စုချင်စိတ်ကလေးနှင့်
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံတွေထွက်လာသည်။ ဂုဏ်ရောင်တို့
ဆွေမျိုးစုမှာက အပျိုကြီး၊ မုဆိုးမ ... စသဖြင့် မိန်းမအင်အားက
အများသားပင်။

ဖေဖေက ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ မောနေသည်။ စော
စောက ‘မောင်ဆွေမျိုး မောနေပါ့မယ်’ ဟု ပူပန်တကြီး တားမြစ်
ထားသော ဒေါ်လေးအိမ်သူကပင် သိချင်စိတ်ဖြင့် ဖေဖေ နှုတ်ခမ်း
ပွင့်ဟအလားကို စိုက်စိုက်ကြီး ငြိမ်ကြည့်နေသည်။

“ဒိုင် ... ဒိုင် ...”

ဒိုင် ... တဲ့။ ဖေဖေ စကားဟာ ထိုတစ်လုံးတည်း
သာ ထပ်နေသည်။

“ဒိုင် ...”

တစ်လုံးတည်းပြောပြီး ရပ်သွားပြန်သည်။ ဆွေမျိုး
တစ်စုဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာကိုပင် ခပ်မေ့လျော့နေသလား
မသိ၊ ဖေဖေ နောက်ဆုံးစကားလေးကိုသာ အာရုံအစိုက်ကြီး စိုက်
နေကြသည်။ အဆုံးထိ ပြောမသွားဘဲ ဘာမှန်းမသိသည့် ‘ဒိုင်’

တစ်လုံးတည်းဖြင့် ရပ်တန့်သွားမည်ကို မလိုလား။ မော့မှာစိုးလို့ လုံးဝမပြောချင်ရင်နေ၊ ပြောမယ့်ပြော အပြည့်အစုံကလေးတော့ ပြောသွားစေချင်သေးသည်။ နို့မို့ဆို ဒီ 'ဒိုင်' တစ်လုံးကို အားလုံး က အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို ကောက်ချက်ဆွဲပြီး သို့လော သို့လော ကျန်ရစ်ရလေမည်။

“ကိုဆွေမျိုး... ပြော၊ ပြောလေ... ဒိုင်ဆိုတာ ဘာလဲ... ဘာဒိုင်လဲ...”

“ဟဲ့... အတင်းမမေးပါနဲ့ဟဲ့၊ မောနေပါဦးမယ်”

“အို... သူပြောချင်တာ မှာချင်တာလေးတော့ မှာခဲ့ပါစေ ပေါ့...”

“ဒိုင်လို့ ပြောတာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ နားကြားများ မှား သလား”

“ဒိုင်လို့ ပြောတာထင်တယ်၊ မိုးမခခိုင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဂုဏ်ရောင်ကို မှာချင်တာများလား”

ရှိက်သံလေးတွေ ခဏတိတ်သွားပြီး အားလုံးဟာ ခုတင်နားသို့ ပိုတိုးကပ် ဝိုင်းဆုံလာသည်။ အားလုံးရဲ့ အာရုံဟာ ဦးဆွေမျိုးရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ...

“ဒိုင်...”

“ဟော... ဒိုင်ပြန်ပြီ၊ ဒိုင်တဲ့ဟဲ့ သေချာတယ်၊ ဒိုင်မဟုတ် ဘူး”

“ဟဲ့... ကုန်စည်ဒိုင်ကိစ္စတွေ မပြတ်သေးလို့များလား...”

“ဟုတ်မယ်... ဟုတ်မယ်၊ ကုန်စည်ဒိုင်ကို ပြောချင်တာ ဖြစ်မယ်”

“သူ့ပိုက်ဆံအကြွေးတွေ ရစရာ ကျန်သေးလို့ ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လောက်တောင် များလို့ သူ ပြောခဲ့ချင်တာလဲ...”

“များလိမ့်မယ်၊ များလိမ့်မယ်၊ တော်ရုံဆို ဒီအချိန်မှာ ဘယ် ပြောမလဲ၊ သူရစရာရှိတာတွေ သူ့သားကို ရစေချင်လို့သာ အားယူပြောနေတာ၊ သေချာနားထောင်၊ သူ့ပါးစပ်နားမှာ နားရွက်ကပ်ပြီး နားထောင်”

မိုးမခခိုင်မှာ ချစ်သူအတွက်... ချစ်သူရဲ့ အဖေ အတွက် နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာနေ ဂုဏ်ရောင်တို့ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေး အပါအဝင် ဆွေမျိုးတစ်စုရဲ့ စကားတွေကြောင့် ရယ်ချင်သလိုပင် ဖြစ်လာရပါသည်။

ဂုဏ်ရောင် အဖေဟာ စီးပွားရေးလုပ်ရာမှာ တော် ပေမယ့်လည်း အရက်လေးတစ်ခြုံနှင့် ခပ်ရွတ်ရွတ် လူကြီးတစ်ဦး ဆိုတာတော့ ခဏ သိထားပါသည်။ ဂုဏ်ရောင်ကတော့ သားလိမ္မာ

ထောင့် အထောက်အကူလုပ် ခွင့်လွှတ်ချစ်ခင်တတ်သူပင်။ ဂုဏ်ရောင်
မှာက အဖေ ရှိသူမဟုတ်။ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးနှင့်တကွ ဝမ်းကွဲ
အစ်မတွေ အပါအဝင် အဖျားအနား တော်စပ်သမျှ ဆွေမျိုးတစ်စု
ကိုသာ ခင်တွယ်ရရှာသူပင်။

ဂုဏ်ရောင် အမျိုးတွေအားလုံးဟာ ဦးဆွေမျိုးကို
သိပ်ကြည့်ရလှတာမဟုတ်ပါ။ ဂုဏ်ရောင်နှင့် အတူနေ အဒေါ်တွေ
ဟာလည်း အဒေါ်ရင်း မဟုတ်။ ဝမ်းကွဲတွေသာ။ ဒီအဒေါ်တွေဟာ
ဦးဆွေမျိုးအပေါ်မှာသာ မှီခိုနေကြရသူများပင်။ မှီခိုရလို့သာ
ဦးဆွေမျိုးအပေါ် မလွန်ဆန်ခဲ့။ ဩဇာ မညောင်းသော်လည်း
ဦးဆွေမျိုးရဲ့ အရက်ဖူးပြီး ပတ်ရမ်းတတ်သော အတွင်း၊ ဒေါသကြီး
တတ်သော စရိုက်တွေကို မနှစ်မြို့နိုင်ကြသူများသာ။ ဂုဏ်ရောင်
ကိုတော့ မိတဆိုးလေးရယ်လို့ ချစ်ခင်ကြရှာပါသည်။

ဒါတွေကို ခချစ်သူ ဂုဏ်ရောင် စကားတွေကို နား
ထောင် ဆက်စပ်ကြည့်ရင်း ခက သဘောပေါက်သည်။ ပြီးတော့
ဂုဏ်ရောင် အဖေ ဦးဆွေမျိုးဆိုတာ မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာတော့
မသိသူအများသား။ ဂုဏ်ရောင် ငယ်ငယ်က ဖားကန့်ဘက် တက်
သွားပြီး ကျောက်အောင်လာခဲ့ပြီးနောက် စီးပွားတွေ တစ်ဟုန်ထိုး
တက်ကာ ပွဲရုံတွေနှင့် စုပါမတ်ကတ်တစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်

မြင် ဖွင့်ထားနိုင်သည်။ ခတော့ ... စုပါမတ်ကတ်ကို ဂုဏ်ရောင်
က ဦးစီးနေတာပင် ...။

ခနဲ့ ဂုဏ်ရောင်တို့ ခချစ်သူ မြစ်နေကြတာကို
ဂုဏ်ရောင် အေးလည်း သိသည်။ ခကို တွဲလာတာ သုံးနှစ်ကျော်
လောက်တောင် ရှိခဲ့ပြီမို့ ဂုဏ်ရောင်တို့ ဆွေမျိုးတစ်စုဟာလည်း
ခကို ဂုဏ်ရောင်ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ ခက
ဂုဏ်ရောင်တို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သည်။ ဂုဏ်ရောင် အေး
ဦးဆွေမျိုးကတော့ ခကို ကြည့်ဖြူတယ်လည်း မဟုတ်၊ မကြည့်ဖြူ
ဘူးလည်း မဟုတ်။ လိုလားဟန်လည်း မပြ၊ မလိုလားဟန်လည်း
မပြ။ ပုံမှန်လောက်သာပင် ...။

ခလို ဂုဏ်ရောင် အေးရဲ့ သေလုမျှော်ပါး နောက်
ဆုံးအချိန်မှာတော့ ခက ဂုဏ်ရောင် ကြေကွဲမှုကို နှစ်သိမ့်အားပေး
ပေးမဖို့ ဂုဏ်ရောင်နှင့်အတူ ရှိနေခဲ့တာပင် ...။

"သား ... သား ... အေးအေး ... အေးအေး ..."

ဦးဆွေမျိုးရဲ့ အသံဟာ တိုးရာကနေ အမောတကော
ကျယ်လှိတ်လာတာ ...

"အေးအေး ဒိုင်ယာရီကို မတ်ပါ"

"ခေါ် ... ဒိုင်ယာရီကို ခြောက်ဘက် ... ဒိုင်ယာရီတဲ့"

အရှေ့ဆုံးက ဂုဏ်ရောင် အင်္ဂါတစ်ယောက်က
နောက်က ဆွေမျိုးတွေဆီ သတင်းလွှမ်းပို့လိုက်သည်။

ဂုဏ်ရောင်သည် မောလှိုက်နေသော ပေပေကို စိုက်
ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖတ်ပါမယ် ပေပေ”

“ပြီး ... ပြီးတော့ ... ယူ ... ယူ ...”

ဦးဆွေမျိုးရဲ့ စကားက ဆတ်တင့်ငံ ရပ်သွားပြန်
သည်။ ရပ်သွားတာမှ အကြာကြီး ... ။ တော်တော်နဲ့ အသံထွက်
မလာတော့ဘဲ လူက မောလှိုက်လျက် ရင်ဘတ်က ဖုတ်လှိုက်
ဖုတ်လှိုက် ပိန်ချည် ပောင်းချည် ဖြစ်နေသည်။

ဆွေမျိုးတစ်စုမှာ အသက်မှ ရဲရဲမရှုရဲကြတော့ဘဲ
ဦးဆွေမျိုးရဲ့ ပါးစပ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း အငြိမ်ကြီး ငြိမ်နေကြ
သည်။

ဦးဆွေမျိုး အသက်ထွက်သွားမှာကို နုပျောတသံ
ဝမ်းနည်းလှသော်လည်း ‘ယူ’ ဆိုသော စကားရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ
ကို သိချင်လှပြီ။ ဘာတွေယူခိုင်းမှာလဲ ... ။ လူပီပီ လောဘလေး
လည်း ကပ်ရှားမြဲမို့ ကိုယ်တွေမသိဘဲ ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ တန်ဖိုး
ကြီး အမွေပစ္စည်းတစ်ခုခုကို သိမ်းဆည်းထားတဲ့ နေရာကနေ

သွားယူခိုင်းတာများလားဟု တိတ်တိတ်နိုး မျှော်လင့်တွေးတောမိကြ
တာပင် ... ။ ကိုယ်ရတာမဟုတ်ပေမယ့်လည်း ဆွေမျိုးစုအပေါ်
စောင့်ရှောက်ခဲ့ညှာလှတဲ့ ဂုဏ်ရောင်ကို ရရှိခံစားစေလိုသည့် စိတ်
ကလေးလည်း ဖြစ်မိပေတာမို့ပင် ... ။

“ယူ ... ယူပါ”

“ဘာကို ယူရမှာတုန်း မောင်ဆွေမျိုးရဲ့ ...”

ဦးဆွေမျိုးရဲ့ အစ်မ ကြီးကြီးလှကပင် မအောင့်အည်း
နိုင်စွာ ဝင်မေးလိုက်သည်။ ဂုဏ်ရောင်မှာတော့ ဖခင်ရဲ့ အသက်
ကို မမိမကမ်း လွမ်းဆွဲထားလိုက်ချင်သေးတာရယ် ... ။ နောက်ဆုံး
အနေနှင့် ဖခင်မှာကြားခဲ့မည့် စကားကို သားလိမ္မာပီသစွာ နာခံ
ခေါင်ညှိတ်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဖခင်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် သွားစေ
လိုသည့် စိတ်ရယ် ... ပေါင်းစု ဆိုနင်လျက် ရှိတာမို့ ဒီဆွေမျိုး
တစ်စုရဲ့ အပြောအဆိုတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်အားပါ။

ဘေးလူဖြစ်သော မိုးမခမှာသာ အားလုံးကို မြှင့်ပြီး
ကြားနေ မြင်နေရတာမို့ ဂုဏ်ရောင် အင်္ဂါတွေရဲ့ အသည်းတယား
ယား သိချင်စိတ် ပြင်းပြရတာက တစ်ဖက်၊ လူပီပီ စိတ်ရင်း
အမှန်ဖြင့် ငြေငြေ မျက်ရည်စို့ရတာက တစ်ဖက် ဈာများနေကြ
တာကို နားလည် သဘောပေါက်မိနေသည်။

“သား...”

“သား ဂျီပါတယ် ပေးပေး...”

“နွယ်... နွယ်နင်းဆီ...”

“ခင်ဗျာ... ပေးပေး...”

“ယူပါ... နွယ်နင်းဆီကို ယူပါ...”

“ဘယ်... ဘယ်က နွယ်နင်းဆီလဲ ပေးပေး...”

ပေးပေး မောနေမှန်း သိပေမယ့် ပေးပေး ဆန္ဒအမှန်ကို မသိလိုက်ဘဲ ကျန်ရစ်ရမှာ စိုးတာမို့ ဂုဏ်ရောင်က ရှင်းလင်းအောင် မေးရဲသည်။ နွယ်နင်းဆီဆိုတာ လူလား ပန်းပင်လားတောင် ရေရေရာရာ မသိရသည်မို့ပင်...

“ပေးပေး ခိုင်ယာရီထဲမှာ ရေး... ရေးထားတယ်၊ နွယ်နင်းဆီ ကို သား လက်ထပ်လိုက်ပါ”

“ခင်ဗျာ...”

ဂုဏ်ရောင်မှာ ပေးပေးအတွက် ဝမ်းနည်း ဆိုးနွယ်နေတဲ့ ကြားကပ် နောက်နားကနေ ကိုယ့်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်နှစ်သိမ့်ပေးနေတဲ့ ခကို အားနားမီသည့် စိတ်ကလေး လှစ်ခနဲ ဝင်လာရပါသည်။ ခနဲ့ ဂုဏ်ရောင်တို့ ချစ်သူဖြစ်နေကြတာကို ပေးပေး မသိတာလည်း မဟုတ်၊ ကန့်ကွက်စကားလည်း ဆိုဖူးတာမဟုတ်၊ ဂုဏ်ရောင်

အချစ်ရေးကို ဘာမှ မစွက်ဝက်ဖူးတဲ့ ပေးပေး နှုတ်ဖျားက ခုကျမှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားကို အံ့သြ မယူနိုင်...။ ‘နွယ်နင်းဆီ’ ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလည်း မကြားဖူး။ ဘယ်က ဘယ်လို ပတ်သက် သလဲဆိုတာ မသိ၊ ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိ။ ခမှ ကြားလိုက်ရတဲ့ နာမည်အသစ်၊ အကြောင်းအရာ အသစ်...

ဦးဆွေမျိုးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဆွေမျိုးတစ်စုရဲ့ အကြည့်တွေက မိုးမခခိုင်ဆီသို့ ခိုင်ခနဲ ရောက်လာသည်။ အား နာကြည့်...။ သနားကြည့်...။

ခသည် ရုတ်တရက်မို့ ထူပူသွားကာ ဘယ်လိုကြီး မှန်း မသိသော၊ ငြောငြရဖို့ခက်သော ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ခံစား လိုက်ရမည်။ အုတ်အုတ်ကြောင်ဖြစ်သွားတယ်လို့ပဲ ငြောမလား။ မထင်မှတ်ဘဲ အငိုက်မိသွားသလိုမျိုး...။ ရုတ်တရက် မယူနိုင်။ ဆွှင်လင်မထား။ ကိုယ့်ကို ဂုဏ်တုတ်ထားပြီး ပြောထွက်ရက်လေ ခြင်းဟုပြောရအောင်ကလည်း လူမမာကဖြင့် ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်။ ကိုယ်ရှိနေတာတောင် သိမည်ပုံမပေါ်။

ခနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးလှသည့် ကြီးကြီးလှကတော့ ခကို အားနာသွားပုံဖြင့်...

“ဘယ်... ဘယ်က နွယ်နင်းဆီလဲ မောင်ဆွေမျိုးရဲ့၊ ခိုမှာ

ခရီးစဉ်လေး၊ ဂုဏ်ရောင်မှာ မိုးခ ရှိနေတယ်လေ၊ အဲဒါ
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...”

ဟု အမောတကော မေးဆဲမှာ ဦးဆွေမျိုးက ငြိမ်
သက်သွားပွါတော့သည်။

“ဟယ် ... ငြိမ်သွားပြီ ...”

“ဒုက္ခပဲ ...”

“ရုန်းဆောင်လည်း မပြောခဲ့ဘူး”

“မောင်ဆွေမျိုး ... မောင်ဆွေမျိုး ...”

“အမလေး ... နင်တို့ ဦးလေး အသက်မရှိတော့ဘူးဟဲ့ ...
သီးဟီးဟီး ...”

အားလုံးဟာ ဦးဆွေမျိုး ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ
အသက်ထွက်သွားသည့်နောက်မှာ မယုံနိုင်ဘဲ အတင်းဆက်မေး
ချင်ပုံဖြင့် မချင်မရဲ ဖြစ်ရလွှတ် ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ခါယမ်းတာ
ခေါ်လိုက်ကြသေးသည်။ မျက်လုံးကလည်း ဖွင့်လျက်သားမှာ
အသက်မရှိတာ သေဆုသွားတော့မှ ကြုံကြုံလှက စတင်၍ ဆော်
ဟစ် ငိုကြွေးလိုက်သောအခါ ...

ဆွေမျိုးတစ်စုမှာလည်း ငိုဖို့ သတ်ရလွှတ် ကြုံကြုံ
လှနင့်အတွဲ တဟီးဟီး အသံထွက်ခဲ့သကဲ့သို့၊ တအိအိ ရိုက်သကဲ့
သို့က်ဖြင့် ငိုပွဲကြွေးတို ဝိုင်းဝန်း ဆင်နွှဲလိုက်ကြရပါသည်။

ခမှာသာ ...

ငိုရမှာလား ... စိတ်တိုရမှာလား မသိဘဲ တောင့်

တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။

ဂုဏ်ရောင်မှာလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ မျက်
ရည်ပေါက်ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ကြားက ကိုယ့်နောက်ကနေ ကိုယ်
တို့ နှစ်သိမ့်ထားနေတဲ့ မကိုလည်း မျက်နှာပူ၊ မေ့မေ့ ပြောခဲ့တဲ့
အိစ္ဆာအတွက်လည်း ရင်လေး စိတ်စွပ်ထွေးမိနေသည်။

မြေပူမှာ ကင်းပျော့တယ်ပဲ ပြောမလား၊ ဇူးလေး
ရာ ခရံဆင့်တယ်ပဲ ပြောရမလား ...။ မေ့မေ့အတွက် ဝမ်းနည်း
နေတဲ့အချိန်မှာ နောက်ပြဿနာတစ်ခုကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ၊
အယ်လောက် ဖွပ်ထွေးတဲ့ကိစ္စမျိုးလဲဟု တွေးတောရင်လေးရသည်။

ခုချိန်မှာ ခမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ဖို့ အရေးတောင့်
ခန့်လေးပင်ပန်းနေသည်။ ခမျက်နှာ ပြိုကွဲလှည်းနေတာကို မကြည့်
ရဲဘဲ မမြင်ရက်နိုင် ...။ ဂုဏ်ရောင် ပန်းကို တိုင်ထားတဲ့ မလက်
ဆွေ ငွေးရာကနေ အေးလာနေတာ၊ အားပျော့ လျော့ရဲလာတာကို
ဆော့ ခံစားမိနေသည်။

ခတော့ စိတ်တိုနေတော့မှာပဲ ...။

ဂုဏ်ရောင် ချစ်တဲ့ ခဟာ သပြေသွားနဲ့နဲ့ မိန်းမ

ဆန်ဆန် မိန်းကလေးမျိုးတော့ မဟုတ်။ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြိလေး ...။ ပြတ်ပြတ်သားသားလေး။ ဘယ်အလုပ်မဆို ဇွန်ဘဲနှင့် လုပ်ကိုင်တတ်သူ၊ စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြသူပင် ...။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကလေးဆန်ချင်လျက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထင်ရာဆိုင်းတတ်သူမျိုးပင်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရလျှင် မျှီသိပ်မထားတတ်ဘဲ ဖွင့်ရှင်းပေါက်ကွဲလိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူပင် ...။

ဂုဏ်ရောင်ကတော့ ဒေါသကြီးလှ၊ ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှတဲ့ ဖေဖေ လက်အောက်မှာ ဘာမဆို မျှီမျှီသိပ်သိပ်လေး နေခဲ့ရသူ။ တစ်ဖက်သားအပေါ် အားနာလှသူပင်။ ကိုယ့်ကို မှီခိုနေကြတဲ့ ဆွေမျိုးတွေဘက်က ရောင်တက်လွန်း အခွင့်အရေး ယူလွန်းလျှင်လည်း အားနာပါးနာနှင့် ဘာမှ မပြောရက်တာမို့ တော်ရုံဆို လွတ်သာထားလိုက်တော့သည်။

ခုကိစ္စမှာလည်း ခအပေါ်မှာ ဂုဏ်ရောင် အားနာလှပါသည်။ ဆွေမျိုးတွေအားလုံးရှေ့မှာမို့ ခသိပ်ရှက်သွားမည်ဟုလည်း တွေးမိပါသည်။

ဂုဏ်ရောင်သည် ဒူးထောက်ထိုင်လျက် ဒူးပေါ် လက်ထောက်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေရင်းကပင် ကိုယ့်ပခုံးပေါ်က ခရဲ့ အေးစက်စက် လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို လက်ပြန်ဆုပ်ကိုင်

လိုက်မိပါသည်။ ခကလည်း မရုန်းဘဲ ဂုဏ်ရောင် ပခုံးပေါ် လက်ကလေးတစ်ဖက် တင်လျက်သွားပင်။

ခတကြာတော့မှ ခထံမှ အသံခပ်တိုးတိုး ထွက်လာသည်။

“ခပြန်တော့မယ်နော် ဂုဏ်ရောင် ...”

ခအသံဟာ အက်ကွဲတုန်ခိုက်ရုံမက အားပျော့ ဆုပ်နစ်လှပေသည်။ ထိုအသံကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးခနဲ တစ်မျက်နှာသွားသည်။ ဥပမာပြရလျှင် လောလောဆယ် ထိခိုက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာကြီးပေါ်မှာ တစ်နေရာစာ အပ်လေး စူးဝင်သွားသလိုမျိုးတည်း။

“ခ ...”

ဂုဏ်ရောင်က ဘယ်လိုမှ ကျောခိုင်းမထားရက်နိုင်တာမို့ ခကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ခမျက်ဝန်းတွေ ...။ စိတ်မကောင်းခြင်း တစ်ဝက်၊ စူးရှ နာကျင်ခြင်း တစ်ဝက် ရောနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆုံမိသည်။

“ခ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ... တကယ်တော့ ...”

“no problem...”

ခက ဂုဏ်ရောင် စကားမဆုံးခင် လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“ဒီအချိန်မှာ ဒီကိစ္စကို မဆွေးနွေးသင့်သေးဘူးလေ ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ နောက်များမှပေါ့...”

“နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရယ်”

ခက စိတ်ထဲ မချီသည့်ကြားက ဂုဏ်ရောင်ကို နှစ်သိမ့်ပြီးလေး ပြုံးပြရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တကယ်ကို မချီတာ အမှန်ပင် ...။ ဂုဏ်ရောင် ခံစားတာကိုတော့ သနားပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခလည်း ဒီလိုကြီး ကြုံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘဲတော့ ရင့်ကျက်ကုန်နေကြီး မနေနိုင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေရာကနေ ချက်ချင်းပြေးခွာသွားချင်တာ။ ဂုဏ်ရောင်ကို ငဲ့နေရလို့သာ ...။

“ခ ပြန်မယ်ဆို ပြန်တော့လေ၊ ခလည်း ပင်ပန်းနေရောပေါ့၊

ဒီမှာ ဝိုင်းဝန်းမယ့် လူအင်အား ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ခပြန်တော့မယ်”

ခက ဂုဏ်ရောင် ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ညစ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး အုပ်ကိုင်ထားသည့် ဂုဏ်ရောင်လက်မှ ရန်းဖယ် ထွက်ခွာလာသည်။

ခရင်ထဲမှာ ဆူဝေပေါက်ကွဲချင်နေသည်။ ခမှာ ဘာမျိုးယွင်းချက်တွေ ရှိလို့ ဂုဏ်ရောင် ပေးပေးက ခကို လက်မခံဘဲ

ဂုဏ်ရောင်ကို တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားချင်တာလဲ...။

အသက်ရှင်နေတုန်းကသာ ဒီလိုပြောခဲ့ရင် ပြဿနာက ပြေငြိမ်းလို့ လွယ်သေးသည်။ ခုလို ဒီကိစ္စကြီးကို နောက်ဆုံး ဆန္ဒအဖြစ် မှာကြား သေဆုံးသွားတော့ ကျန်ရစ်သူတွေက ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ ...။

သေသူကို မထိမ့်မြင်လုပ်လို့ရော ဖြစ်မတဲ့လား ...။ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပြီး လိုက်တောင်းပန်လို့မှ မရတော့တဲ့ ဥစ္စာကို။

အို ... သေတဲ့သူကို အပြစ်တင်လို့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ ခုလေးပဲ ဆုံးသွားတဲ့ ဥစ္စာ ...။ သူ့ဝိညာဉ်က ဒီနားမှာပဲ ရှိချင်ရှိနေဦးမှာ ...။

“ဦးဆွေမျိုးရေ ... အမျှ ... အမျှ ... အမျှ”

ခက ပါးစပ်လေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် အမျှ သုံးခါ ဆပေးလိုက်ရသည်။

(၂)
* * *

ဂုဏ်ရောင်သည် ဖေဖေ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မောလျှော့ ချမိရပါသည်။

ဖေဖေရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ဒိုင်ယာရီထဲမှတစ်ဆင့် သူ သိမြင်ခွင့်ရလိုက်သည်။ ဖေဖေဇာတ်လမ်းက ရင်မောစရာကြီးပင်...။

ဖေဖေမှာ ဖေဖေနှင့်လက်မထပ်ခင်က 'စောနန်းနွယ်' ဆိုတဲ့ ချစ်ဦးသူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါသည်တဲ့ ...။ ရည်းစားများပြီး မိန်းကလေးတွေအပေါ် တန်ဖိုးမထားလှတဲ့ ဖေဖေဟာ ဖေဖေအလှမှာ ယစ်မူးကျဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ စောနန်းနွယ်ကို အမှတ်တမဲ့ပင် ထားရစ်ခဲ့မိသည်တဲ့။ စောနန်းနွယ်မှာ ဖေဖေ ကိုယ်ဝန်ကျန်ခဲ့တာကိုပင် မူးယစ်မှုလျော့ခဲ့စဉ်က အဖြစ်သန့်စိဖို့ ဇွတ်မှတ်ရရ မရှိလိုက်ပါတဲ့ ...။

စောနန်းနွယ်ဟာလည်း လန့်နုနှင့် ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျပြီးနောက်မှာ စိတ် ကယောက်ကယက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မိဘများသဘောတူ ပေးစားသည့် ယောက်ျားနှင့် လက်ထပ်ပြီး သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးသည့်တိုင်အောင် စိတ်က မူမမှန် ဖြစ်ဖြစ်လာနေဆဲပဲတဲ့။ စောနန်းနွယ်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ် ဂရုစိုက်လှသော ခင်ပွန်းသည်ကလည်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြင့် ကွယ်လွန်ရှာသောအခါ စောနန်းနွယ်ရဲ့ စိတ်ဟာ ပိုလို့သာ မူမမှန်ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။ စောနန်းနွယ် မိခင်ကြီး ရှိစဉ်ကတော့ သမီးဖြစ်သူကို ထိန်းသိမ်းချောင်းဖျနိုင်သေးပေမယ့် မိခင်ကြီး မရှိတော့သည့်နောက်မှာ စောနန်းနွယ်ဟာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ပုံစံမမှန်သော အုပ်ထိန်းမှုဖြင့် အကျဉ်းချသလောက်နီးနီး ချုပ်ကိုင်အုပ်ထိန်းလာခဲ့သဖြင့် သမီးကလေးဟာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာစွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုသမီးလေးရဲ့ နာမည်ဟာ နွယ်နှင်းဆီ ...။ နွယ်နှင်းဆီတို့ သားအမိကို ဖေဖေ ပြန်တွေ့တာ သိပ်မကြာလှသေးပါ။ ဖေဖေ ရန်ကုန်သွားရင်း မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်တွေ့ပြီး အကြောင်းစုံကို သိရတဲ့အခါ ဖေဖေဟာ ယူကြိုးမရ နောင်တကြီးစွာဖြင့် ထိုသားအမိကို အောင်ရှောက်ခွင့်ရဖို့ အကြိမ်

ကြိမ် ကြိုးစားသော်လည်း တစ်ဖက်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့ကြ ပါသည်။

နောက်တော့ ဒေါ်စောနန်းနွယ် နှလုံးရောဂါဖြင့် ဂုဏ်တရက် ဆုံးပါးသွားလေရာ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ နွယ် နှင်းဆီ တစ်ယောက်တည်းသာ မျက်စိသူငယ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်း ပြုစုလာသည့် နာနီ လင်မယားသာ အနားမှာရှိတာမို့ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ် အားကိုးရာ မဲ့နေခဲ့သော နွယ်နှင်းဆီကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဂုဏ်ရောင်ကို ဖေဖေက သူ့စာအုပ်ထဲမှာ အနူးအညွတ် ပန်ကြား ထားပါသည်။ နွယ်နှင်းဆီကို ဂုဏ်ရောင်က လက်ထပ်ယူတဲ့အခါ ဖေဖေ ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေကို တစ်ဦးတည်းသော သား ဂုဏ်ရောင် ရော နွယ်နှင်းဆီပါ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရကြဖို့ ဖေဖေက ကြံစည်ခဲ့တာပင်။ ဂုဏ်ရောင်က နွယ်နှင်းဆီကို ပြတ်နိုးစောင့်ရှောက်ပေးခြင်းအား ဖြင့် သူ့အဖြစ်တွေကို ချေဖျက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ဖေဖေက မျှော်လင့် ခဲ့သည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကို နောက်ဆုံး ဆန္ဒအဖြစ် ဖွင့်ဟသွား ခဲ့တာပင် ...။

ဖေဖေဟာ အစကတည်းကမှ အတ္တကြီးသူ၊ ဇွတ် တရွတ် ဆန်သူမို့ ခက်စွမှာလည်း ဂုဏ်ရောင်ချစ်သူ မိုးမခကို

အားနာခဲ့ညာရန်ကောင်းမှန်း မသိခဲ့။ ဂုဏ်ရောင် နှလုံးသား ခံစား ချက်ကိုလည်း ထည့်သွင်းမစဉ်းစား။ သူ့ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုကိုသာ ရှေ့တန်းတင် တောင်းဆိုခဲ့တာပင်။

ဖေဖေ ခိုင်ယာရီထဲမှာတော့ နွယ်နှင်းဆီတို့ အိပ် လိပ်စာကို အပြည့်အစုံ ရေးထားသည်။ ထိုလိပ်စာအတိုင်း ရှာဖွေ ပြီး သွားတွေ့၊ ရင်းနှီးခင်မင်အောင် နေပြီး လက်ထပ်ယူလိုက် ပါဟု လွယ်လွယ်ကလေး ဝေးပြေ ညွှန်ကြားသွားပါသည်။

တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ လွယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ် မှန်း ဖေဖေ သိခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ အင်းလေ ... သွားလေသူကို အပြစ်မတင်လိုတော့ပါဘူး ...။ မီးစင်ကြည့်၍သာ ကရတော့မှာ ပင် ...။

ဂုဏ်ရောင်နှင့် အတူနေသူ ဖေဖေ အစ်မ ဝမ်းကွဲ ကြီးကြီးလှကလည်း ထိုကိစ္စကို တစာစာ မေးလွန်းတာမို့ ခိုင်ယာရီ ထဲက အကြောင်းတွေကို ဂုဏ်ရောင် ပြန်ပြောပြရသည်။

ကြီးကြီးလှကလည်း ရင်မောသွားသလို သက်ပြင်း ချပြန်ကာ ...

“မောင်ဆွေမျိုးတို့ကလည်း အရာရာကို ယေယျာရီ တွေးတာ ကိုးကွယ် ...။ ဒီကိစ္စက သူထင်သလောက် လွယ်မတဲလား။

သုံးလေးနှစ် လူသိရှင်ကြား တွဲနေတဲ့ မိုးမခ ရိတာကို သူမသိခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ခုမှ ရှာဖွေ စုံစမ်းပြီး သွားတော့ ရမယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းကလေးမှန်းလည်း မသိ ...၊ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ကို သားအပေါ် ပုံချပြီး တစ်သက်လုံး ဆပ်ပေတော့လို့ လုပ် သွားတာနဲ့ မတူဘူးလား ...”

“ဖေဖေကို အပြစ်တော့ မတင်ပါနဲ့၊ ကြီးကြီးလူရယ်၊ ဖေဖေ ချောလည်း သွေးစူးသွေးတမ်းနဲ့ ကြိမ်ကြိမ်ရာ ကြိမ်တာ နေမှာပါ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် စေတနာဆိုးနဲ့ တမင် ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကတော့ မင်းအဖေအပေါ် အမြဲအကောင်းမြင်တဲ့ သူကိုး၊ ကြီးကြီးတို့ကတော့ မမှန်တာကို မမှန်တဲ့အတိုင်းပဲ မြင်တယ်၊ အဲဒီနေ့ကဆို ကြီးကြီးမှာလေ ဖိုးမခကို မျက်နှာ ပူ အားနာလိုက်ရတာ၊ မျက်နှာတို ဘယ်သွားထားရမှန်း ကိုမသိဘူး၊ မိုးမခ ချောလည်း အားလုံးရှေ့မှာဆိုတော့ ရှက်ရှာမှာပဲ၊ မျက်နှာအပျက်ပျက်ကြားကပဲ မင်းကို ဖေးမ နေသေးတာ”

“ကျွန်တော်လည်း ခကို သနားပါတယ် ကြီးကြီးရာ ...”

“မင်းတို့ချင်းရော ဒီကိစ္စကို ပြောဖြစ်ကြလား ...”

“မပြောဖြစ်သေးပါဘူး၊ ရက်လည်တဲ့အထိ အလုပ်တွေက ဂွမ်နေတာလေ၊ ခလည်း အသုဘပို့တဲ့နေ့ကရော ရက်လည် တဲ့နေ့ကပါ လာရှာပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စတော့ မပြောဖြစ်ကြဘူးပေါ့၊ ခက နားလည်မှုတော့ ရှိမှာပါ”

“ဒါပေမယ့် မင်း မိုးမခက ပျော့ပျော့ညည်းနဲ့ အလွယ်တကူ နောက်ဆုတ်ရှောင်ပေးမယ့် သူတော့ မဟုတ်ဘူးနော် ...”

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပါဘူး”

“အဲဒီတော့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မယ်၊ စိတ်ကူးသလဲ ...”

ဂုဏ်ရောင်မှာ ချက်ချင်း ဖြေနိုင်တဲ့ အကြံရခက် နေပါသည်။ တကယ်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိပါ။

ကြီးကြီးလှကလည်း ဂုဏ်ရောင်ကို သနားလာပုံနှင့်

“ကဲဟယ် ... နွယ်နှင်းဆီကို သွားမတွေ့ချင်လည်း ခတွေ့ ပါနဲ့တော့၊ မင်းအဖေလည်း ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ ... ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ကြီးကြီးရယ်၊ ဖေဖေနောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဒီလိုတော့ လုံးဝ ဥပေက္ခာပြုလို့ တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ...”

“ဒါဖြင့် မင်းက မင်းအဖေဆန္ဒအတိုင်း နွယ်နှင်းဆီကို ယူမှာမို့လို့လား”

“ကျွန်တော့်မှာ ခ နို့တယ်လေ”

“အေးလေ ... အဲဒါကြောင့် သွားမတွေ့တော့နို့ ပြောနေတာပေါ့”

“သွားတွေ့မှတော့ ဖြစ်မယ် ကြီးကြီး ...၊ ဖေဖေစာအုပ်ထဲက အတိုင်းဆို နွယ်နင်းဆီ တစ်ယောက်တည်း၊ မရပ်တည်နိုင်တာ သေချာတယ်၊ သူနဲ့သွားတွေ့ပြီး လိုအပ်တာတွေ ကူညီပေးရင်း တဖြည်းဖြည်းတော့ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိတဲ့အကြောင်း ပြောပြရမှာပဲ၊ ဖေဖေက နွယ်နင်းဆီကို ကျွန်တော့်နဲ့ ပေးစားမယ့်အကြောင်း နွယ်နင်းဆီရဲ့ နာနီ အသံကြီးကို ပြောထားပြီးသားဆိုတော့ နွယ်နင်းဆီလည်း သိနဲ့ပြီးသား နေမှာပဲ”

“မင်း သွားတွေ့တာကို မိုးမခက ကြည်ဖြူနိုင်ပါ့မလား”

“နားလည်အောင် ကြည်ပြောရမှာပေါ့ ကြီးကြီးရယ်”

“မိန်းမဆိုတာ ဒါမျိုးကို နားလည်ခဲ့ပါဘိခြင်း၊ ပြီးတော့ မင်းက အားနာတတ်ပါတဲ့သနဲ့ ဟို မိန်းကလေးကို ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားမို့ လက်မထပ်ပါရအောင်လို့ မင်းပါးစပ်က ပြောထွက်မှာမို့လို့လား၊ ဟိုကလည်း ဒီလိုဆို အဓကတည်းက ရှင်မလားဘဲ နေပါလားလို့ ပြောမှာပေါ့”

ကြီးကြီးက အငေါ့တူးတော့ ဂုဏ်ရောင်က ခေါင်းကပ်ရင်း ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော်က ဖေဖေ နောက်ဆုံးအဖွဲ့ကို အပြည့်အဝ မဖြည့်ပေးနိုင်တောင် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ဖြည့်ပေးချင်တယ်လေ၊ နွယ်နင်းဆီကို လက်မထပ်နိုင်ပေမယ့် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီစောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ ...”

“အေး ... ဟိုက မင်းကို ကြိုက်သွားလို့ လက်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုမှ မင်း နှစ်ယောက်ကြား ဂျာမျှားနေဦးမယ်”

“အာ ... ကြီးကြီးတို့ကတော့ လုပ်ပြီ ...”

ဂုဏ်ရောင်က ဝပ်ရွတ်ရွတ်ပြောတတ်သော ကြီးကြီးနဲ့ လန့်ကာ ကြီးကြီးနားက တထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

ပြီးတော့ ... ခကို သတိရသည်။ မနဲ့တွေ့ပြီး ဒီကိစ္စ ပြောရဆိုလို့မည်။

ခရယ် ...

ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ် ...

(၃)

“ခ မာနအတိုင်းဆို လုံးဝ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး၊ ခုလို ခရေ့မှာ ဂုဏ်ရောင် မျက်နှာလေး ဆီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တာကို မြင်ရလို့သာ နားလည်ပေးရင် ကောင်းမလား လို့ ပြန်ပြင်စဉ်းစားနေတာ”

မျက်မှောင်ကြွတ်ကြွတ် နှုတ်ခမ်းစုစုဖြင့် ငြိုငြိုငြင် ငြင် ပုံစံမျိုး ပြောနေပေမယ့် ခက ချစ်ဖို့ကောင်းပါသည်။ ခသည် မျက်နှာလေးကို မော့ထားလိုက်ရင်း...

“အကယ်၍ ဂုဏ်ရောင်ကို ခ နားလည်ပေးခဲ့ရင်လည်း အဲဒီနားလည်မှုက အကန့်အသတ် ရှိတယ်၊ ခဘက်က တစ်သက်လုံးစာ နားလည်မှုတွေနဲ့ ဂုဏ်ရောင်ကို နှယ်နှင်း ဆီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပြုနိုင်တဲ့အထိတော့ မဟုတ်ဘူး...”

“ကိုယ်ကလည်း အဲဒီလောက်ထိ နားလည်ဖို့ မပြောပါဘူး ခရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ခရှိသားနဲ့ တခြား မိန်းမကို ကိုယ် ဘာလို့ လက်ထပ်ရမှာလဲ”

“ပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ရှင်က အားနာတတ်တော့ ဟိုကို ပြော ရမှာ အားနာနာနဲ့ ချော်လဲရောထိုင် လုပ်သွားမှာ စိုးရတာ ပေါ့”

မိုးမခဲမှာ ဂုဏ်ရောင်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ခပ် သါ့ပေါ့ ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မချို့...။ တကယ်ကို မချီတရီ။

ခရေ့မှောက်မှာ ခချစ်သူကို တခြား မိန်းမတစ် အောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောတဲ့ စကားကို ကြားရစဉ်ကတည်းက ခရင်မှာမချီခဲ့တာ...။ နာရေးကိစ္စနဲ့မို့လို့သာ ခရဲ့ ခံစားချက် တွေကို မျှိုသိပ်အုပ်ဆိုင်းထားခဲ့ရတာ၊ သေသူရဲ့ ဆန္ဒမို့လို့သာ ခင်ထဲ နှင့်အင်အင်နဲ့ ငြိမ်နေခဲ့ရတာ...။ ဂုဏ်ရောင် အဖေသာ အက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးရင် မိုးမခဲတို့က ဒီအတိုင်း ငြိမ်မနေ၊ ခနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူရတာလဲဟု ဖွင့်မေးဖို့ ဝန်မလေး...။

ခုတော့... လတ်တလောကြီး အဖေကို ဆုံးရှုံးထား ဆဲတဲ့ ဂုဏ်ရောင်ကိုလည်း ငဲ့ရသေးသည်။ စိတ်တို ရန်လုပ်ချင်ပေ

သ ဂျာဇ်

မယ့်လည်း ဟိုအဖေက မရှိတော့။ ဒီသားကလည်း အပြစ်မရှိ၊ ဘာကို စိတ်တိုရမှန်း မသိ။

ဂုဏ်ရောင်ကို ခမ္မန့်လွှတ်နိုင်သလို ခကို ဂုဏ်ရောင် မစ္စန့်လွှတ်နိုင်တာလည်း သိပေမယ့် အဖေကို သိပ်ချစ်တဲ့ သားမို့ အဆဲဆဲနဲ့ ဇွတ်မှိတ်လိုက်နာသွားလေမလားဟု စိုးရိမ်ခဲ့ရပါသေး သည်။ သို့သော် ခအပေါ် ထားတဲ့ ဂုဏ်ရောင် မေတ္တာဟာ ပေါသေးသေးတော့ မဟုတ်ပါ။ ဂုဏ်ရောင်ဘက်က အကြောင်းစုံ ရှင်းပြပြီး ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တာကို ပြောလာတော့လည်း ခက ကလေးဆန်ဆန် ဇွတ်ကန်ငြင်းလို့ မကောင်း။ ဒီလောက်တော့ ခွင့်ပြုရပေမည်။

“ခ ကိုယ့်ကို မယ့်ဘူးလားကွာ”

“ဂုဏ်ရောင်ကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေ ဆိုတာက ရှိသေးတယ်၊ ဘာကိုမှ ကြိုမမြင်နိုင်ဘူးလေ၊ အခြေအနေက ဘယ်လိုတွေ ဖန်တီးလာဦးမယ်မှန်းမှ မသိ တာ”

“အခြေအနေက ရှင်းရှင်းလေးပဲလေ ခရဲ့...၊ ဖေဖေ သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးကို ကိုယ်သွားတွေ့မယ်၊ ဖေဖေဆန္ဒကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြည့်ပေးတဲ့အနေနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်

ဆူးပြစ်ခဲ့သော နင်းဆီဖြူ ၁၃

ကို ကူညီသလို လိုအပ်တာလေးတွေ ကူညီမယ်၊ ပြီးရင် ကိုယ့်မှာ ခရှိနေတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောမယ်...”

“အားလုံးပြီးမှ ခရှိတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောမှာလား၊ စစချင်း စတွေ့ကတည်းက ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ မရဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့ မကောင်းဘူးလေ ခရား၊ ကိုယ်က သူ့အိမ် သွားပြီး တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုတာမျိုး ကျွန်တော့် မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားမို့ ခင်ဗျားကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြီး ပြန်ခဲ့ရမှာလား၊ အဲဒီလိုဆို အစကတည်းက မသွား ဘဲ နေလိုက်တာတမ့ ခပ်ကောင်းကောင်းရယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ မသွားဘဲ နေလိုက်ပေါ့...”

“ခက ဂျစ်ပြီကွာ...”

“မဂျစ်ပါဘူး၊ ပိုကောင်းမယ့် နည်းလမ်းကို ပြောတာ၊ ခအတွက်တော့ အဲဒီနည်းက ရင်အဆေးဆုံးပဲ၊ နောက်မို့ဆို ဂုဏ်ရောင် ရန်ကုန်က ပြန်မလာမချင်း ခရင်တွေပူနေရမှာ၊ ဒီအချိန်ဆို ဂုဏ်ရောင် ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ...၊ ဟို မိန်းကလေးနဲ့ အတူရှိနေမလား...၊ ဘယ်လောက် ရင်းနှီး နေပြီလဲ...၊ ဘာစကားတွေ ပြောပြီး ဘယ်လို အကြည့် တွေ့နဲ့ ငြိတွယ်နေကြမလဲ...ဆိုတာမျိုးတွေ လျှောက်တော့ ပြီး အိပ်လိုတောင် ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဂုဏ်ရောင်က တမင် ဂျစ်ဟိုက် အငေါ်တူးနေသော မိုးမခရဲ့ ခေါင်းကို တစ်ချက် အုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်ရင်း ...

“ကုန်မနေနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်တောင် မယုံဘူးလား”

“ယုံမိပြီးမှ ယုံကြည်မှုတွေကို အလွဲသုံးစား အလုပ်ခံရမှာ ကြောက်တယ်”

“ခရယ် ... ကိုယ် ခစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ် ပါဘူးကွာ ...”

ဂုဏ်ရောင်က ခလက်ကလေးတွေကို လှမ်းယူဆွေး ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ခက ဂုဏ်ရောင် ပခုံးကို မှီရင်း ...

“ကို ... နွယ်နှင်းဆီက လှလားဟင် ...”

“အဲ့ဒါ ကိုယ် မသိဘူး ခရဲ့၊ ဖေဖေ ခိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးမထားဘူး”

“တတ်ပုံရော မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

“အရမ်းကို စက်စက်ယို လှနေရင် ရှင်တော့ မလွယ်ဘူးပဲ”

“အောင်မာ ... ဘာမလွယ်ရမှာလဲ”

“အလှကွန်ယက်ထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန် ငြိပြီး ရန် မထွက်နိုင်မှာ မြင်သောင်သေးတယ်”

ကုသိုလ်တော် ဘုရားဝန်းထဲက ခရေပင်ကြီးတွေ

အောက်မှာ အတုထိုင်ရင်း ခက ဂုဏ်ရောင်ကို မှီထားရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကား၊ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၊ မျက်လုံးကို အထက်လှန်ကာ ယက်ကန် ယက်ကန် လုပ်ပြနေတာမို့ ဂုဏ်ရောင် က ရယ်မောမိရင်း ...

“ပူမနေနဲ့ ... နွယ်နှင်းဆီဆိုတာ ဝတုတ်ပြီ အရုပ်ဆိုးကြီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ”

“သြော ...”

ခက ခါးထောက်ကာ ဂုဏ်ရောင်ကို မျက်လုံးဖြူ ကြည့်ရင်း ...

“ဒါဆို ဦးဂုဏ်ရောင် ဆိုလိုချင်တာက နွယ်နှင်းဆီက လှရင်တော့ ခစိတ်ပူရမယ့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာနိုင် တယ်ပေါ့လေ ... ဟုတ်စ”

“ခရယ် ... အထအန မကောက်စမ်းပါနဲ့...”

“ဟွန့် ... ဦးဂုဏ်ရောင်တို့လို သောကျားတွေက စိတ်မချ ရတာတော့ အမှန်ပဲရှင်၊ ဟင်းတစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင် မစားတောင် နည်းနည်းတော့ တစ်တိုလောက်တော့ မြည်း ကြည့်ချင်တဲ့ လူတွေချည်းပဲရှင်”

ဂုဏ်ရောင်က ခအပြောကို မခံချီမခံသာဖြစ်သွား

ကာ ခကို မျက်လုံးဖြူးကြည့်၍ ကိုယ်မျက်နှာကိုယ် လက်ညှိုးနှင့် ပြန်ထိုးပြရင်း...

“ဒီမှာ သေချာမှတ်ထား၊ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ထား၊ အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးထဲမှာ ကျုပ် မျိုးဂုဏ်ရောင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျား မပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ ဘယ်လောက်လှလှ ကျုပ် ရည်းစား မိုးခခ လောက်တော့ ဘယ်မိန်းမမှ မလှ ပါဘူး”

“အပြောကတော့ ကြွေလောက်စရာ၊ အို ... တကယ်ပဲ ကြွေကျသွားပါပြီ”

ခက ထိုင်နေရာကနေ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပျော့တွဲခွေ ခေါက်ပုံကျသွားသလို ပုံစံမျိုး လုပ်ပြလိုက်ရာ ဂုဏ်ရောင်မှာ ထိုပုံစံလေးကို ရယ်လည်းရယ်ချင်း၊ ချစ်စနိုးလည်းဖြစ်ရလျက် ခပါး လေးကို ရွတ်ခနဲ လှမ်းနှမ်းလိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ မသိချင် ယောင် ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။

“ဦးမျိုးဂုဏ်ရောင်နော်၊ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ...”

“ဟင် ... ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ခြော် ... ကိုယ် စောစောက နပ်ချေးတစ်ချက် ရွဲ့လိုက်မိတယ်ထင်တယ်”

ဂုဏ်ရောင်က ခကို အကြောင်းကြောင်း အကြည့်ချိုး

ဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ ခက ဂုဏ်ရောင်ပခုံးကို ထုရိုက်ပစ်လိုက်မိပါသည်။

ဂုဏ်ရောင်က ရယ်မောရင်း ခလက်တွေကို မရရ ဆောင် လိုက်ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ပြီးမှ ပခုံးလေးကို ထွေးပွေ့ထား မိရင်း...

“ကျုပ်ချစ်သူကဗျာ လူကိုခေါ်လိုက်ရင် ဦးမျိုးဂုဏ်ရောင်၊ ဂုဏ်ရောင်နဲ့ နားဝင်ပီယံ မရှိလိုက်တာ၊ လူတကာကလည်း ဂုဏ်ရောင်၊ ချစ်သူကလည်း ဂုဏ်ရောင်...”

“ဒါကတော့ နှုတ်ကျိုးနေတာကိုး ဂုဏ်ရောင်ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ကိုလို့ ခေါ်ပါတယ်နော်...”

“တစ်ခါတစ်ခါ မခေါ်နဲ့၊ အဖြဲခေါ်...”

“ခေါ်ချင်ပါဘူး၊ ခေါ်ရမှာ ညတုတုကြီး၊ ရက်စရာ...”

“ဟောဗျာ ... အချစ်ရေ ဒါလင်ရေ ခေါ်တဲ့သူတွေတောင် ရှိသေးတာ၊ အဲဒါကမှ ညတုတုဆို ထားပါတော့၊ ကိုလို့ ခေါ်တာ ဘာညာလို့လဲ...”

“အဟင်း ... ဂုဏ်ရောင်လို့ ခေါ်ရတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ အားရပါးရ ရှိလို့ပါ ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ နှုတ်ကျိုးတာလည်း ကြာပြီလေ”

နဲ့ညှပ်မိမ့်မို့ မရှိပေမယ့် ပွင့်လင်းထက်မြက်သော ပုံစံလေးနှင့် ပဲမရှိ အထာမရှိ အားပါးတရ ပြောနေသော ခကို ဂုဏ်ရောင်က ပြုံးကြည့်နေမိပါသည်။ အဲဒီလို ခနဲ့အတူရှိနေရတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေကို ဂုဏ်ရောင် မေ့နိုင်ပါသည်။

ခနဲ့ ဂုဏ်ရောင်ဟာ နှစ်နှစ်လောက် သူငယ်ချင်း အဖြစ် ရင်းနှီးခဲ့ကြပြီးမှ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာပင်။ ခဆို မိတ်ဆွေ သက်တမ်းက နှစ်နှစ်၊ ချစ်သူသက်တမ်းက သုံးနှစ်။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် အတွင်းသိ အစင်းသိ။ ခက အထာ မကိုင်း ပဲမများတတ်သူ၊ ပွင့်လင်းသူမို့ တခြား အတွဲတွေထက် ဂုဏ်ရောင်တို့အတွဲက ရင်းနှီးမှုပိုသည်။ နားလည်မှုလည်း ပိုသည်။

ဂုဏ်ရောင်က မန္တလေးသား စစ်စစ် ...။ ခက ပြင်ဦးလွင်သူ။ သို့သော် ခအဖေက ဝန်ထမ်းမို့ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ လိုက်ပါပြောင်းရွှေ့ရင်း နောက်ဆုံးတော့ မန္တလေးမှာ အခြေချ သည်။ ဂုဏ်ရောင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ ခက မန္တလေးကို ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိလာတာမို့ တက္ကသိုလ်မှာ တစ်နှစ် အတူတက်လိုက်ရသည်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘွဲ့ရပြီး ခကလည်း ဈေးမျိုးမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်၊ ဂုဏ်ရောင်ကလည်း ပေဖေ ဖူပါမတ်ကတ်ကို ဝင်ပြီး ဦးဆောင်လိုက်ရပါသည်။ အဲဒီ

နောက်တော့ တစ်ယောက်အလုပ်တစ်ခုကို တစ်ယောက်ကူညီရင်း တတွဲတွဲနှင့် ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာပင်။

ခဟာ စီးပွားရေးလုပ်ရာမှာလည်း တော်သည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလည်း ဝင်ဆဲသည်။ ဂုဏ်ရောင် အလုပ် တွေကိုလည်း အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်သည်။ မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် ဂုဏ်ရောင်နောက်မှာ လျှို့ဝင်မွေးမှိန်နေသူမျိုး မဟုတ်။ တန်းတူ ရင်ပေါင်တန်း၍ တွေးခေါ်လုပ်ကိုင်နိုင်သူမျိုးပင်။

“ဂုဏ်ရောင် လူကို ဘာလို့ ပြုံးစေစေကြည့်နေတာလဲ”

ခက မေးတော့မှ ဂုဏ်ရောင်က ပိုပြီးမိရင်း...

“အရင်တုန်းကအကြောင်းတွေ စဉ်းစားမိလို့ပါ”

“ဘာအကြောင်းလဲ ...”

“ကိုယ်တို့ ချစ်သူမဖြစ်ခင်က အကြောင်းတွေပေါ့၊ အမှန် အတိုင်း ပြောရရင် ကိုယ်က ခလို ပုံစံမျိုးကို သိပ်သဘော ကျတာ မဟုတ်ဘူး”

“အမယ် ...”

“စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးလေ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်က မိန်းကလေးဆိုရင် မိန်းမပီသ သိမ်မွေ့နဲ့ညှပ်တဲ့ သူမျိုးကိုပဲ သဘောကျခဲ့တာ၊ ခနဲ့တွေ့တော့မှ အရမ်းချစ်

မိသွားလို့သာ ကိုယ် သဘောကျတဲ့ အချက်တွေကို မေ့
နိုင်သွားတာ၊ ခုတော့လည်း ခရီး ဖွင့်လင်းတဲ့ စရိုက်လေး
တွေ၊ ထက်မြက် သွက်လက် ချက်ချာမှုလေးတွေက ကိုယ်
ကို ပမ်းစားသွားပါပြီ”

“အပြောကောင်းတယ်”

ခက သူ့ကို ချစ်စနိုး မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုး
သည်။ ခက ဒေါသထွက်လွယ်ပြီး ဓာနလေးလည်း ရှိပေမယ့်
စိတ်ရင်းကလေးတော့ ကောင်းရှာသည်။ ပြီးတော့ အညှိုးအတေး
မရှိ၊ ပြေလွယ် ပျောက်လွယ်သူမျိုးပင် ...။ စကားကို ကပ်ပြော
တတ်သည့် နေရာမှာတော့ ခက ကျွမ်းကျင်သူကြီးပင်။ စကားနာ
ထိုးတတ်၊ ဂျိကျတတ်တာလေးတွေလည်း ရှိ၊ တစ်ခါတရံ သူမ
ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်တတ်တာတွေလည်း ရှိတာမို့ ထိုအခါမျိုးမှာ
ဂုဏ်ရောင်နှင့် ခတို့ စကားများကြရတတ်ပါသည်။ ပြီးတော့လည်း
ပြီးတာပင်။ ရန်ဖြစ် ပြန်ချစ်ပေါ့ ...။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
စိတ်ကုန်ရတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

“ဂုဏ်ရောင် ... အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး ... ကို ...”

“ခေါ်သံကြီးကလည်း ထောင့်တောင့်တောင့်နဲ့ မိန်းကလေး
ဖြစ်ပြီး ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်လေး ခေါ်မယ် စိတ်မကူးဘူး”

“သော် ... အဲလိုမျိုးကို ကြိုက်တာလား၊ ဒါဆို ခေါ်ရမှာ
ပေါ့ ... ကို ... ကို ... ကိုလိုဆို ...”

“ဟား ဟား ... ကြားရတာ နားထဲတောင် ကလိကလီ
ဖြစ်လာတယ်၊ ရယ်စရာကြီး၊ တော်ပြီ ... ဂုဏ်ရောင်ပဲ
ခေါ်ချင် ခေါ်တော့ ...”

ခနဲ့ကတော့ အမြဲ ဟာသဖြစ်နေရတတ်ပါသည်။
ခညုတုတုလုပ်ပြီဆို တကယ့်ကို ရယ်စရာဖြစ်သွားတတ်လို့ပင်။
ခဟာ လူကလေးက ချောလှပေမယ့် ပုံစံက သိပ်မနွဲ့နှောင်းလှပါ။
ခအသားက ဖြူသည်။ မျက်ခုံးက ထူထူနက်နက် ထင်းထင်း၊
နှာတံက မြင့်မြင့်၊ နှုတ်ခမ်းက ခပ်ပါးပါး အလျားရှည်ရှည်၊
မျက်နှာပြင်က မောင်းမောင်းမို့မို့ မဟုတ်၊ ပါးပါးချပ်ချပ်နှင့်
မေးရိုးက သိပ်မသွယ် ...။ အရပ်က ရှည်ကာ ပိန်ပိန်ပါးပါး
ခါးကြောရှည်ရှည် ပခုံးကားကားနှင့် ခပုံစံက မော်သယ်လို စတိုင်လ်
မျိုး။ ကောက်သားပါသည့် ဆံပင်ကို အထပ်အထပ် စတပ်ခုတ်
ထားသည့် ဆံပင်တွေ ကျောလည်ပေါ် ကော့ပျံ့ပွဲကျလျက်၊ ပေါ့ပေါ့
ပါးပါး ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တိရုပ်အကျပ်လေးပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီ
ခါးတိုတိုလေးတွေ ထပ်ထပ်ဝတ်တတ်သော ခပုံစံက ခပ်မိုက်မိုက်။
ချေးပိတ်သည်ရက်တွေမှာ မန္တလေးတောင်ခြေ ဂေါ်ဖ်ကွင်းမှာ ဂေါ်ဖ်

သွားသွားရိုက်တတ်သော ခဟာ အမြဲ ကျန်းမာရွှင်လန်း တက်ကြွနေတတ်မြဲပင်။

“ဂုဏ်ရောင် ... ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ ...”

“အခြေအနေ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ သိပ်ကူညီစရာ မလိုဘူးဆိုရင် စောစော ပြန်လာမှာပေါ့၊ ကူညီစရာလေးတွေ ရှိရင်တော့ နည်းနည်းကြာမှာပေါ့ ... ကိုယ့်မှာ ဖုန်းလည်းပါသွားမှာပဲ၊ ခနဲ့ အမြဲ အဆက်အသွယ် ရှိနေမှာပဲလေ ...”

“ခက ဖုန်းနဲ့ အမြဲ check နေမှာ”

“သဘောပါကွာ၊ ခသဘောပါ”

“စူပါမတ်ကတ်ကိုရော ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ့် မန်နေဂျာက စိတ်ချရပါတယ်၊ ခလည်း အားရင် တစ်ချက် တစ်ချက် လှည့်ဝင်ပေးပါဦး”

“စိတ်ချပါ ... ခ ဆိုင်က ညနေဆို ပိတ်ပြီလေ၊ ဂုဏ်ရောင် စူပါမတ်ကတ်က ညထိ ဖွင့်တာဆိုတော့ ညနေပိုင်းတွေ ခ ဝင်ဝင်ကြည့်ပေးလို့ ရပါတယ်၊ လိုအပ်တာတွေရင် ဂုဏ်ရောင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောမှာပေါ့၊ ဂုဏ်ရောင်သာ အဲဒီ ကိစ္စကို အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ရှင်းခဲ့၊ အားနာပြီး အိရော အိရောတော့ လုပ်မနေနဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ စိတ်ချပါ မမ မိုးမခရယ်”

ဂုဏ်ရောင်က ကတိ အထပ်ထပ် ပေးနေပေမယ့် ခကပြင် ဂုဏ်ရောင်ကို စိတ်မချနိုင်ပါ။ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် စာနာ ဖေးမ နားလည်ပေးတတ်သော၊ အားနာတတ်လွန်းသော ဂုဏ်ရောင်အကြောင်းကို ခအသိဆုံးပင်။ ဂုဏ်ရောင်က အေးဆေး တည်ကြည်သည်။ ဂုဏ်ရောင် အသက် နှစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ် ဆိုတာ လူငယ်လို့ ပြောလိုရှုမမယ့် ဂုဏ်ရောင်က လူငယ်ရယ်လို့ သွား လာ ပျော်ပါးမှုလည်း မရှိဘဲ ကျောင်းပြီးကတည်းက အလုပ်ထဲ မှာ နစ်နေခဲ့ရတာပင်။

ပြီးတော့ ဂုဏ်ရောင် စိတ်ဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ် သနားလွယ်သဖြင့် ခက ပိုပြီး စိတ်မချနိုင် တာပင်။

“ဂုဏ်ရောင် ...”

“ပြောလေ ခ ...”

“ခတစ်ခုတော့ မှာလိုက်ချင်တယ်”

“မှာပါ ... မှာပါ ...”

“ခကလေ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူကို အခြေအနေတစ်ခု ခကြောင့် စွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ဘယ်

တောမှ လက်သင့်ခံမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ခဏယီတော့မှ
လည်း မပျော့ညံ့ဘူး၊ ဂုဏ်ရောင်လည်း မပျော့ညံ့ပါနဲ့၊
ဂုဏ်ရောင်က ခကို မချစ်တော့လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်
တစ်ခုကလွဲရင် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ခ ဂုဏ်ရောင်နဲ့ မခွဲဘူး၊ ခကို မချစ်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း
ခက ဂုဏ်ရောင်ကို ကုပ်ကပ်တွယ်နေမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး”
“ကိုယ် နားလည်ပါတယ် ခရယ်...”

ဂုဏ်ရောင်က ခလက်ဖဝါးတွေကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်
တော့ ခကလည်း ဂုဏ်ရောင် လက်ဖဝါးတွေကို ခပ်တင်းတင်း
ပြန်ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

ခတို့ လက်တွေ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တွဲနေသည်။

(၄)

ဂုဏ်ရောင်သည် အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်ခတ်ထား
သော ခြံဝန်းကျယ်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ပြီး ခြံနံပါတ်ကို
ဆာချာအောင် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကြည့်ရင်း တစ်ချက်တော့
သမ်းလိုက်မိသေးသည်။ မနက် ၄ နာရီ ထပြီး မန္တလေးကနေ
နံနက်ပိုင်းတော်ကလျှောက် ကားမောင်းလာခဲ့တာမို့ ဂုဏ်ရောင်
ဒီခြံရှေ့ကို ရောက်ချိန်ဟာ ညနေ ၆ နာရီပင် ထိုးလုနေပြီ။
သူလည်း ပင်ပန်း အိပ်ချင်နေပါသည်။

ဖေဖေ ရေးထားပေးခဲ့သည့် လိပ်စာအရဆို ဒီခြံပဲ
ခြံလိမ့်မည်ထင်သည်။

ဒီခြံကို တွေ့ဖို့ တော်တော် ကြိုးစားရှာယူလိုက်ရ
သည်။ ဆာအောနန်းနွယ်ကို ခြံဟာ ခုနစ်မိုင်နားက လမ်းယူသွယ်

မှာ...။ လမ်းကွဉ်းကျဉ်းရဲ့ ဟိုးအတွင်းကျကျဆီက မြေခိုက်မြိုင်ရှမ်း
တွေ သစ်ပင်အုပ်တွေ အလွန်မှာ လမ်းက နိမ့်မြင့်တွေ ကောက်နေ
သည်။ ဒီခြံကြီးက လမ်းရဲ့အဆုံးမှာ သီးသန့်ရှိနေပြီး အိမ်ရဲ့
ဟိုဘက်မှာ လူသူမရှိသည့် မြေရိုင်းလွင်ပြင်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဒီခြံရဲ့ ဟိုဘက်မှာ လမ်းလည်းမရှိ၊ လူနေအိမ်လည်း
မရှိ။ မြို့ပရဝဏ်အတွင်းမှာ ဖြစ်သော်လည်း ဒီနေရာဟာ ရန်ကုန်
မြို့ပြကြီးမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု မဝေခဝါဖြစ်ချင်စရာပင်။ ဒီလိုနေရာ
ကနေ အပြင်သွားမယ်ဆိုရင် ကားမရှိဘဲတော့ သွားဖို့မလွယ်။
ကိုယ့်ခြံထဲ ကိုယ်ပိတ်နေလိုက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်
အသွယ် ဖြတ်နေလို့ရသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးဟာ ဈေးကြီးတာတို့
တော့ ဂုဏ်ရောင် သိပါသည်။

"တီ... တီ..."

ဂုဏ်ရောင် ကားဟွန်းတီးလိုက်တော့ အလုံပိတ်
သံတံခါးဖြင့်ဖြင့်ရဲ့ ဘေးက လူဝင်ပေါက်လေး ပွင့်ပြီး ဦးလေး
ကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။

"ဦးလေး... ဒါ ဒေါ်စောနန်းနွယ်တို့ အိမ်လားခင်ဤ"

"ဟုတ်တယ်ကွယ်...။ ဒေါ်စောနန်းနွယ်ကတော့ ဆုံးရှုံး
ပါပြီ၊ မောင်ရင်က ဘယ်သူများလဲ"

"ကွန်တော်က ဦးဆွေမျိုးရဲ့ သားပါ..."

"မသြာ... မောင်မျိုးဂုဏ်ရောင်ဆိုတာ ထင်တယ်၊ ဒီနာမည်
ကို ဦးဆွေမျိုး ခြောက်ပြားလို့ ဦးလေး သေရာမှတ်ထား
တာ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဤ၊ ကွန်တော် ဂုဏ်ရောင်ပါ"

"အေး... အေး... လာကွယ်... ဝင်၊ ဦးလေး တံခါးဖွင့်
ပေးမယ်၊ ဦးလေးကိုလည်း မင်းကို ဈေးကွဲကြတာ၊ ဦးလေး
က နွယ်နင်းဆီရဲ့ အထိန်းတော် ဒေါ်လေးရှင်ရဲ့ ဇောကလွှား
ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့... နွယ်နင်းဆီကို ဦးလေးတို့ပဲ ဆက်တော်ဈာန်
နေတယ်ဆိုတာ အေးအေး... အဲ... အေးအေး ခြောက်လို့
သိထားပါတယ်"

ဂုဏ်ရောင်က ဟိုဦးလေးကြီးကို ကားပေါ်ကဆင်း၍
နှုတ်ဆက်စကား ဆိုပြီးမှ ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ အသင့်ဖွင့်ထား
သော ခြံတံခါးကို ကျော်ဖြတ်မောင်းဝင်လာပါသည်။

ခြံဝန်းက ကွယ်ဝန်းသော်လည်း ရှင်းလင်းပြန့်ပြူးမှု
တော့ မရှိပါ။ စနစ်တကျ ပြုပြင်ထားသည့် ခြံကံခင်းမျိုးမရှိဘဲ
သာဓကအတိုင်း ပေါက်နေသည့် သရက်ပင်၊ မာလာကာပင်များသာ

ရှိနေသည်။ အိမ်ကတော့ ဟိုးနောက်ဘက်ကျကျဆိုမှာ ... ။ ရှေးပုံစံ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက ကြီးမားခဲ့သည်သော်လည်း သစ်လွင်လန်းဆန်းမှုမျိုးမရှိဘဲ မိုင်-ညို့ဆိတ်ငြိမ်နေပါသည်။

အိမ်ကြီးရှေ့မှာ ဂုဏ်ရောင် ကားရပ်တော့ ခပ်လေအဆါကြီး တစ်ယောက် အိမ်ထဲမှထွက်လာကာ ...

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဟု ရှေ့စာရင်း ဂုဏ်ရောင် ကားဆီ လျှောက်လာသည်။

ဂုဏ်ရောင်က ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော် ဦးဆွေမျိုး သား မျိုးဂုဏ်ရောင်ပါ။ အန်တီက ဒေါ်လေးရှင် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြွပါ ... အဆါလည်းမင်းကို ဖျော်နေတာကွယ်၊ ဒါနဲ့ ခရီးရောက်မဆိုက် ခေးပါရအေး၊ ဦးဆွေမျိုး တစ်ယောက်ကော နေကောင်းရဲ့လား”

ဪ ... မသိရှာသေးဘူးကိုး။ ဂုဏ်ရောင်သည် ရင်ထဲ တစ်ချက်နှင့်သွားပြီးမှ လေသံပျော့ပျော့နှင့် ...

“ဖေဖေ ဆုံးပြီ ခင်ဗျ”

“ဟင် ...”

ဒေါ်လေးရှင်က တအံ့တဩ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ ဝဲလာသည့် မျက်ရည်စကို အင်္ကျီလက်မောင်းစဖြင့် ပင့်သုတ်လိုက်ရင်း ...

“အဆါက သူ နေရဦးမယ်ပဲ မှတ်တာကွယ်”

ဟု အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ဦးမင်းနိုင်လည်း အနားရောက်တာ၊ ဖေဖေ သတင်းကြား။ စိတ်မကောင်းစွာ အတိတ်အကြောင်း ဆွဲပြန်ပြောင်းပြောကြပြီးနောက်မှာတော့ လင်မယား နှစ်ယောက် ဆုံးက ဂုဏ်ရောင်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုညှော်ခဲခဲ့ကြပါသည်။

“မရှင်ရေ ... မောင်ဂုဏ်ရောင်ခမျာ ခရီးပမ်းလာရှာတာ၊ အမောပြေ အဆေးလေး ဘာလေး လုပ်ပါဦးကွ”

ဒေါ်လေးရှင်က ဂုဏ်ရောင်အနားက ထသွားသည်။ မိန့်ထိတော့ နွယ်နှင်းဆီကို အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရသေးပါ။

အဲဒီနောက်တော့ ဂုဏ်ရောင်က ဒေါ်လေးရှင် လာလေးသော အဆေးကို ယူယောက်နေဆဲ ဒေါ်လေးရှင်က စကားပြောချင်စိတ် စောနေပုံဖြင့် ...

“မောင်ဂုဏ်ရောင်ကို တွေ့ရတာ အဆါဖြင့် အားကိုရှိသွား”

www.burmeseclassic.com

တာပဲကွယ်၊ မောင်ဆွေမျိုးက သူနေမကောင်းမဖြစ်ခင်က သမီးချောနဲ့ ပေးစားမယ်လို့ လာပြောသွားကတည်းက အခေါ်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်ရတာ ...”

“သမီးချောဆိုတာက ...”

“နွယ်နင်းဆီရဲ့ အိမ်မှာမည်လေ”

“ဪ ...”

“မစောနန်းနဲ့ မောင်ဆွေမျိုးအကြောင်းကို အခေါ်တို့လည်း သိကြပြီးသားလေ၊ အရင်တုန်းကတော့ မောင်ဆွေမျိုးက ရက်စက်သူကြီးပေါ့ကွယ်၊ နောက်တော့လည်း သူ့အဖြစ် သူသိပြီး တောင်းပန်ရှာပါတယ်၊ မစောနန်းကလည်း စိတ်ကြီးသူဆိုတော့ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ မစောနန်း ဆုံးတော့မှ အခေါ်တို့နဲ့ ရဲရဲတင်းတင်း ပြောဆိုဆက်သွယ်ရတာ၊ သမီးချောဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သူ ခုလို စိစဉ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် အခေါ်တို့ကတော့ ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူးကွယ်၊ အခေါ်တို့လည်း သမီးချော သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ ဒီမှာနေနေရတာ၊ မင်းတို့ လက်ထပ်ပြီးကြရင်တော့ အခေါ်တို့ နယ်ပြန့်ပြီး နေကြတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ”

ဂုဏ်ရောင်မှာ သောက်လက်စ အအေးဝင် သီးနှံ ချင်သွားသည်။ ဂုဏ်ရောင်ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက အားကိုးချက်လင့်နေသည်မသိသော ဒီလင်မယားသာ ဂုဏ်ရောင်အကြံအစည်ကို သိရင် ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရှာမည် မသိပါ။

ဂုဏ်ရောင်ကတော့ နွယ်နင်းဆီကို ချက်ချင်း မပြောသေးတောင် ဒေါ်လေးရှင်တို့ကိုတော့ သူ့အကြောင်း ကြိုတင် နှင်ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ။ ခုတော့ အားနာစိတ်ဖြင့် ပြောမထွက်ဘူး။

“ဒါနဲ့ နွယ်နင်းဆီရော ရှိပါသလား ခင်ဗျ”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ်၊ သူကတော့ အိမ်မှာ အမြဲရှိပါတယ်ကွယ်၊ သူ့အကြောင်းလည်း မောင်ဂုဏ်ရောင် သိအောင် ကြိုပြောထားရဦးမယ် ...”

“သူ့ခမျာ အသက်ကသာ အစိတ်နားနီးနေထမယ် အသိဉာဏ်ကတော့ အသက်ထက် ငယ်တယ်ကွယ်၊ အိမ်ထဲပဲ နေပြီး ဘာအကြားအမြင် ဧဟုသူတမ မရှိတော့ သူ့ကြည့်ရင် ကလေးလေးလို့ပဲ ဖြူစင်လွန်းတယ်၊ လောဘဒေါသရယ်လို့လည်း သူ့ရှာမရှိဘူး၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့အမေ အရိပ်အောက်မှာ ဆေးဆေးချမ်းချမ်း နေလာခဲ့တဲ့ ကလေး”

“သူ ကျောင်းရော မနေဖူးခဲ့ဖူးဘူးလား”

“လေးတန်းအထိတော့ နေရတယ်။ နောက်တော့ ကျောင်း ထုတ်ပြီး အိမ်မှာ ဆရာမ ခေါ်သင်တယ်လေ။ ရှစ်တန်း စာလောက်အထိတော့ သင်ဖူးပါတယ် ...”

“လူထဲသူထဲ သွားဖူးလာဖူးလည်း သိပ်မရှိ၊ ဒီလိုပဲ မျက်စိပိတ် နားပိတ် တံခါးပိတ် နေလာတော့ ခုချိန်မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိရှိ သူ့ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲ ပြီလေ ...”

“သူ့အဖေ ဆုံးပြီး နောက်ပိုင်းကျတော့ အဒေါ်တို့ ကလည်း သူ့ကို အပြင်သွားဖို့ ခေါ်တယ်။ လူတွေနဲ့ ထိတွေ့ပေးချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သူ့အမေစကားကို တစ်သက်လုံး နားထောင်မှာဆိုပြီး သူ့အဖေ ချခဲ့တဲ့ပုံစံ အတိုင်း ဆက်နေတာပဲကွယ်”

ဝုဏ်ရောင်မှာ ဒေါ်လေးရှင် ပြောသမျှကို နားထောင် ရင်း နွယ်နှင်းဆီကို စိတ်ဝင်စားမိလာပါသည်။ သူမဟာ သနား စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာတော့ သေချာပါသည်။

“မလေးရှင် ... သမီးချောကို ဆေးတိုက်ပြီးပြီလား”

စကားဝိုင်းမှာ ထိုင်နေသော ဦးမင်းခိုင်က လှမ်းစော တာမို့ ဒေါ်လေးရှင်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ပြီးပြီ ကိုမင်းခိုင်၊ သူ အိပ်ပျော်နေတာ ကြာပြီ၊ နိုးပြီလား တောင် မသိဘူး”

“နွယ်နှင်းဆီက နေမကောင်းဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်ကွယ် ... ဖျားနေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“ဆေးခန်း မပြဘူးလား”

“အဒေါ်တို့က ပြပေးချင်ပါတယ်။ ဆေးခန်းသွားဖို့လည်း အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ငြင်းတယ် လေ၊ သူတို့ သားအမိ နေမကောင်းဖြစ်ရင် လာကုပေးနေ တဲ့ ဆရာဝန်မကြီးက နိုင်ငံခြားသွားနေလို့ ဒီလမ်းထိပ်က ဆရာဝန်ကို ခေါ်ပေးမလို့ဟာ သူ့အမေက ယောက်ျား ဆရာဝန် ကုတာ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ပေကပ်နေနေ တယ်”

“ဆေးရော တိုက်ထားလား”

“ဗမာဆေးပဲ တိုက်ထားတယ်”

“တော်တော်များ ဖြစ်နေသလား၊ ကြည့်ပါဦး အဒေါ်ရယ်”

“နေဦး ... အဒေါ် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်လေးရှင်က အောက်ထပ် အခန်းစာစစ်ခန်းထဲ စင်သွားပြီးမှ ပျာယီးပျာယာ ပြန်ထွက်လာကာ ...

“အမလေး မောင်ဂုဏ်ရောင်ရေ ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊ သမီး တစ်ကိုယ်လုံး ပုခြစ်နေတာပဲ၊ မျက်လုံးတောင် မဖွင့်ဘဲ ညည်းနေလိုက်တာ၊ လာကြည့်ပေးပါဦးကွယ်”

ဒေါ်လေးရှင် ပုံစံက အရမ်းစိတ်ပူနေပုံမို့ ထောင့်ထောင့် များ အခြေအနေဆိုးနေသလားဟု တွေးရင်း ဂုဏ်ရောင် စိတ်ပူသွား မိပါသည်။ သူ ဒေါ်လေးရှင်နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လေး ရှင်က အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဟပေးပြီး သူ့ကို အခန်းထဲ ဝင်စေ သည်။ သူ ဒေါ်လေးရှင် ရှေ့မှ ကိုယ်ကိုရိုက်ကာ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ရင်း ခုတင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ခုတင်ပေါ်က မြင်ကွင်းက ဆန်းကျယ်သလိုမို့ သူ့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော အိပ်ရာပေါ်မှာ အဝတ်စလေး တစ်စုံ ခွေခေါက်ချထားသလို လဲလျောင်းငြိမ်သက်နေသော မိန်း ကလေး တစ်ယောက်။

ခြေသလုံး အလယ်လောက်ထိ ရှည်မည်ထင်ရသော သူမရဲ့ ဆံပင်တွေက အိပ်ရာခင်း အဖြူပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ခေါင်းအုံးတစ်ဝိုက်မှာ ခပ်ယပ်ပန်းတချို့၊ လက်ဖျား၊ ခါးဖျားနှင့် ရင်ဖုံးပတ်လည်မှာ ပိုးစအနားပြားတွေဝါသော မြန်မာအင်္ကျီ လက် ရှည်က ရှေးခေတ် ရှမ်းသွေးပါသူတွေ ဝတ်လေ့ရှိသည့် နန်းဆန်

ဆန် ပုံမျိုး၊ ပိုးပျော့လှဲခြည်လေးကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထား သော သူမပုံစံက လဲလျောင်းနေတာတောင် ကြင်မြှောက်ပြည့်ရှိနေ သလိုပင်...။ ဝါပျော့သော အသားအရေက ထူးခြားလှပနေသည်။ သူမက မျက်လုံးမှူးမှိတ် ငြိမ်သက်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော် နဖူး စမ်းကြည့်လို့ ပြစ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ စမ်းပါ... စမ်းပါ”

ဒေါ်လေးရှင်ထံမှ ခွင့်တောင်းပြီး သူမ နဖူးကို စမ်း ကြည့်မိတော့ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အဝတ်စသန့်သန့်နဲ့ ဇလုံတစ်လုံးနဲ့ ရေခဲ ပါ ယူခဲ့ပေးပါ”

ဦးမင်းခိုင်က အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက် သွားသည်။ ထို့နောက် ရေခဲဝတ်အုပ်ဖို့ လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

သူက သူမ နဖူးပေါ်ကို ရေခဲဝတ်အုပ်ပေးနေရင်း...

“ဒေါ်လေးရှင် ဒီနားနီးနီးမှာ ဆေးခန်းရှိလား”

“နီးနီးနားနားတော့ မရှိဘူး၊ လှည်းတန်းဘက် သွားမှရမယ်၊

အဲဒီမှာဆိုရင်တော့ ဆရာဝန်မလည်း ရှိလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို အခုနည်းနည်းကျတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးခန်း သွားကြရအောင်”

“မောင်ဂုဏ်ရောင့် သဘောပါပဲကွယ်၊ ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့...”

သူက နွယ်နင်းဆီကို ရေခဲဖတ်အုပ်ပေးနေရင်း ခကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလာမိသည်။ ခသာ ဒီအဖြစ်ကို မြင်ရင် ဘာ ပြောမလဲ။ အူတိုမှာတော့ သေချာသည်။ မတတ်နိုင်ဘူး ခရေ၊ ကိုယ်ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ ဒီမှာက ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ဆိုတော့ ခမို့ရောက် မဆိုက် ကူညီရတော့တယ်။

“အင်...”

သူမထံမှ ညည်းညူသံတစ်ချက်၊ ပြီးတော့ မျက် တောင်ကောတွေ လှုပ်လာပြီး မျက်လုံးက ညင်သာစွာ ပွင့်လာ ပါသည်။

“ဟင်...”

သူမက ဂုဏ်ရောင့်ကိုမြင်တော့ ထိတ်လန့်သွားပြီး

“မေမေ့စွင့်ရေ...”

ဟု တိုးတိုးလေး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း အားယူထထိုင်ပြီး အပ်ပင်တွေကို တစ်ဝတ်လျှီ ထုံးလိုက်သည်။ မျက်လွှာကိုတော့ မူထားပါသည်။

“အမီး... လုံနေလေး၊ နေသာသလိုနေ...”

ဒေါ်လေးရှင်က သူမနားသို့ ရောက်သွားပြီး ဖျာမှာ သလဲ ပြောသည်။ သူမက ကွဲကွဲရဲ့ရဲ့ လေးဖြစ်အောင် ပြင်တိုင် လိုက်ရင်း...

“နည်းသည်ရေမှာ လုံမနေပါရစေနဲ့ မေမေရှင်၊ သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“သူက မောင်မျိုးဂုဏ်ရောင်လေ...”

“အော်... ရောက်လာပြီတိုး”

သူမက ဂုဏ်ရောင့် မေမေရဲ့ အစီအစဉ်ကို ကြိုသိ ထားတာ သေချာပါသည်။

“နွယ်နင်းဆီ နေသာသလို လုံနေပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အား မနာပါနဲ့၊ နွယ်နင်းဆီကို ကြည့်ရတာ အရမ်းကျောတော့ နေတယ်၊ ခဏနေ ဆေးခန်းသွားလိုက်ကြရအောင်”

“မသွားပါရစေနဲ့...”

“မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ရပါတယ်၊ သမီး နေသာလာပါပြီ၊ မနက်ဆို ဆောင်းသွား မှာပါ၊ ပြီးတော့ မနက်ဆို အန်တီ ဆရာမကြီးလည်း ပြန်လာတော့မှာ”

သုမကိုယ် သူမ 'သမီး' ဟု သုံးနှုန်းတာကို သတိ ပြမိသည်။ အိမ်ကလူကြီးတွေရှေ့မှာ သမီးဟုပြောနေကျမို့ နှုတ် ကျိုးနေပုံပင်။

“အန်တီ ဆရာမကြီးဆိုတာ ...”

“သူ့ကို ကုနေကျ မိတ်ဆွေ ဆရာမကြီးကို ပြောတာ မောင်ဂုဏ်ရောင်ရေ...”

သူမ ပြောပုံဆိုပုံနှင့် မျက်နှာထားလေးက ကလေး သူငယ်ဆန်သည်။ ခုန ဂုဏ်ရောင်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အဖြူထည်ဆန်လွန်းတာကို သူ သတိပြုမိသည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြန်လှဲလိုက်ပါလား နွယ်နှင်းဆီ၊ ရေခဲဖတ် လေး ဆက်အုပ်ရအောင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် မေမေရှင်ပဲ ဆက်အုပ်ပါစေ”

“ဪ ... ကျွန်တော်လုပ်တာ မကြိုက်ဘူးထင်တယ်”

“မယ်မယ်သာ ရှိရင် သမီးအခန်းထဲ တစ်မိန်း ယောက်ျား ဝင်တာ ကြိုက်မှာမဟုတ်လို့ပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အပြင်ထွက် ပေးလို့ ရမလားရှင်...”

“အိုကေ ... အိုကေ ... အနောင်အယုက်ဖြစ်ရင် ဆော့ရီပါ”

“သမီးကကွယ် မောင်ဂုဏ်ရောင်ကို အားနာစရာ”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးရှင်၊ သူပြောသင့်ပါတယ်”

ဂုဏ်ရောင်က သူမအခန်းထဲက ထွက်လာပေးလိုက် ပါသည်။ ဒေါ်လေးရှင်ကပါ နောက်မှလိုက်ထွက်လာရင်း...

“သမီးက ဘယ်တစ်မိန်းယောက်ျားနဲ့မှ တရင်းတနီး အတူ မရှိဖူးတော့ အနေခက်ရှာလို့ပါ မောင်ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ ပြီးတော့ သူက အိမ်မှာ စကားပြောရင် 'သမီး' လို့ပဲ ပြော နေကျဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သမီးပဲ ပြောတတ်တော့ တယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မောင်ဂုဏ်ရောင်မို့ အခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ ကိုမင်းခိုင် ပြင်ပေးထားတယ်၊ သွားအနားယူလိုက်တော့လေ...”

“ဟို ... ကျွန်တော် ဟိုတယ်မှာပဲ နေဖို့ စီစဉ်ထားတယ် ခင်ဗျ”

“အို ... ဒီမှာ အိမ်ရှိတာပဲ၊ ဟိုတယ်ခ ဘာလို့ အပိုအကုန်ခဲ မလဲ၊ ဒီမှာနေလိုက်ပါ၊ အိမ်ကလည်း အကျယ်ကြီးဥစ္စာ”

ဂုဏ်ရောင်က ဆက်ငြင်းဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ နွယ်နှင်းဆီ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို သတိရကာ ...

“နွယ်နှင်းဆီက စိတ်ချရပါ့မလား”

“ဒေါ်လေး စောင့်အိပ်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“အဖျားတက်ရင် ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေး လာနိုးပါ
ဒေါ်လေးရှင်”

“အေးပါကွယ်... တစ်ခုခုဆို အဆင်တိုလည်း ဘာလုပ်
ရမှန်း သိတာမှမဟုတ်တာ၊ မောင်ဂုဏ်ရောင်ပဲ အားကိုး
ရမှာ၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မောင်ဂုဏ်ရောင် ရောက်လာတာ
အဆင်တိုကို ဘုရားမတာပဲ”

ဂုဏ်ရောင်မှာ ရင်လေးလေးနှင့် သက်ပြင်းသာ
ကျိတ်ချရင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ခုမှ လူ
မောတာအပြင် စိတ်မောတာဝါ ရောပေါင်းလာတာမို့ အခန်းထဲ
ရောက်တာနှင့် ခုတင်ပေါ် လှဲချအမောပြောနေရသည်။

ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားသနာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့
အကူအညီ လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ ခရီးရောက်မဆိုက် ကြုံကြိုက်
လိုက်ရတာမို့ ပိုမောရသည်။

ဒေါ်လေးရှင်တို့ လင်မယားကလည်း ဦးဆောင်နိုင်
စွမ်းမရှိ၊ နွယ်နှင်းဆီ ကြည့်ရတာလည်း အသက်ထက် ငယ်နေသည့်
စိတ်ထားမျိုးနှင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်နိုင်ဘဲ အားနဲ့
လှတာ သေချာနေသည်။

“တိ...တိ...တိ”

ဖုန်းသံကြောင့် ဂုဏ်ရောင် ဖုန်းတည့်ထားသော

အိတ်ကို လှမ်းဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။ ခရီး ဖုန်းနံပါတ်။ ခုမှတွေ့
တာက စောစောက ခေါ်ထားတဲ့ ခရီး missed call တွေ၊
ခခမျာ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဆောင်ခေါ်နေသည်မသိ။ ခုလောက်
ဆို စိတ်တောင်ကောက်နေပြီလား မသိပါ။

“ဟဲလို... ခ...”

“ခေါ်လိုက်တာ၊ ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ ခုမှကိုင်တယ်၊ ခက
ဂုဏ်ရောင် ရောက်ပြီလားလို့ ဖုန်းဆက်တာ၊ ဖုန်းက မကိုင်
တာနဲ့ စိတ်ပူနေတာ...”

“ကိုယ် ညနေ ၆ နာရီလောက်က ရောက်တယ် ခရီး၊
ရောက်ရောက်ချင်း ဒီကလူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောနေရတာနဲ့
ခဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်သေးတာ၊ အခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့
ဆက်မလိုပါပဲ...”

“ခုန ခဖုန်းခေါ်နေတဲ့အသံ မကြားဘူးလား”

“ကိုယ် နွယ်နှင်းဆီ အခန်းထဲ ရောက်နေတာနဲ့ မကြား
လိုက်ဘူး၊ အိတ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့တာလေ”

ခဘက်က တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း
အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကြားရသည်။ ဂုဏ်ရောင်က ကိုယ့်စကား
ရှင်းမလင်း ဖြစ်သွားတာကို ခုမှ သတိရမိ၍ ပြုံးမိရင်း....

“ဟေ့... ဘာလို့ တိတ်သွားတာလဲ၊ မဟုတ်တာတွေ

လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ နွယ်နင်းဆီက အရမ်းဖျားနေလို့
ဒေါ်လေးရှင်က ဝင်ကြည့်ပေးပါဆိုလို့ ဝင်ကြည့်ပေးရတာ
ပြီးတော့ အခြေအနေက ဘယ်လိုမှန်းမသိတာနဲ့ သူ့
လည်း အကူအညီလိုနေကြချိန်ဆိုတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်
ရတော့မယ်”

“သူကလည်း ဂုဏ်ရောင် ရောက်တဲ့နေ့မှ ဖျားရတယ်
နော်”

ခက ညည်းညူသလိုလေး ပြောလိုက်ပြီးမှ ...

“ဂုဏ်ရောင် ...”

“ပြောလေ ခ ရဲ့ ...”

“နွယ်နင်းဆီက လှလားဟင်”

“အင်း ... လှပါတယ်”

“ခထက် လှလား”

“ဟောဗျာ ... ကလေးလို ကပ်မေးနေပြန်ပြီ၊ မရှက်
လား”

“ခ မေးတာ ဖြေပါ”

“ကိုယ့်မျက်စိထဲတော့ ကိုယ့်ချစ်သူထက် ဘယ်သူမှ ပို
ပါဘူး ခ ရယ်”

“အဲ့ဒါ အလိမ္မာနဲ့ ဖြေတာပါ”

ခ အပြောကြောင့် ဂုဏ်ရောင် ပြုံးမိသည်။ နွယ်
နင်းဆီက ပိုလှတယ်ဆိုတာ ဖြေလိုက်ရင် ခ စိတ်ပူမှာစိုးတာမို့
အမှန်အတိုင်းတော့ မဖြေချင် ... ။

“သူ့အခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဂုဏ်ရောင်က ဘာလုပ်ပေးရတာလဲ”

“ရေ ... အဲ ...”

အဲဒါပါး ... ပြဿနာပဲ။ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။ ဒီကိစ္စ
ကို အမှန်အတိုင်း ဖြေမိရင် ပြဿနာတက်နိုင်သည်လေ။ ကိုယ်က
သဘောရိုးနဲ့ လုပ်ပေးခဲ့ပေမယ့် ခက တောင်တောင်အီအီ လျှောက်
စဉ်းစား ပူပန်တော့မှာဝင်။ မုသားချိုလောက်တော့ သုံးမှဖြစ်မည်။

“ရေ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ်သိပ်ပျံ့နေရင် ရေခဲဝတ်လေး အုပ်ပေးဖို့ ဒေါ်လေးရှင်
ကို ပြောရတာပေါ့ကွာ၊ ခဏပါပဲ ... ။ ခဏလေးပဲ သတင်း
မေးပြီး ပြန်ထွက်လာတာ ...”

“ခဏဟုတ်လို့လား၊ ခ ဖုန်းခေါ်နေတာ ၁၅ မိနစ်လောက်
ကြာတယ်”

“ဖုန်းက Ring သဲ တိုးပြီး ဘိုင်ဝရေးရှင်းနဲ့ ထားထားတော့
လူကြီးတွေနဲ့ အာရုံစိုက် စကားပြောနေရင် မကြားတော့
ဘူးလေ”

ညာရတဲ့အတွက် စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး ခရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မညာရင် ခပဲ စိတ်ပင်ပန်းနေမှာ စိုးလို့ပါ။

“ပြောရော ပြောပြီးပြီလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ ...

“ဂုဏ်ရောင်မှာ ချစ်သူရှိတဲ့အကြောင်း ...”

“ဟောဗျာ ... ခရီးရောက်မဆိုက်ကြီး ပြောလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“နွယ်နင်းဆီကို မပြောသေးရင်တောင် လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့ ...”

“လူကြီးတွေကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကို အားကိုးမျှော်လင့်နေတာဆိုတော့ ချက်ချင်း ပြောရမှာ အားနာလို့ပါ”

“လာပြီ ... ဒီအားနာတာကက၊ ရှေ့ရေးတော့ ရင်လေးသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ပြန်မယ့်ရက်ကရော ...”

“ခုမှရောက်တာလေ၊ ပြန်မယ့်ရက်ကို ဘယ်မှန်းနိုင်ပါဦးမလဲ ခရယ်၊ ဘာလဲ ... ခက ကိုယ့်ကို လွမ်းနေပြီလား”

“လွမ်းတာက တစ်ဝက်၊ စိတ်ပူ ဝန်တိုရတာက တစ်ဝက်”

“ကိုယ်ကတော့ လွမ်းတာက တစ်ဝက်၊ ချစ်တာက တစ်ဝက်”

“အဟင်း ...”

ခရယ်သံလေး ကြားရသည်။ ဒါ သဘောကျ ကျယ်လို့ ရယ်တဲ့အသံဆိုတာ ဂုဏ်ရောင်က အလွတ်ရပါသည်။

“ခ အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ဂုဏ်ရောင်ဆိုင်မှာပဲ ရှိသေးတယ်”

“မိုးချုပ်နေပြီ ပြန်တော့လေ ခ၊ ခလည်း ဟိုဆိုင်တစ်ဖက် ဒီဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းနေပြီ”

“မပင်ပန်းပါဘူး၊ ဂုဏ်ရောင်ဆိုင်ထဲရောက်ရင် ဂုဏ်ရောင် အငွေ့အသက်လေးတွေ ရှိနေသလို ခံစားရလို့ ခပျော်ပါတယ်”

“ခ၊ လေး ... က လေးလေး ...”

ဂုဏ်ရောင်က ခအပြောကို ကြည်နူးရလျက် ချစ်ချစ် ရေရွတ်မိပါသည်။

“လူကို ခပဲ ပြန်ပြေးလာချင်စိတ်ပေါက်အောင် ပြောနေပြန်ပြီကွာ”

“ပြန်ပြေးမလာချင်တော့တဲ့ စိတ်မျိုး မပေါက်ပါစေနဲ့လို့လည်း ခက ဆုတောင်းရပါတယ်”

“ခက ခနဲ့တယ်ကွာ၊ နားလည်သားနဲ့”

ခဟာ နားမလည် မသိတတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး

၈၆ ဣသင်

တမင် ရန်ချင် ဂျစ်ချင် ဂျီကျချင်တာကလေးတွေကြောင့် စကားကို ကပ်သပ်လျက် မနိုင်နိုင်အောင် ပြောတတ်သူပင် ...။

“ကဲ ... ခလည်း ပြန်တော့မယ်နော် ဂုဏ်ရောင်၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ခရဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေး အန္တရာယ်ကင်းသေးရှင်း အားနာစိတ်တွေလည်း ကင်းပါစေ”

ခက ခပ်တော့တော့လေးပြောပြီး ဖုန်းချသွားလေသည်။

ဂုဏ်ရောင်တို့ စုံတွဲဟာ တွဲလာတာလည်း နှစ်ကြာပြီမို့ ညည မိုးအလင်းနီးပါး စိမ်ဆွဲပြီး ဖုန်းတွေပြောသည့်အဆင့်တော့ မဟုတ်တော့ပါ။ ချစ်သူလိုအပြင် မိတ်ဆွေရင်းချာလို ဖြစ်နေတော့တာမို့ ပြောစရာရှိပြော၊ အတူ ထမင်းထွက်စား၊ သူ့အလုပ်ကိုယ်အလုပ် အဆော်လိုက်ပေး၊ ကူညီပေး ... စသဖြင့် မိသားစုရင်းခြာတွေလို သံယောဇဉ်လည်း ကြာရှည် နောင်ဖွဲ့မြဲနိုင်နေပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီညက ဒေါ်လေးရှင် ပြင်ပေးသည့် ညစာကို နည်းနည်းပါးပါး စားပြီး ဂုဏ်ရောင်လည်း ခရီးပမ်းလာတာမို့ စောစော အိပ်သွားခဲ့ပါသည်။

ဇွဲ ♡ ဇွဲ

(၁)

✱ ✱ ✱

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“မောင်ဂုဏ်ရောင်၊ မောင်ဂုဏ်ရောင်”

တံခါးခေါက်သံ၊ ဒေါ်သံများနှင့်အတူ ဂုဏ်ရောင် ထွက်သည်။ နီးနီးချင်း အိပ်ရာအပြောင်းအလဲမှာ စောစောပြန်ရသလို ချက်ချင်းပင် သတိဝင်လာကာ မီးခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ နာရီကြည့်တော့ မနက် ၃ နာရီ။

ဖွယ်နှင်းဆီ တစ်ခုခုဖြစ်လို့သာ လာနှိုးတာပဲဟု ဆွေးနွေး ဂုဏ်ရောင်က တံခါး အမြန်ပြေးဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ဂုဏ်ရောင် နှိုးရတာတော့ အားနာဟယ်၊ သမီးချော အပူကြီးပြီး သတိလစ်သွားလို့ကွယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို ဆေးရုံပို့မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဂုဏ်ရောင်က အလွယ်တကူ ပုဆိုးတစ်ထည်လဲဝတ်၊
ဂျာကင်တစ်ထည် ထပ်ဝတ်ပြီး အခန်းထဲမှ အမြန်ထွက်ရသည်။

“နွယ်နင်းဆီ ... နွယ်နင်းဆီ”

နွယ်နင်းဆီရဲ့ အခန်းထဲရောက်လာတော့ အခြေ
အနေက စိုးရိမ်ဖွယ်ရာပင်။ သူမကို လုံးဝခေါ်မရတော့ပါ။

“ကဲ ... ဆေးခန်းပို့မှ ဖြစ်မယ်”

“ဘယ် ... ဘယ်ဆေးခန်းပို့မှာလဲ”

“ဒီနားနီးပြီး ၂၄ နာရီခွဲတဲ့ ဆေးခန်းပဲ ပို့ရမှာပေါ့၊
ဪ ... သုခကမ္ဘာရှိသားပဲ၊ ဦးမင်းခိုင်ရေ နွယ်နင်းဆီကို
ကျွန်တော့်ကားပေါ် ပွေ့တင်ပေးပါ”

“ဟာ ... ဦးလေး ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ ငါ့တုရဲ့၊ ဦးလေး ဗလ
လည်း ကြည့်ပါဦး”

ပိန်ပိန်ညှက်ညှက် ဦးမင်းခိုင်က အကြောက်အကန်
ငြင်းသည်။

“မင်းပဲ ပွေ့လိုက်ပါကွာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ နွယ်နင်းဆီက မကြိုက်ရင် ...”

“ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် သူမှမသိဘဲကွာ၊ သတိလစ်
နေတာပဲဟာ”

ဂုဏ်ရောင်လည်း မတတ်သာတာမို့ နွယ်နင်းဆီကို
ပွေ့ပြီး ကားပေါ်တင်လိုက်ရသည်။ ယောက်ျားသမီးနှစ်ယောက် ဂျာကင်
ရှိန် လန့်ကြောက်နေတတ်သော နွယ်နင်းဆီကို ပွေ့ရတာ အား
တော့နာသော်လည်း မတတ်သာပြီ။

ထိုညမှာ ဂုဏ်ရောင်ရော ဒေါ်လေးရှင်တို့ လင်
မယားပါ ဆေးရုံမှာ စောင့်အိပ်လိုက်ကြရသည်။ နွယ်နင်းဆီလည်း
ပြန်သတိရလာပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်ကျတော့ ဆရာဝန်က ညနေဆို ဆင်းနိုင်
ကြောင်း ပြောသည်။

ဒေါ်လေးရှင်က ...

“ကဲ ... ညနေအထိတော့ ဆေးရုံမှာ အဆီပဲ နေပေးလိုက်
မယ်၊ မောင်ဂုဏ်ရောင်နဲ့ ကိုမင်းခိုင်က အိမ်ပြန်တော့၊
ဂုဏ်ရောင်ကတော့ နားပစေ၊ ကိုမင်းခိုင်က ကျွန်မတို့
စားဖို့ တစ်ခုခုစီစဉ်ပြီး ပြန်လာခဲ့၊ ဟယ် ... ကြည့်စမ်း
ခုမှသတိရတယ်၊ ဒီနေ့ အိမ်ငှားတဲ့ကိစ္စတွေ လုပ်ရဦးမယ်၊
ကိုမင်းခိုင်ရေ ဧည့်သည်လာရင် ရှင်ပဲ မောင်ဂုဏ်ရောင်နဲ့
တိုင်ပင်ပြီး ကြည့်ကျက်လုပ်လိုက်နော်”

“အေးပါကွာ ...”

မနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာပဲ ဂုဏ်ရောင်နှင့် ဦးမင်း
ခိုင်က အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဦးမင်းခိုင်က စားဖို့သောက်ဖို့
စိစဉ်ပြီး ရေချိုးခန်း ဝင်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ခြံတံခါး
နှင့်ဆက်သွယ်ထားသော ဘဲလ်က အသံမြည်လာသည်။ ဂုဏ်ရောင်
က ရေချိုးခန်းဘက် လှည့်ဆော်ရသည်။

“ဦးလေးရေ...”

“ဟေ...”

“မြရှေ့မှာ ဧည့်သည်ထင်တယ်”

“ဪ... အိမ်ကိစ္စတွေ လာပြောတဲ့သူ ထင်တယ်၊ တံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်ပါကွာ”

ဂုဏ်ရောင်က တံခါးသွားဖွင့်ပေးပြီး ဧည့်သည်ကို
ဝိတ်ခေါ်လာရသည်။ ဧည့်သည်ကလည်း ဂုဏ်ရောင်ကိုပဲ ပြောရေး
ဆိုခွင့်ရှိသူဟုထင်ကာ တရဖပ် ပြောလာပါသည်။

“အိပ်ငှားက နည်းနည်းလောနေလို့ လာရတာပါကွယ်၊
အရင် အိမ်ငှားတွေက ပစ်စလတ်ခတ် လုပ်သွားတော့
အိမ်အကောင်းကြီးက ပျက်စီးကျန်ခဲ့တယ်၊ ပါကေးတွေက
အစ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ နံရံတွေလည်း သံရိုက်ရာ

တရဖွနဲ့ ညစ်ပတ်နေတယ်၊ အခုငှားမယ့်သူတွေက ကုမ္ပဏီ
ရုံးခန်းဖွင့်ဖို့တဲ့၊ ပြောတဲ့ဈေးကိုတော့ ဆစ်တောင်မဆစ်ဘူး၊
လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ကိုတော့ သေချာပြန်ပြင်
ပေးရမယ်တဲ့၊ ပြင်ပြီးတာနဲ့ သူတို့လည်း ချက်ချင်း စာချုပ်
ချုပ်ပြီး တက်ဖို့ပါပဲ၊ အဲ့ဒီတော့...”

“ခဏလေးခင်ဈ၊ အိမ်ရှင် လာပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်က
ဧည့်သည်ပါ”

“ဪ... အန်တီက ငါတို့ကို မစောနန်းရဲ့ ဆွေမျိုးသား
ချင်း ထင်လို့ပါ၊ မစောနန်း မဆုံးခင်ကတည်းက မစောနန်း
ပိုင်တဲ့ အိမ်တွေ ငှားတဲ့ကိစ္စကို အန်တီပဲ လုပ်ပေးလာခဲ့
တာလေ”

“ဪ... ဪ...”

ဂုဏ်ရောင်က ဘာမှမသိသမျှ ခေါင်းပဲညိတ်ရသည်။
ခဏနေတော့ ဦးမင်းခိုင် ထွက်လာပါသည်။

“ဦးလေး ဒီမှာ အိမ်ပြင်ဖို့ကိစ္စ လာပြောနေတယ်”

“ဟေ... အဲ့ဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ ငါလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး၊
အရင်က မစောနန်းပဲ လုပ်နေတာ၊ မစောနန်း ဆုံးပြီးမှ
ဒီလို အိမ်ကိစ္စအရေးပေါ်တာ ဒါပုထမဆုံးပဲ၊ ဒီကိစ္စတွေကို

မလေးရှပ်လည်း နားလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းပဲ ကြည့် ကျက်လုပ်လိုက်ပါကွာ၊ ပိုက်ဆံကိစ္စ စာချုပ်ကိစ္စကတော့ မစောနန်း၊ ရှေ့နေရှိတယ် ၊ သူနဲ့ တိုင်ပင်လုပ်ပါ။”

“နွယ်နင်းဆီကို အသိပေးရမယ် မဟုတ်လား”

“သူက ဘာသိမှာလဲ၊ ကလေးသားသာရယ်၊ ပြောသမျှ ဆေါင်းညှိတိတ်ကလေးပြီး ဘာမှပြောတတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

မြတ်... ရင်လေးစရာကြီးပါလား၊ တစ်ဦးတည်း

သော အားကိုးရာ အမေက ရုတ်တရက် ဆုံးတော့ သမီးဖြစ်သူ ကလည်း ဘာမှမသိ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း နီးသားပြီး သစ္စာရှိပေမယ့် ဘာမှနားမလည်း၊ ဒီပုံအတိုင်း ဆက်သွား ရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ မသိပါ။

မောက်ဆုံးတော့ ဂုဏ်ရောင်ဆေါင်းပေါ်ပဲ အထုပ်ကျ လာသည်။ အိမ်ပြင်ဖို့ကိစ္စကို ဂုဏ်ရောင်ပဲ တာဝန်ခံရသည်။

အဲဒီနေ့က အကျွန်ုပ်တို့အောင် အဆင်ပြေစွာနှင့်အတူ လိုက် သွားပြီး အိမ်သွားကြည့်၊ ပြင်ဖို့လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်၊ ငှားမည့်သူ တွေနှင့် တစ်ခါတွေ့၊ ဖတ်ဖတ်ကို မောသွားသည်။

အဟောမှ မရပြေရသေးခင် ခဆိက ဖုန်းဝင်လာပါ

သည်။

“ဂုဏ်ရောင် ...”

“ခ...”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ခရယ်”

“ခ မေးတဲ့ သဘောက ဂုဏ်ရောင်နဲ့ စဉ်းစားတိုင်ပင်တာ သလို ကူညီသင့်တာ ကူညီပြီး အလိမ္မာလေးနဲ့ ရှောင်ထွက် ဖို့ အခြေအနေပေးရဲ့လားလို့ မေးတာနော်၊ နွယ်နင်းဆီနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ နွယ်နင်းဆီနဲ့ တော့ တအား မရင်းနှီးသောင့် နေ...”

“အေးပါကွာ”

“ဂုဏ်ရောင်အသံက စိတ်မောနေတဲ့ အသံကြီး...”

“နည်းနည်း အလုပ်များလို့ပါ ခရယ်၊ ဒီမှာက လူကြီးတွေ ကလည်း အခုအထဲ ဘာမှ သိပ်နားမလည်ကြတော့ ဟမျိုကိစ္စလေးတွေ ကိုယ်ဝင်ပါနေရတယ်၊ ကိုယ်သာ ရောက်မလာရင် ဒေါ်စောနန်းနွယ် ကျန်ခဲ့တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု တွေနဲ့ ဒီလူတွေနဲ့ကတော့ အလိမ်ပဲ ခံရမလား၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြမလဲ မသိတော့ပါဘူး”

ခကလည်း တစ်ခဏက သက်ပြင်းသေး ချလိုက်

ပါသည်။

“ဒါဆို ဂုဏ်ရောင်က အဲဒီအိမ်မှာပဲ ဆက်နေရမှာလား၊
ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ တည်းပြီး သွားသွားတွေ့လို့ မရဘူး
လား။”

“အစတုန်းကတော့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တာပါ။ ဒါပေ
မယ့် ဒီရောက်တော့ နွယ်နှင်းဆီက နေမကောင်းတာရှေး၊
ဒီကလူကြီးတွေ ကြည့်ရတာလည်း ဘာမှသိပ်နားလည်ဖို့
မရတော့ သူတို့ လက်ရှိ အိမ်အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း
ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ဖြစ်တာလေ၊ ညကလည်း နွယ်နှင်းဆီကို
ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်၊ ဒီနေ့ကျတော့ သူတို့ အိမ်တွေ
ငှားထားတဲ့ကိစ္စတွေ ပေါ်လာလို့ ကိုယ်လိုက်လုပ်ပေးနေရ
တာ တစ်နေ့ကုန်ပဲ၊ ခုမှ ပြီးတယ်”

“နွယ်နှင်းဆီက တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေတာလား။”

“အပူကြီးပြီး အဖျားတက်ရုံပါ၊ ဒီနေ့ညနေတောင် ဆေးရုံ
ဆင်းလို့ ရပါပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲ ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ သူတို့ ပြဿနာတွေကို ဘယ်
လောက်တောင် ရှင်းပေးနေရဦးမှာလဲ၊ ဘယ်အချိန်ထိ အဲဒီ
အိမ်မှာ နေပေးရမှာလဲ ...”

“ကိုယ် ပြောမယ်လေ၊ ဒီက လူကြီးတွေကို ကိုယ် အပြင်

မှာပဲ သွားနေပြီး သူတို့ဆီ လာလာတွေ့မယ်အကြောင်း
ပြောရမှာပေါ့၊ ခုတော့ နွယ်နှင်းဆီကလည်း သိပ်နေ
မကောင်းသေးဘူး၊ ချက်ချင်းကြီး ပြောရမှာတော့ အားနာ
တယ်”

“ပြောရမှာ အားနာရင် အစကတည်းက ဟိုတယ်ကို အရင်
သွားပြီးမှ သူတို့အိမ် သွားလိုက်ရင်ရသားနဲ့...”

“ကိုယ်ကလည်း သူတို့ကို ခဏပဲဆိုပြီး ဝင်တွေ့လိုက်မိ
တာ၊ ပြီးမှ ဟိုတယ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်နားမလို့
ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေတွေက ဒီလိုပဲဖြစ်လာတယ်၊
ပြီးတော့ ဖေဖေ ဒိုင်ယာရီမှာ ရေးထားတယ် ခရယ်၊
ကိုယ့်ကို အဲဒီအိမ်မှာပဲ သွားနေစေချင်တယ်တဲ့လေ”

“ဒါကတော့ ဂုဏ်ရောင်က ဂုဏ်ရောင်ဖေဖေပြောသလို
နွယ်နှင်းဆီကို သေချာပေါက် ယူမယ်မှတ်လို့ အဲဒီလို
ရေးထားတာပေါ့၊ မယူဘူး ဆုံးဖြတ်ထားရင်တော့ သွား
နေဖို့ မသင့်ဘူးပေါ့”

“အေးပါကွာ... အေးပါ၊ ကိုယ်လည်း မနေဘူးလို့ပဲ စဉ်း
စားထားတာပါ၊ အနေနဲ့ အမြန်တော့ ကိုယ် ပြောင်းနေ
မှာပါ”

ဂုဏ်ရောင်မှာ ညကလည်း အိပ်ရေးပျက်၊ ဒီမနက်လည်း မနားရသေး၊ ဒီဘက်ကိုလည်း အားနာ၊ ခုကိုလည်း စိတ်အေးစေချင်တာမို့ အခြေအနေတွေက ဆေးကျပ်နဲ့ကျပ်ရိုက်ကာ စိတ်တွေရွပ်၊ ခေါင်းတွေမူးလာပါသည်။

‘ဪ... မွေးသမဂ္ဂရယ်’ ... ဟု ညည်းတွေးကာ ဗီတိုအာဏာသုံး၍ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ စာလုံးလေးတွေ စီရရီရေးချပစ်ခဲ့သော ဗေဒကိုပဲ အပြစ်တင်ရတာမလို ...။ မပြစ်သေးပါဘူး၊ ဗေဒလည်း သူ့ဘာသာ ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေတော့ ...၊ ဒီဘက်ကိစ္စတွေမှာ အကျပ်ရိုက်တိုင်း ဗေဒကို သတိရကာ အသည်းယားမနေချင်တော့ပါ။

ဂုဏ်ရောင်က လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း နွယ်နှင်းဆီကို ကြိုဖို့ သုခကမ္ဘာ ဆေးခန်းသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လိုက်ရပါသည်။

(၆)

“အစ်ကိုရှိလို့ ဆေးရုံပို့ပေးနိုင်တာလို့ ပြောပါတယ်၊ အစ်ကိုကို သမီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကန်တော့ပါရအရှင်...”

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သုခက ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချ ကန်တော့လိုက်တာမို့ ဂုဏ်ရောင်မှာ အံ့အားလည်းသင့်၊ နေတတ် မထိုင်တတ်လည်း ဖြစ်ရကာ...

“ဟာ ... ရပါတယ် နွယ်နှင်းဆီ၊ ထပါ ... ထပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှအပမ်းမကြီးပါဘူး။”

ဟု ပြောရင်း အမှတ်တမဲ့ဖြင့် သုမထ ကိုင်းငုံ့၍ ဆွဲထူမည်ပြုပြီးမှ သတိဝင်လာကာ လက်ကို ပြန်ရုပ်၊ ခါးကို ခြိမ်မတ်ထားလိုက်ရသည်။ နွယ်နှင်းဆီနဲ့ ဂုဏ်ရောင်ဟာ အသက်အရွယ်မှ သုံးနှစ်လောက်ပဲဆိုပေမယ့် လက်ရှိဆက်ဆံရေးက ကိုယ့်

ထက် ဆယ်နှစ်မက ငယ်သူကို ဆက်ဆံသလိုမျိုး ဆက်ဆံရမည် ပုံပင်။

ကန်တော့ပြီးတာနှင့် သူမက ဆိုဟာပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ ရဲ့ရဲ့လေး ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်လွှာလေး ချ၍ ငြိမ်နေသည်။

“သမီး ... အခန်းထဲ သွားနားမလား”

ဒေါ်လေးရှင်က လှမ်းမေးတော့ သူမက ခေါင်းယမ်း ပြရင်း...

“ဟင့်အင်း ... အခန်းထဲမှာချည်း မနေချင်ဘူး၊ မွန်းတယ်”

“နေဖြင့် မကောင်းသေးဘဲနဲ့ကွယ်”

“အများကြီး သက်သာနေပါပြီ၊ အခန်းထဲမှာချည်း လှဲနေရင် လူမမာကြီးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်လို့ပါ၊ ဒါနဲ့ မေမေရှင် ဟို ... ဆေးရုံကြီးက အကျယ်ကြီးပဲနော်၊ လူတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ လူတွေ အဲ့လေ့နက်များများ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတွေ တက်နေကြတယ်နော်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ...”

သူမအပြောကြောင့် ဂုဏ်ရောင်က မျက်ခုံးပင့်ချို အံ့သြမိပါသည်။ ဒေါ်လေးရှင်က ဂုဏ်ရောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“အဲ့ဒါသာ ကြည့်တော့ မောင်ဂုဏ်ရောင်ရေ၊ သူက ဘာမှ

သိပ်မသိရှာဘူး၊ ဘယ်မှလည်း သိပ်မရောက်ဖူးရှာဘူး၊ သူ့အမေ ရှိတုန်းကတော့ နေမကောင်းဖြစ်ရင် ကုနေကျ ဆရာဝန်မကြီးပဲ အိမ်လာလာကုပေးနေတာ၊ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလားတော့ မသိဘူး၊ ဆေးရုံတက်ရလောက်အောင်တော့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ရုတ်တရက်ကြီး သူ့အမေ ဆုံးသွားတော့မှ အားငယ်တယ်ထင်ပါရဲ့၊ လူက ငေးငေးငိုင်ငိုင်နဲ့ ထစ်ခနဲရှိ အဖျားဝင်ပြီး ချူချာလာတတ်တယ်လေ...”

သူမက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရှိနေသည်။

“ကဲ... သမီး ဒီမှာထိုင်ပြီး မောင်ဂုဏ်ရောင်နဲ့ စကားစမြည် ပြောနေဦး၊ မေမေရှင် လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုမင်းခိုင်ရေ ဟင်းချက်စရာ ကုန်ပြီ၊ ဆီလည်း ကုန်ပြီ၊ ဈေးပြေးဝယ်ပေးပါဦး”

ဒေါ်လေးရှင်က ပြောပြောဆိုဆို မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ချောက်ဝင်သွားသည်။

ဂုဏ်ရောင်က ခေါင်းငုံ့ မျက်လွှာချနေသော နွယ်ဆီကို ကြည့်ရင်း...

“နွယ်နှင်းဆီ”

“ရှင်...”

“ခေါင်းကြီး အဲဒီလောက် ငဲ့ထားဖို့ မလိုဘူးလေ၊ သက်
သောင့်သက်သာ နေပါ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆက်ဆံပါ၊
ကျွန်တော့်ကို ဆွေမျိုးရင်းချာလို ဆက်ဆံလိုရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သူမ ခေါင်းက နည်းနည်းမော့လာသည်။ သို့သော်

မျက်လွှာကတော့ ချထားဆဲ ...။

“နွယ်နှင်းဆီ...”

“ရှင်...”

“နွယ်နှင်းဆီက အပြင်တွေ ဘာတွေ သိပ်မသွားဖူးဘူး
လား?”

“ဟုတ်ကဲ့... မသွားဖူးပါဘူး၊ အပြင်သွားတာ မယ်မယ်က
မကြိုက်ဘူး”

“ခေါ်လေးရှင်တို့ကရော အပြင်ထွက်ဖို့ မခေါ်ဘူးလား?”

“ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မယ်မယ် မကြိုက်တာ သမီး
မလုပ်ချင်ဘူး”

“အပြင်မထွက်တော့ အကြားအမြင် ဗဟုသုတ ဘယ်ရှိပါ

မလဲ၊ နွယ်နှင်းဆီ နေကောင်းရင် ခေါ်လေးရှင်တို့ကိုပါ
ခေါ်ပြီး အပြင်လျှောက်လည်မလား၊ အစ်ကို လိုက်ပို့လေး
မယ်လေ”

ဂုဏ်ရောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလိုလို ‘အစ်ကို’ ဟု
ပြောဖြစ်သွားသည်။ နွယ်နှင်းဆီကို သနားငဲ့ညှာစရာကောင်းတဲ့
ညီမလေးတစ်ယောက်လို ခံစားမိတာတော့ အမှန်ပင်။

သူမက မျက်လွှာချနေရင်းကပင် ...

“ဟို... အစ်ကို... သမီး ကြောက်လို့ပါ”

“ဟင်... ဘာကိုကြောက်တာလဲ...”

“လူတွေ အများကြီး ကားတွေ အများကြီး ရှုပ်ထွေးနေတဲ့
အထဲကို သမီး မသွားချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မယ်မယ်လည်း
မကြိုက်ဘူး”

“မယ်မယ်က အရင်တုန်းက မကြိုက်ပေမယ့် အခု သူ
သမီးလေး မျက်စိသူငယ် ဖြစ်ကျန်ရစ်တာ မြင်ရင် ဘယ်
စိတ်မကောင်းမလဲ၊ သူမရှိတော့တဲ့ အချိန်မှာ နွယ်နှင်းဆီက
သတ္တိရှိရှိ ရပ်တည်နေနိုင်တာကိုပဲ မြင်ချင်ရှာမှာပေါ့”

“ဟုတ်လား... ခုချိန်မှာ မယ်မယ် ဆန္ဒအမှန်ကို သိခွင့်
ရရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

သူမက ညည်းညည်းညူညူလေး ပြောလိုက်ပါသည်။
ခုနေတော့ သူမစိတ်တွေ တွေ့ပြားနေပုံရပါသည်။ ဖြည်းဖြည်းမှပဲ
လူတောတိုးရဲတဲ့ သတ္တိရှိအောင်၊ အသက်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်
သည့် အတွေးအခေါ် အသိအမြင်မျိုး ရှိလာအောင် ကူညီပေးမ
နားချရမှာပင်။

ဂုဏ်ရောင်က ခုထိ မျက်လွှာပင့်မကြည့်သေးသော
နွယ်နှင်းဆီကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချမိရင်း...

“သမီး... အဲ... နွယ်နှင်းဆီ စကားပြောရင် အစ်ကိုကို
ကြည့်ပြီးပြောပါလား၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့၊ အစ်ကိုကို မကြည့်
ဘဲ မျက်လွှာချပြီး စကားပြောနေတာ ကြာပြီလေ”

“ဟို... သမီး... သမီး ရှက်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုမျက်လုံး
တွေကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး သမီး စကားမပြောရဲဘူး၊
သမီးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရတယ်၊
ဟို... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကြောက်သလို ပျော်သလိုနဲ့
ရင်တွေလည်း ခုန်တယ်”

ဂုဏ်ရောင်မှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ အံ့အား
သင့်နေမိပါသည်။ ခြောက်... နွယ်နှင်းဆီ...။ ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်ကို ဘာစကားက ပြောသင့်တယ်၊ မပြောသင့်ဘူး
လောက်တောင် မသိခဲ့ရပါလား...။

အရိုးခံစိတ်ဖြင့် စိတ်ထဲရှိရာ ပြောချလိုက်သော
စကားကြောင့် ဂုဏ်ရောင်က ခဏတိတ်ဆိတ်နေမိပြီးမှ...

“လူမှုဆက်ဆံရေးမှာကျတော့ မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ရဲရင်
အဆင်မပြေဘူး နွယ်နှင်းဆီရဲ့၊ မိတ်ဆွေဆိုတာ ယောက်ျား
လည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ မိန်းမလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ယောက်ျား
ဆိုပြီး စကားမပြောလို့ မရဘူးလေ၊ အခုက အစ်ကိုက
တစ်ခဲးဖြစ်နေလို့ ခုမှ စတွေ့ရတာမို့လို့ နွယ်နှင်းဆီ စိတ်
ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာပါ၊ ကြာရင် စိတ်ထဲ ဘာမှရှိတော့
မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ဆို မျက်လွှာကြီးချပြီး အကြာ
ကြီး မနေရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”
“ကဲ... အခန်းထဲဝင်ပြီး နားလိုက်တော့နော်၊ အစ်ကိုလည်း
အပေါ်ထပ်သွားပြီး ရေမိုးချိုး အနားယူလိုက်ဦးမယ်”
“ဟုတ်ကဲ့...”

ဂုဏ်ရောင်က ပြောပြီး အရင်ထရပ်လိုက်သည်။
“အစ်ကို...”

သူမခေါ်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်မိသည်။
မျက်ဝန်းတွေ...။

၁၀၄ ဂျာဇင်

လှပဖြူစင်လွန်းသော မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်နေပါသည်။

“အစ်ကို ... ခုန သမီးကို သမီးလို့ တစ်ခါ ခေါ်လိုက်တယ်၊ အဲ့ဒါ သမီးကြိုက်တယ်၊ သမီးကို သမီးလို့ပဲ ခေါ်ပါလားဟင်”

ဂုဏ်ရောင်က သူမ မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ...

“ကောင်းပြီ သမီး ...၊ အစ်ကို ခေါ်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို ...”

သူမက ဖျတ်ခနဲပြီးပြီး မျက်လွှာပြန်ချသွားလေသည်။

(၇)

နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်အထိ အိမ်ကိစ္စနှင့် ဂုဏ်ရောင် အပြင်ပဲ ဆက်တိုက်ထွက်နေခဲ့ရပါသည်။ အိမ်ပြင် လေးဖိုက်စွာ၊ ဒေါ်စောနန်းနွယ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို နွယ်နင်းဆီ နာမည်ဖြင့် ဆက်ခံဖိုက်စွာတွေအတွက်လည်း ရှေ့နေက လာတွေ့တာမို့ ဂုဏ်ရောင်ပဲ ဒိုင်ခံပြောဆို ရှင်းလင်းပေးနေရပါသည်။

တစ်ညနေ ဂုဏ်ရောင် အပြင်က ပြန်လာတော့ ဆါလေးရှင်က ထမင်းစားပွဲကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပြင်၍ ကြိုဆိုနေပါသည်။

“မောင်ဂုဏ်ရောင်ရေ ဒီမှာကြည့်ပါဦးကွယ်၊ သမီးချောရယ်လေ နေကောင်းခါစမို့ အပင်ပန်းမခံပါနဲ့ဦးလို့ ပြောတာလည်း မရဘူး၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်လို့ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးထားတာ”

“ဟာ... အများကြီးပါလား၊ အဲဒီလောက် မလိုပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ သူ့ခမျာ ပင်ပန်းနေတော့မှာပဲ”

“အဒေါ်မြင်တာတော့ ပင်ပန်းပုံ မရပါဘူးကွယ်၊ မျက်နှာလေးကို ပြုံးကြည့်နေတာပဲ...”

“အားနာစရာတော့ ကောင်းနေပြီ၊ အဒေါ်တို့ရော တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား”

“အဒေါ်တို့က စားပြီးပြီ”

“နွယ်နှင်းဆီရော...”

“သူက နောက်မှစားမယ် ပြောတယ်”

“တစ်ခါတည်း ဝင်စားဖို့ ခေါ်ပေးပါလား အဒေါ်...”

“ရမှာမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ယောက်ျားမှာ သူ ထမင်းမစားတတ်ဘူး၊ အေးလေ ဒါပေမယ့် ခေါ်ကြည့်ပါဦးမယ်၊ နောက်လည်း ဒီနှစ်ယောက်ပဲ အတူ ထမင်းစားရမယ့်ဟာ၊ ခုကတည်းက အကျင့်လုပ်ထားမှပေါ့”

ဒေါ်လေးရှင် စကားကြောင့် ဂုဏ်ရောင်မှာ ကြက်သီးတောင် ဖြန်းခနဲ ထသွားရသည်။ မကြာခင်တော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောမှပါပဲ။ ကြာရင် ရုန်းထွက်ဖို့ ခက်လိမ့်မယ်။

ဒေါ်လေးရှင်က နွယ်နှင်းဆီကို ခေါ်ဖို့ ထွက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကာ...

“ခေါ်လို့မရဘူး မောင်ဂုဏ်ရောင်ရေ၊ အကြောက်အကန့်ပဲ ငြင်းနေတာ၊ မင်းဘာသာပဲ စားနှင့်ပေတော့...၊ နောက်မှ ထမင်းအတူစားရဲအောင် မင်းဘာသာ နားချယူတော့...”

ဒေါ်လေးရှင် ထွက်သွားသည်။ စုံလင်ဖွယ်ရာလှသော ဟင်းတွေကိုကြည့်ရင်း စားရမှာတောင် အားနာလာသည်။ သူ မျိုးမကျသလိုဖြစ်မိပေမယ့် သူ များများစားမှ သူမ ကျေနပ်မှာမို့ ဟင်းခွက်စုံအောင် နှိုက်၍ အားရပါးရ စားပေးလိုက်ရပါသည်။

ထမင်းစားခန်း အဝင်ဝက ခန်းဆီးပါးပါးလေးက တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ လေနှင့်အတူ ဝဲလွင့်လွင့်ခတ်နေသည်။

သမီးသည် အခန်းထောင့်နားလေးမှာ ရပ်၍ အစ်ကိုကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ သမီး နှုတ်ခမ်းလေးက အလိုလို ပြုံးနေပါသည်။

ထမင်းစားနေသည့် အစ်ကိုမျက်နှာကို ခန်းဆီးပါးပါးလေး ခြား၍ မြင်နေရသည်။

အစ်ကို... ဒီဘက်ကို လှည့်ထိုင်လို့ ထော်ပါသေးရဲ့။

သမီးကို ကျောခိုင်းထိုင်ရင် အစ်ကိုမျက်နှာကို သမီး ခုလို အကြာကြီး ကြည့်နေခွင့် ရမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

အစ်ကိုနဲ့ သမီး နီးနီးလေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရင် အစ်ကိုကို သမီး ဒီလိုစိုက်ကြည့်မနေရဲပါဘူး။

သမီးသည် အစ်ကို အားရပါးရ စားနေပုံလေးကို ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေမိပါသည်။

အစ်ကိုစားဖို့မို့လို့သာ သမီး အပင်ပန်းခံချက်ခဲ့တာ။

သမီးက အချက်အပြုတ် တတ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပါမှ ကိုယ်တိုင်ဝင်ချက်တာ၊ မေမေရှင် ချက်ကျွေးတာပဲ သမီး စားနေကျပါ။

သမီးဘဝမှာ မယ်မယ် စားဖို့ပဲ ချက်ကျွေးဖူးတာ၊ တခြားသူကို ချက်ကျွေးတာ ဒါ ဝထမဆုံးပဲလေ။

အစ်ကိုကို စတွေ့ကတည်းက သမီး စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပါပဲ။ မတွေ့ခင်တုန်းကလည်း အစ်ကိုဟာ ဘယ်လိုပုံမျိုး ဝါလိမ့်လို့ သမီး အတွေးထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ခဲ့ရတာ။

အစ်ကိုကိုတွေ့တော့ သမီး ကံကောင်းလိုက်တာလို့ ဆွေးမိတယ်။ သမီးနားကို ရောက်လာတဲ့ အစ်ကိုက ယဉ်ကျေးတည်ငြိမ်တယ်။ သဘောကောင်းတယ်။ သမီးကိုလည်း ဖေးဖေးမမ ဩင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတယ်။

အစ်ကိုနဲ့ ခဏ စကားပြောမိတဲ့နောက် အစ်ကို မျက်လုံးတွေနဲ့ ခဏ ဆုံခဲ့တဲ့နောက် သမီး အစ်ကိုအကြောင်းပဲ ဆွေးမိနေတော့တယ်။

သမီးစိတ်တွေ အရင်ကလို တည်ငြိမ်မနေတော့ဘူး။

၁၁၀ ပြည်

သမီး ဘုရားစာ ရွတ်နေရင်လည်း စိတ်က အစ်ကို့ဆီ ရောက်
ရောက်သွားတယ်။ သိုးမွေးထိုးရင်လည်း မှားမှားသွားတယ်။

သမီးစိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာတယ်။ တက်ကြွလာ
တယ်။ ပျော်မြူးလာတယ်။ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး။ အဲဒါ
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ သမီးလည်း မသိပါဘူး။

အစ်ကို ဒီအိမ်မှာ ရှိနေတာဟာ မယ်မယ် ရှိနေသလို
ပဲ သမီး စိတ်တွေလုံခြုံတယ်။ မယ်မယ် ရှိနေတုန်းကလိုပဲ စိတ်
ချမ်းသာရတယ်။

ဒါတွေမယ့် မယ်မယ်ရှိနေတာနဲ့ မတူတာတစ်ခုက
သမီး စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတတ်တာပဲ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုနားကို
သမီး သိပ်မကပ်ရဲဘူးလေ။ အစ်ကိုမျက်နှာကိုလည်း ရဲရဲမကြည့်
ရဲပါဘူး။

ဟော ... အစ်ကို စားလို့ပြီးသွားပြီ ...။

အစ်ကိုက ထ၊ ရပ်လက်ဆေးနေတာမို့ သမီးက
အခန်းဝမှ လှစ်ခနဲခွာကာ သမီးအခန်းထဲသို့ အမြန်ပြေးဝင်လာခဲ့
ပါသည်။

ဒီညနေဟာ သမီးအတွက် တော်တော် အိပ်ငြိမ်း
ပြည့်စုံတဲ့ ညနေခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

☺ ♥ ☺

✱ ✱ ✱

အစ်ကို ထမင်းစားပြီး အပေါ်ထပ် အခန်းဆီ
ဘက်သွားပြီးနောက် တော်တော်ကြာမှ သမီးက ငြိမ့်နင်း၍ အခန်း
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သမီး ဗိုက်ဆာပြီလေ ...။

သမီးသည် အိပ်နပ်ပြီဖြစ်သော ဒေါ်လေးရှင်တို့ကို
ဆည်း မနိုးတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ထမင်းနုပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
ဆက်စွာ စားနေဆဲ ...

“သမီး ...”

“ဟင် ...”

သမီးသည် အစ်ကိုခေါ်သံကြောင့် လန့်ချုပ် ခေါင်း
အကြည့်မိသည်။

အစ်ကိုက သမီးရှေ့မှာ လက်ပိုက်၍ ရပ်နေပါသည်။

“သမီး... ဒီအချိန်ကြီးမှ ထမင်းထစားရင် အစာမကြေဘဲ နေမကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်၊ စောစောက အစ်ကိုနဲ့ အတူ ဝင်စားလိုက်ရောပေါ့”

“သမီး မစားရဲလို့ပါ”

သမီးသည် ထမင်း ဆက်မစားရဲတော့ဘဲ ခပ်တိုးတိုး ဖြေမိသည်။

အစ်ကိုက သမီးရှေ့က ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲပြီး ဝင်ထိုင် ပါသည်။ ပြီးတော့ သမီးကို နေ့စေ့ကြည့်ပါသည်။ သမီး မျက်လွှာ ချထားမိပါသည်။

“သမီးကို အစ်ကို စကားပြောမယ်၊ အစ်ကိုကို ကြည့်စမ်း သမီး၊ မကြည့်ရဲဘူး မပြောနဲ့၊ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ မျက်လုံး ချင်း ရင်ဆိုင်ကြည့်ရဲဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အကြည့်လွဲလွဲ နေတာ သိပ်အရပ်ဆိုးတယ်”

“ဟို... သမီးက အစ်ကိုမို့လို့ မကြည့်ရဲတာပါ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြည့်ဆို ကြည့်ပါ့မယ်”

သမီး အရဲကိုးပြီး အစ်ကိုကို ကြည့်ရသည်။

“အစ်ကိုပြောမယ်၊ သေချာ နားထောင်၊ သမီး ဘဝမှာ

နစ်တွေ အများကြီး နေထိုင်ရဦးမှာ၊ သမီးမှာ အသိုင်းအဝိုင်း ဆိုတာ ရှိလာမယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်းရှိရင် သမီးမှာ သွားစရာ ကိစ္စတွေ ရှိလာမယ်၊ ဒင်နာ၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ မွေးနေ့၊ ပွဲ အမျိုးမျိုးကို သမီးသွားရမယ်၊ ကျားမ မရွေး သမီးတွေ့ရ မယ်၊ အတုစားသောက်ရမယ်၊ သမီးအရွယ်က တစ်မိန်းရေ မှာ ဘာမှ မစားရဲ မသောက်ရဲ မပြောရဲ မဆိုရဲ၊ မကြည့်ရဲ ဖြစ်နေရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူး”

“သမီးက ဘယ်အရွယ်မို့လို့လဲ၊ မယ်မယ်ကတောင် ပြော တယ်၊ သမီး အသက် ဘယ်လောက်ရှိရှိ သူ့မျက်စိထဲမှာ ထာဝရ ကလေးလေးပဲတဲ့”

အစ်ကို ခဏငြိမ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးလိုက် သည်။ အစ်ကို ပြုံးပုံက ငေးကြည့်နေချင်စရာ ကောင်းသည်။

“ခေါင်းငုံ့မခံဘဲ အဲဒီလို ချက်ကျလက်ချ ပြန်ပြောတတ် တာ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီး မယ်မယ့် မျက်စိထဲ မှာ ဘယ်လိုပဲ ကလေးဖြစ်နေနေ သမီးက ကလေးမဟုတ် တော့ဘူးဆိုတာ သိရမယ်၊ သမီး ရင်ကျက်လာမှ သမီး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ”

“ဟင်... အဲဒါက အစ်ကိုလုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အစ်ကိုက အမြဲလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလေ၊ အစ်ကို လုပ်ပေးနိုင်ရင်တောင် သမီးမှာ အရည်အချင်းရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

သမီး ငိုငိုသွားမိသည်။ အစ်ကို့ စကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။ သမီး နားမှာ အမြဲရှိနေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား

“ကဲ... ထမင်းဆက်စားလေ၊ အစ်ကို ဒီမှာပဲ ထိုင်နေမယ်၊ အဲဒီ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကို ကုန်ဆောင်စားလိုက်”

သမီး စိတ်အိုက်လာသည်။ သို့သော် အစ်ကို့ စကားကို နားမထောင်ဘဲ မနေရဲပါ။ အစ်ကို ငြိငြိမ်မှာ သမီးကြောက်ပါသည်။

သမီး ဇွန်းနဲ့ ခက်ရင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ကိုးသည်။ ထမင်းတစ်လှော် ဖြည်းဖြည်းခပ်စားပြီး ပါးစပ်ကို လေဖြင့် ကွယ်၍ ဝါးရသည်။

“လက်ဖယ်လေ ... လက်ဖယ်လိုက်၊ သမီးကို တစ်ယောက်ယောက်က ကြည့်နေတယ်လို့ မခံစားမိစေနဲ့၊ စိတ်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ထားပြီး စား”

ပထမတော့ သမီး မရဲလှပါ။ ပါးစပ်နားက လိုက်သော လက်က တုန်ယင်နေသည်။ သမီးရင်တွေလည်း တ

ကာ မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲလာသည်။ သို့သော် သမီး အားတင်းထားပါသည်။ အစ်ကို ဖြစ်စေချင်သလို သမီးနေမည်။

သမီး စားသည်။ တစ်လှော်ပြီး တစ်လှော်။ နားကွေးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပုံမှန်ဖြစ်လာသည်။ သမီး တဖြည်းဖြည်း ရဲလာပါသည်။

“အိုကေ ... ဒီလိုမှပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဒါမှ ပုံမှန်ပဲ၊ သမီးဟာ အများထဲက လူတစ်ယောက်၊ ပုံမှန် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ သမီးမှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိဘူး၊ အများတကာလိုပဲ လူတောထဲကို သွားလာနိုင်တယ်၊ သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့ အလုပ်ကို သမီး လုပ်နိုင်တယ်”

အစ်ကို အသံနှင့် အစ်ကို့ စကားလုံးတွေက သမီးအမိန့်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သမီးကလည်း ထိုအမိန့်ကို ခံယူနိုင်သည်။

သမီး ထမင်းစားပြီးတော့ အစ်ကိုက ထိုင်ရာမှ ထရပ်တက်ရင်း...

“သမီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟင် ... သမီး ဘာများ လုပ်ပေးမိလို့လဲ”

၁၁၆ ဂျာနယ်

သမီး အစ်ကိုမျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း မေးမိသည်။
ခုတော့ အစ်ကိုမျက်နှာကို သမီး ခဏ ခဏကြည့်ချင်သည်။

“သမီး... အစ်ကိုကို ဟင်းထွေ အများကြီးချက်ကျွေးတယ်
လေ”

“အဟင်... အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး အစ်ကို
သမီးကသာ အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ အစ်ကို သမီး
တို့ကို အများကြီး ကူညီထားတယ်လေ”

အစ်ကိုက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ပြုံး၍ ခေါင်း
ဆတ်ပြလိုက်ပြီး...

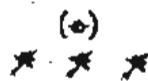
“ကဲ... ဂွန်နီကံနော်၊ အစ်ကို အပေါ်တက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မင်္ဂလာ ညချမ်းပါ အစ်ကို...”

အစ်ကို အပေါ်ထပ်တက်သွားတာကို ခန်းဆီး
ပါးပါးလေးကြားမှ သမီး ထေးမျှော်ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

သမီး အလိုလို ပြုံးမိနေပါသည်။

သမီးစိတ်တွေ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့လှပါသည်။

အပြောင်းအလဲ မရှိ၊ ရုန်းကန်ဖို့လည်း မလို၊ စိတ်
ဆင်းရဲစရာလည်း မရှိ၊ ထူးကဲပြီး ပျော်စရာတွေလည်း မရှိဘဲ
အုန်ပြတ်သန်းနေခဲ့ရသော သမီးဘဝထဲသို့ အစ်ကိုက အပြောင်း
အလဲများစွာ ယူဆောင်လာပါသည်။

တစ်နေ့မှာ အစ်ကိုက စာအုပ်တွေ တစ်ထပ်ကြီး
သယ်ပြီး အပြင်က ပြန်လာသည်။ ပြီးတော့ သမီးရှေ့မှာ စာအုပ်
ဆွ ချမ်းလှိုက်ရင်း...

“ကဲ... ရော၊ ဒါ သမီးဖတ်ရမယ့် စာအုပ်တွေပဲ”

“ဟင်... ဒါတွေအကုန်လုံး သမီးဖတ်ရမှာလား”

သမီး တအံ့တသြဉ်ပြန်မေးမိသည်။ အစ်ကိုက ခေါင်း
ညှိတ်ပြရင်း...

“ဒါပေါ့... ဒီစာအုပ်တွေက အကြောင်းအရာနဲ့ ဘာသာရပ် အနုပညာ၊ ဗဟုသုတတွေ အများကြီးပါတယ်။ ဒီစာအုပ်တွေက နေ့စဉ်အသုံးပြုနိုင်စေရန်အတွက် ထွက်ကြည့်နိုင်တယ်”

“ဒါ... ဒါပေမယ့် သမီး အဲ့ဒါတွေ မသိရင်လည်း ကိစ္စ မရှိဘူးလို့ မယ်မယ်က ပြောတယ်။ စာအုပ်တွေ ဖတ်တာ မယ်မယ် မကြိုက်ဘူး။ သမီး အားရင် ဘုရားစာရွတ်ပြီး ပန်းဆိုးထိုးနေရတာ ပိုအဆင်ပြေပါတယ်”

“ဘုရားစာ ရွတ်တာလည်း ရွတ်ပေါ့၊ အချိန်တိုင်း သမီး မရွတ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ စာအုပ်ဖတ်တဲ့အချိန်လည်း ဖတ် ပေါ့၊ စာအုပ်ဖတ်ရင် ဗဟုသုတ ရမယ်”

“ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်တော့ မရဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ဘုရားစာ ရွတ်နေရင် ကုသိုလ်ရတယ်”

“ကဲ... ဒါဆို သမီးကို အစ်ကိုမေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ အစ်ကို၊ ပြောပါမယ်”

“သမီး ဒါထက် ပိုပြီး ကုသိုလ်တွေ အများကြီးရအောင် သမီး ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖြတ်၊ ကတုံးပါ တုံးပစ်ပြီး မယ် သီလရှင် ဝတ်နိုင်လား”

သမီး အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ပြီး မျက်လွှာ

အပြာရောင် ခြင်္သေ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းလေးကို အသာယမ်းပြ ရင်း...

“ဟင့်အင်း... အဲလိုတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ သမီး ဆံပင်ကို နှုတ်ခမ်းဖြတ်တယ်။ ကတုံးနဲ့ မနေချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးက အစားမက်တယ်။ သီလရှင်ဆိုတာ ညဇာ မစားရဘူးလို့ မေမေရှင်ပြောတာ ကြားဖူးတယ်။ သမီး ညဇာ မစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

“အဲဒီလိုလည်း မနေနိုင်တဲ့အတွက် လူ့ဘဝမှာ လူတစ် ယောက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ၊ သိသင့်သိထိုက်တာကို သမီး လုပ်မှ သိမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီစာအုပ်တွေကို ယူထားပြီး တစ်နေ့ နည်းနည်း ဖတ်ကြည့်စေ”

သမီး စာအုပ်တွေကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်နှင့် တခြားစာအုပ်များစွာ ကြားမှ အောက်လေး လှလှပုံပါသော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို တွေ့တော့ သမီး ချစ်လန့်သွားမိသည်။

“အစ်ကို... ဒါ... ဒါ... အချစ်ဝတ္ထုစာအုပ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အညှီအတောက် မပါတဲ့ စာအုပ်မျိုးကို ရွေးယူလာတာ”

သမီး ခေါင်းသွက်သွက် ခါမိသည်။
“အို... ဒီလို စာအုပ်မျိုးတော့ သမီး မဖတ်ပါရစေနဲ့၊
မယ်မယ်က အချစ်ဝတ္ထုတွေ မဖတ်ရဘူးလို့ သေချာပြော
ထားတာ”

“အချစ်ဝတ္ထုဆိုပေမယ့် လူ့ဘဝမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာ
လေးတွေ ဝါတယ်၊ သူငယ်ချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး၊ သား
အမိ၊ သားအဖ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆက်ဆံရေးတွေ
ပါတယ်၊ ဒါတွေ ဒီလိုရှိတတ်ပါလားဆိုတာ သမီး သိလွှား
မယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလိုစာအုပ်မျိုးပါ ရောဝယ်လာခဲ့
တာ၊ တစ်အုပ်တည်းပါ”

“ဟို... အချစ်... အချစ်အကြောင်းတွေ ပါလား”
“ဟဲ့... သင့်သလောက်တော့ ပါတာပေါ့”

“အချစ်အကြောင်း သမီး မသိချင်ဘူး၊ မယ်မယ်က ပြော
တာမျိုး အချစ်က မကောင်းဘူးတဲ့၊ မကောင်းတာဆို သမီး
မသိချင်ဘူး”

“ဟဲ့... ယူထားလိုက်ပါ၊ မဖတ်ချင်လည်း ထားလို့
ပေါ့၊ တခြား စာအုပ်တွေတော့ ဖတ်လေ”

“ဟဲ့... မငြင်းဝံ့တာမို့ ယူထားလိုက်ရပါသည်။

နောက်နေ့တွေကျတော့ အစ်ကိုက တစ်မျိုး စိစဉ်
ပြန်သည်။

အဲဒီနေ့က သမီး အခန်းထဲကထွက်လာတော့ တိဗီ
ရှေ့မှာ ပြုံးပြုံးကြီး ထိုင်ပြီး ရီမုခလုတ်ကို နှိပ်နေသော မေမေရှင်
က သမီးကို လှမ်းခေါ်ပါသည်။

“သမီးရေ... လာကြည့်စမ်း၊ ဒီမှာ တိဗီမှာ လိုင်းပေါင်းစုံ
ကြည့်လို့ရပြီ”

သမီး အံ့သြသွားမိပါသည်။ တိဗီကို တအံ့တဩ
လှမ်းကြည့်မိတော့ သမီး မကြည့်ဖူးသည့် အစီအစဉ်တွေ တွေ့ရ
သည်။

“မေမေရှင်... အဲဒါတွေက ဘယ်လို ဖမ်းမိတာလဲဟင်”

“မောင်ဂုဏ်ရောင် စိစဉ်ပေးတာလေ၊ မနေ့က သမီးက
အခန်းထဲ အောင်းနေတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ မနေ့က အိမ်မှာ
စလောင်းတပ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဖိုက်မုဗွီး ဆိုလား ဘာ
လား နိုင်ငံခြားကားတွေကို စာတမ်းထိုးပြီး လွှင့်တဲ့ဟာ
လည်း လာဆင်ပေးသွားတယ်၊ သမီး ကြည့်ချင်လာအောင်
စိစဉ်ပေးတာလို့ ပြောတယ်”

“အို... မယ်မယ် မကြိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ သမီး မလုပ်ချင်
ပါဘူး”

သမီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းမိသည်။ မယ်မယ်ရှိတုန်းကဆို သမီးက မယ်မယ် ဝယ်ပေးတဲ့ ကာတွန်းကားတွေပဲ ကြည့်ရတာ။

“သမီး...”

သမီး ငြင်းနေတုန်းမှာ သမီးနောက်နားဆီက သမီးကို ဆွဲပိတ်ကိုင်လွှမ်းမိုးနိုင်သော အသံကို ကြားရသည်။

အစ်ကိုက သမီးဆီ လျှောက်လာနေရင်း...

“သမီးကြည့်ဖို့ အစ်ကို စီစဉ်ပေးထားတာ၊ သမီး ကြည့်ရမယ်၊ မြန်မာမှာရော ကမ္ဘာမှာပါ ဘာတွေဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဘယ်လို ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ရှင်သန်နေကြတယ်ဆိုတာ သမီး သိသင့်တယ်”

“သမီး အင်္ဂလိပ်လိုတွေ နားမလည်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်စာတော့ နည်းနည်းပါးပါး သင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုပဲ ကြည့်ရင်း တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ နားလည်လာလည်း မနည်းဘူးပေါ့၊ 5 months လိုင်းက စမာစာတမ်းလို့ စာတတ်ကားလေးတွေ ကြည့်စေပါ၊ စုပ်ရှင်လိုင်းရော၊ ကာတွန်းကားတွေရော လွှင့်ပေးတယ်”

“ကာတွန်းကား ဟုတ်လား”

သမီး မျက်လုံးလေးတွေ တောက်ပသွားသည်။

“ကာတွန်းကားဆိုရင်တော့ သမီး ကြည့်မယ်၊ မေမေရှင် သမီးကို ကာတွန်းလိုင်း ပြောင်းပေးပါ”

သမီး တက်တက်ကြွကြွ ပြောမိသည်။ အမေရှင်က ကာတွန်းလိုင်း ပြောင်းပေးသည်။ ပြေးလွှား သတ်ပုတ်နေသည့် ခြောက်နပ်ကြွက်ကိုမြင်တော့ သမီး ပျော်သွားသည်။

“သမီးကလေး တွမ်နဲ့ ဂျယ်ရီဆို သိပ်ကြိုက်တာ အစ်ကိုရဲ့၊ ရယ်ရတယ်၊ အစ်ကိုလည်း လာထိုင်ကြည့်လေ”

သမီးက တီဗီပေါ်က အကြည့်မလွှဲဘဲ အစ်ကိုကို လှမ်းပြောမိသည်။ အစ်ကို လာထိုင်သလား၊ မထိုင်သလားတောင် သမီး အာရုံက ခြောက်နပ် ကြွက်ဆီမှာသာ။ သမီး ကြည့်နေရင်း ရယ်ရောအခန်းတွေမှာ ဝါးစပ်ကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် ပိတ်၍ ကိုက်ရယ်ရသည်။

ဇာတ်လမ်းတိုလေး တစ်ပိုင်းပြီးတော့ တီဗီက ဖျတ်ဆဲ လိုင်းပြောင်းကာ အင်္ဂလိပ်စုပုံတွေ ပေါ်လာသည်။ သမီး နှည့်ကြည့်တော့ ရိမ့်မရှိတော့သော အစ်ကိုက...

“အစ်ကို လိုင်းပြောင်းလိုက်တာပါ”

“ဟင်... အစ်ကိုကလည်း သမီး ကြည့်ချင်သေးတာ၊ ကာတွန်းကားပဲ ကြည့်မှာ၊ ပြန်ပြောင်းပေးပါ”

“ဒီရုပ်ရှင်က လူ့လောကထဲမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတဲ့ အကြောင်းတွေကို လူသား သက်ရှိတွေ သရုပ်ဆောင်ထားတာ၊ သမီးရဲ့ ကာတွန်းကားက တိရစ္ဆာန်အရုပ်တွေ ရယ်စရာ ဟာသလုပ်နေတာ၊ အပြင်မှာ အဲဒါမျိုးမရှိဘူး၊ ဒီကားမျိုးလည်း ကြည့်သင့်တယ်၊ ဒီကားပြီးရင် ကာတွန်းကား ပြန်ပြမယ်”

အစ်ကိုကို ကြောက်လို့သာ သမီး ငြိမ်နေရမလေဟဲ့ တိစိကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချနေမိသည်။

“ဟေး...တိစိကို ကြည့်လေ...”

သမီး သက်ပြင်းလေးချပြီး တိစိကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရသည်။ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြသည်။ ပထမတော့ မိုးရိုး စကားပဲပြောတာပါ။ နောက်တော့ ဖြုန်းခနဲ ပြေးစက်လိုက်တာမို့ သမီး လန့်တုန်သွားသည်။

သမီး မျက်လုံးကို တအားမှိတ်ထားလိုက်သည်။ နားကိုတော့ ပိတ်မထားပါဘူး။ သူတို့ စကားမှ သမီး နားမလည်တာ။ နားမလည်ပေမယ့် သူတို့လေသံက တစ်မျိုးပဲ။ သမီး ရှက်သည်။

“ဟေး... မျက်စိလေး ဘာလေး ဖွင့်ပါဦး၊ ဒီမှာ လိုင်းပြန်ပြောင်းထားပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... သမီး ဘာမှမကြည့်ချင်တော့ဘူး”

သမီးက မျက်လုံးမှိတ်ရက်ပဲ တိစိရှေ့က ထခြေလာတော့ အနားက ခုံတွေကို တွန်းတိုက်မိပြီး အသံဗလံတွေ ထွက်လာသည်။

သမီး အခန်းထဲဝင်လာတော့ မေမေရှင် ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

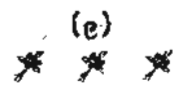
“သမီးက အဲဒီလောက်ထိ ဖြူစင်လွန်းတယ် မောင်ဂုတ်ရောင်ရယ်”

သမီးက ဖြူစင်တယ်တဲ့။

မယ်မယ်ကလည်း အဲဒီလို ပြောခဲ့သည်။

သမီးလည်း ဘဝမှာ ဖြူဖြူစင်စင်လေးပဲ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးသွားချင်ပါသည်။

မနက်အစောကြီးမှာ မေမေရှင်နဲ့ ဦးမင်းခိုင်ကို အဝတ်သစ် အစားသစ်တွေနှင့် တွေ့လိုက်ရတာမို့ သမီး အံ့သြ သွားမိသည်။

“မေမေရှင်တို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲဟင်”
“လျှောက်လည်ကြမလို့လေ၊ မောင်ဂုဏ်ရောင် လိုက်ပို့မှာ၊ သမီးလည်း လိုက်ရှမယ်တဲ့၊ သွား... အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦး”
“ဟင့်အင်း... သမီး မလိုက်ဘူး၊ မေမေရှင်တို့ပဲ သွားကြပါ”
“သမီးက အဓိကဇာတ်ဆောင်၊ မေမေရှင်တို့က အရံလူ၊ အဓိကဇာတ်ဆောင်က မလိုက်လို့ ပြစ်မလား”

“သမီး မလိုက်ချင်ပါဘူးဆိုမှ”
“အဲ့ဒါဆို မောင်ဂုဏ်ရောင်က လိုက်ပို့ချင်မှ ပို့တော့မှာ၊ မေမေရှင်တို့ကို သနားပါဦး၊ မေမေရှင်က ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မလည်ဖူးလို့ လည်ချင်နေတာ၊ ညကဆို ပျော်လွန်းလို့ အိပ်လိုတောင်မပျော်ဘူး၊ မောင်ဂုဏ်ရောင်ကလေ စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာလည်း ထမင်းလိုက်ကျွေးမှာတဲ့”
“မေမေရှင်တို့ချည်းပဲ လိုက်ပို့အောင် သမီး ပြောပေးမယ်လေ”

သမီးပြောနေတုန်းမှာ အစ်ကိုက အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။ သမီး အစ်ကိုကို လှေကားရင်းမှ သွားရပ်ကြိုစောင့်နေလိုက်ပြီး...

“အစ်ကို... ဇာကယ် လျှောက်လည်ချင်နေတာက မေမေရှင်တို့ဆိုတော့ မေမေရှင်တို့ကိုပဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါနော်”
သမီး အသနားခံပေမယ့် အစ်ကိုက မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“သမီး မလိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ သမီးရဲ့ မေမေရှင်တို့ကိုလည်း လိုက်ပို့မပေးနိုင်တော့ဘူး”
အစ်ကိုက လေးလေးပင်ပင်ကြီးပြောပြီး သမီးကို

၁၂၈ ဖုဏ်

ကျောခိုင်းကာ လှေကားပေါ် ပြန်တက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။
သမီး စိတ်တွေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ရှုပ်ထွေးသွားသည်။
အစ်ကိုကဖြင့် လှေကားထစ်တွေကို နင်းတက်သွားတာ လှေကား
တစ်ဝက်တောင် ရောက်နေပြီ။ မေမေရှင်ကို သမီး ပြန်လှည့်ကြည့်
တော့ မေမေရှင်က မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ငြိမ်နေသည်။

သမီး မေမေရှင်ကို အရမ်းသနားသွားမိပါသည်။

“လိုက်မယ်၊ သမီး လိုက်ပါ့မယ်”

သမီးဘက်ကို ပြန်လှည့်လာသော အစ်ကိုမျက်နှာက
ခုတော့ ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်နေသည်။

သမီး မရှည်ရွယ်ဘဲ အစ်ကိုကို မျက်စောင်းတစ်ချက်
ထိုးလိုက်မိပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ရှက်သွားပြီး မေမေရှင်ဘက်
ပြန်လှည့်လိုက်တော့ မေမေရှင်မျက်နှာကလည်း ပြုံးပြုံးကြီးပင်။

သူတို့တွေကလေ ...

မယ်မယ့် စကားကို သမီး နားမထောင်အောင်
အမျိုးမျိုး ပညာပြနေတော့တာ ...

(၁၀)

အပြင်ထွက်လည်ရတာ ခုလို ပျော်စရာကောင်းမှန်း
သမီး တက်ယ်မသိခဲ့တာပါ။

သမီး ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း မယ်မယ်က သမီး
ကစားကွင်းကို လိုက်မပို့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ရန်ကုန်မှာ
ကစားကွင်းတွေ ရှိမရှိတော့ သမီးလည်း မသိဘူး။

မယ်မယ်က သမီးကို သူများတွေနဲ့ ကစားတာ
မပြုခွင့်နဲ့ သမီး မူလတန်းကျောင်းနေတုန်းကလည်း သူငယ်
တွေနဲ့ ရောရောနှောနှော မကစားခဲ့ရပါဘူး။

သမီး ကျောင်းသွားတိုင်း မယ်မယ်က လိုက်ပို့တယ်။
စာသင်နေတော့လည်း မယ်မယ်က မပြန်ဘဲ တစ်နေ့လုံး
ငိုနေတယ်။ ထမင်းစားချိန်ကျတော့ အသင့်ပါလာတဲ့ ခြင်

တောင်ထဲက ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ မုန့်တွေ၊ သစ်သီးတွေကို ထုတ်ကျွေးတယ်။ ကျောင်း မုန့်ချေးတန်းကို သမီး မသွားရဘူး သူများကျွေးတာ စားရဘူး ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ သမီး မယ်မယ်နဲ့အတူ အိမ်ပြန်ခဲ့ရတယ်။

မယ်မယ်က သမီးကို အိမ်ကို သူငယ်ချင်းတွေ လာကစားရင် မကြိုက်ဘူး၊ သမီးလည်း ဘယ်သူ့အိမ်ကိုမှ အိမ်လည်း မလိုက်ဖူးပါဘူး။ သမီးအတွက် ကစားစရာတွေတော့ အများကြီး ဝယ်ပေးတယ်။ ခြံထဲမှာလည်း ဒန်းတွေ၊ မလျှာတွေ၊ ဆီးယောတွေ ဆင်ပေးတယ်။ မေမေရှင်တို့ ဦးဦးမိုင်တို့နဲ့ပဲ အတူကစားရင်း သမီးရဲ့ ငယ်ဘဝကို ကျန်ကျန်စေခဲ့ရတာ။

ခုတော့ ... သမီးက မတ်ဝန်းကျင် အကွယ်ကြိုက်မှာ လျှောက်သွားခွင့် ရနေသည်။

သမီးသည် ကန်တော့ချွန်ပေါ်မှာ ပုံပုံလေး တင်နေသည့် ရေခဲမုန့်ကို ပြိုကျအောင် သတိနဲ့ထိန်းစားရင်း ကစားကွင်းထဲမှာ ရှိနေသည့် လူတွေကို အထူးအဆန်သဖွယ် လိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

မိန်းကလေးတွေက သမီးကို အစ်ကိုကြည့်ခိုင်းသည့် နိုင်ငံခြားကားထဲက မင်းသမီးတွေလို ဝတ်စားထားကြသည်။ သမီးလိုမျိုးတော့ ဘယ်သူမှ မဝတ်။

မိန်းကလေးတွေ အားလုံးဟာ သမီးလို ငြိမ်ငြိမ် ဘယ်ကုပ်လေး မဟုတ်။ အားလုံး ခွင်လန်းတက်ကြွနေသည်။

အစ်ကိုက ထိုမိန်းကလေးတွေဘက် လှမ်းကြည့်ရင်း "သမီး... ဟိုမှာတွေ့လား သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတွေ၊ သူတို့လို ခွင်ခွင်လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွ နေမှပေါ့။" "သမီး စိတ်ထဲမှာ အခုလည်း ခွင်လန်းနေပါတယ် အစ်ကိုနဲ့..."

သမီးက အမြန် ဆင်ခြေပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အစ်ဆက်ကည်း...

"အစ်ကို... သမီးကို သူတို့လို ဘောင်းဘီတွေ၊ ဓကတ်တွေတော့ မဝတ်ခိုင်းနဲ့နော်၊ အဲဒါမျိုးတော့ သမီး မဝတ်နိုင်ဘူး။ ဆံပင်ကိုတောင် မေမေရှင် ခွတ်ပြောလို့ ဆံထိုးမထုံးဘဲ ဒီအတိုင်း ခုစည်းထားရတာ၊ သူတို့လိုမျိုးဖြစ်အောင် သမီးဆံပင်တွေကိုလည်း ညှပ်ဖို့မပြောနဲ့။"

"အေးပါကွာ... အစ်ကို မပြောပါဘူး။"

အစ်ကိုက သမီးကိုကြည့်ပြီး ပြေးနေသည်။

အစ်ကိုက စိတ်ရှည်ပြီး သဘောကောင်းသူ တစ်ယောက်ဆိုတာ သမီး တခြည်းဖြည်း သိလာသည်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီနေ့က မေမေရှင်တို့ ဦးဦးခိုင်တို့လည်း သူတို့ ဘာသာ ပျော်မြူးကြည့်နူးနေတာမို့ သမီးကို ဂရုမစိုက်နိုင်သဖြင့် အစ်ကိုကပဲ သမီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဂရုမစိုက်နေရသည်။

သူတို့တွေ မကြီးမငယ်နဲ့ ကစားကွင်းထဲက သေနတ် ပစ်တဲ့ နေရာမှာ ဝင်ပစ်ပြီး ဘေးကလူတွေတောင် လှည့်ကြည့်ရ လောက်အောင် အော်ရယ်ကြသည်။ တိုက်ကားသွားစီးပြီး လေး လားဝါးလား အော်ဟစ်နေကြတာမို့ သမီးက အစ်ကိုကို ပြောရ သည်။

“အစ်ကို... မေမေရှင်တို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟင်၊ သမီး တောင် သူတို့အစား ရှက်လာပြီ”

“သူတို့ပျော်နေကြတာပါ သမီးရဲ့၊ ပျော်ကြပါစေ ...၊ သမီး ရော မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်တာပေါ့၊ အရမ်းပျော်တယ်”

“ဘာမှလည်း ဝင်မဆော့ဘဲနဲ့ အရမ်းပျော်ရသလား ...”

“အစ်ကိုနဲ့ ခုလို အတူတူလျှောက်သွားနေရတာကို သမီး ပျော်တာလေ”

အစ်ကိုက သမီးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာ လွှဲသွားသည်။ သမီးကို ဘာမှလည်း ပြန်မပြောတော့ပါ။

“ဟင်... အစ်ကိုကရော သမီးနဲ့သွားရတာ မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်ပါတယ်”

“ပျော်ရင် ဘာလို့ မျက်နှာ ညှိုးနေတာလဲ”

သမီးက အစ်ကို မျက်နှာလှည့်နေသည့်ဘက်ကို သွားရပ်၍ အစ်ကိုမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း မေးမိသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ သမီး ထင်လိုပါ”

“ထင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်နေတာပါ၊ အစ်ကိုမျက်နှာကို သမီး မြင်ရတယ်လေ”

သမီး ဘယ်လိုမေးမေး အစ်ကိုက မဖြေပါ။ အစ်ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို အလေးအနက်တွေးပြီး စိတ်ကျဉ်းကြပ် နေသလိုမျိုး။

အစ်ကို မဖြေချင်တာကို သမီး ဆက်မမေးတော့ပါ။

သမီးတို့ ပန်းခြံအနဲ့ လျှောက်သွားကြည့်ပြီးတော့ အစ်ကိုက အားလုံးကို ချားရဟတ် အကြီးကြီးဆီ ခေါ်သွားပါ သည်။ မေမေရှင်က ...

“ဟယ် ... ဒါကြီး တွေ့တွေ့နေတာကြာပြီ၊ တစ်ခါမှမစီး ဖူးဘူး၊ အဟိ ... စီးဖူးရတော့မယ်”

ဟု ပြောပြီး မြူးကြွစွာဖြင့် ဦးဦးခိုင် လက်ကိုဆွဲ ဦး ရဟတ်ဆိပ်လေးဆီ လှမ်းတက်လိုက်သည်။

သမီးလည်း ဦးဦးခိုင်လက်ကို ဆွဲပြီး တက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် မေမေရှင်က ဦးဦးလက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ထားသဖြင့် သမီး လှမ်းဆွဲလိုမရ။

အရင်တက်နှင်နေသော အစ်ကိုက သမီးထံ လက်ကမ်းပေးပြီး ...

“သမီး ... လာ တက်လေ ...”

ဟု ခေါ်တော့ သမီး ရင်ထဲမှာ ရှိန်းမြမြဖြစ်သွားသည်။ အစ်ကိုကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။ သမီးမှာသာ ...

သမီး အရဲစွန့်ပြီး အစ်ကိုလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သမီး ရင်အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်မှာ မသိမသာလေး တုန်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

မေမေရှင်တို့ အတွဲက နှစ်ယောက်နဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာမျိုး သမီးနဲ့ အစ်ကို တွဲပြီး သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်ယောက်ထိုင်နေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ရဟတ်အိမ်က တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာတော့ သမီးရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်နှင့် အသည်းအေးပြီး ကြောက်လာသည်။ မေမေရှင်က ဦးဦးခိုင် ပန်းမှာ မျက်နှာအုပ်၊ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ...

“ကျုပ် ကြောက်တယ်တော့ ...”

ဟု ရေရွတ်နေသည်။

သမီး မေမေရှင်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ အစ်ကိုကို မရဲတရဲလေး ငဲ့ကြည့်မိသည်။

အစ်ကိုနဲ့ သမီးလည်း တစ်နေ့မှာ မေမေရှင်တို့လို တော်စပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား ...။ အခု သမီးလည်း မေမေရှင်လို ကြောက်နေတာမျိုး မေမေရှင် ဦးဦးခိုင်ကို မှီသလို အစ်ကိုကို မှီခွင့်ရှိမည်ထင်သည်။

သမီး အခု အရင်လိုမဟုတ်တော့။ အစ်ကိုကို အရင်လို ရှိန်ကြောက်မနေတော့။ ခုတော့ အစ်ကိုကို တစိမ်းယောက်ရှားဟု သမီး မသတ်မှတ်တော့ပါ။ အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ရင် အရဲကိုး စာတ်နေပြီ။

“အစ်ကို ...”

“ပြောလေ သမီး ...”

“သမီး ... သမီးလည်း မေမေရှင်လိုမျိုး အစ်ကိုကို မှီလိုရမလားဟင်၊ သမီး ကြောက်လို့ပါ။”

“ဪ ...”

အစ်ကိုက တစ်ချက် တွေ့သွားပြီးမှ ...

“အင်း ... ရပါတယ်”

ဟု တိုးတိုးပြောသည်။

သမီး အစ်ကိုဘက်ကို နည်းနည်းစွမ်းစီ တိုးရွာလာသည်။ ရဟတ်ကလည်း ဖြည်းဖြည်းမျှင်း လည်နေသည်။

အစ်ကိုနားရောက်တော့ သမီး အစ်ကို ပခုံးပေါ် ဖြည်းဖြည်းလေး ခေါင်းငုံ့မှိုလိုက်သည်။ အဲဒီလို မိုနေရသည့် အမျိုးလေးမှာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး သာယာလှပသွားသည် ဟု ထင်မိသည်။

ရဟတ်အိမ်က အမြင်ဆုံးသို့ ရောက်လာပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းမျှင်း ဖြန့်နှံ့ကျသွားသည်။

လေပြည်ညင်းသည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လွှတ် သမီးရဲ့ ဆံစေ့ကို ကွီစယ်ကစားသွားသည်။ ထေးထေးက နီးနီးက မီးရောင်နံတွေဟာ သမီးနဲ့ အစ်ကိုကို ဝန်းရံစားနေသည်ဟု ထင်သည်။

သမီးသည် တိုက်ရင်စုန်သံကို ကိုယ်ပြန်ကြားနေပြီး မူလောက် တစ်ခါမှ မမှန်ဘူးသည့်အတွက် ကိုယ်ရင်ဘတ်ကို စွမ္မ ဖိုကာ အံ့အားသင့်နေသည်။

ဓားစားကွင်းကအပြန်မှာ သမီးတို့တွေ ဓားသောက် ဆိုင် အကြီးကြီးမှာ ထမင်းစင်စာကြသည်။ ဟင်းတွေကလည်း နံလို့ပင်။ သမီး မစားဖူးတဲ့ ဟင်းတွေမှ အများကြီး။

တုံးစံအုတိုင်း ဝေဖေရှင်က ဦးဦးနိုင် ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေထည့်နေသည်။ ဘာရမလ ... သမီးကလည်း ဟင်းတွေ အများကြီး ခပ်ခပ်ပြီး အစ်ကိုပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ ... သမီး ... တော့ပြီ ... တော့ပြီ၊ အများကြီး ဖြစ်နေပြီ”

အစ်ကိုက အလန်တကြား တားတော့ သမီးက ခါခါရယ်ရင်း ...

“အစ်ကိုက ဝေဖေကြီးကြီးဝဲလေး အရပ်လည်း ရှည်တယ်၊ ဆုံးတော့ အများကြီး စားနေပြန်မှာပေါ့”

ဟု ဖြန့်ပြောရင်း ပြုံးစေ့စေ့လေး လုပ်မိနေသည်။ ချာပဲသုပ် လာမျှပေးတော့ သမီးက အသည်းယားကာ ပန်းလေး ခွန့်သည်။ အစ်ကိုက သမီး ပုံစံကို ကြည့်ရှုပြီးရင်း ...

“ဓားကြည့်လေ ... သမီး၊ ပင်လယ်ဓားက အရသာရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း ... သမီး၊ မစားရဲပါဘူး၊ ဓားလည်း မစားဖူးဘူး”

“ဓားစားတယ်ရှိအောင် ဓားကြည့်ပေါ့၊ ဧရာ ... နည်းနည်း ပြည်းကြည့်၊ ကြိုက်မှ ဆက်စား”

အစ်ကိုက ဟင်းဖတ်တစ်ဖတ်ကို ခွန်နုနုစပ်လိုက်

၁၃၈ ရှည်

သည်။ အစ်ကိုကြည့်ရတာ သမီး ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးမလိုလား
မသိ၊ သမီးကတော့ စွန့်စားလျက် ပါးစပ်ဟပေးလိုက်သည်။
အစ်ကိုက ပထမတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပဲဖြင့် တွန့်ဆုတ်နေသည်။
ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဟင်းကို သမီးပါးစပ်ထဲ ခွံပေး
လိုက်သည်။ အစ်ကို ဘာလို့ သက်ပြင်းချသလဲဆိုတာတော့ သမီး
မစဉ်းစားတတ်ပါ။

သမီး ဘာကိုမှ ရှည်ရှည်ဆေးဆေး မစဉ်းစားတတ်ပါ။
သမီးဘေးမှာ အစ်ကိုရှိနေရင် သမီးပျော်သည်။ သမီး ဒါပဲ သိပါ
သည်။

အဲဒီညလေးကို သမီး ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်
ပါ။ အဲဒီညလေးကို...

“အပျော်ဆုံးည”

ဟု သမီးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်
ပါသည်။

(၁၁)

ဂုဏ်ရှောင်သည် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အဝတ်
အစားပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်မိသည်။ စိတ်
ရှော လူပါ မောပန်းရလွန်းလို့ပင်...

သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်
ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။

သမီးက ပြုစင်လွန်းသည်။ မသိဘူးမလည်တာတွေ
ချားလွန်းသည်။

ထိုခိန်းကလေးကို နမလေးသဖွယ် ကရုဏာသက်
ခဲ့မိတာ၊ စေတနာထားခဲ့မိတာတော့ အမှန်ပင်။ သမီးကို တခြား
ခိန်းကလေးတွေ နည်းတူ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ ရစေချင်သည်။
အပြင်လောကနှင့် ထိတွေ့စေချင်သည်။ သူမဘာသာ ရပ်သည်

နိုင်စေချင်သည်။ ထိုစေတနာကြောင့်ပင် ဂုဏ်ရောင် ဒီအိမ်မှာ နေတုန်းအခိုက်အတန့်လေးမှာ သမီးကို တတ်နိုင်သမျှ သင်ပြပေး ခဲ့မိတာပင်။ အပြင်ထွက် လည်ပတ်စေခဲ့တာပင်။

သို့သော် ... သမီးရဲ့ တွယ်တာမှုတွေက ဂုဏ်ရောင် ကို အခက်တွေ့စေသည်။

ဂုဏ်ရောင် မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ သို့သော် သမီးရဲ့ ပုံရိပ်တွေက သူ့အာရုံထဲမှ မပျောက်ပျက်နိုင်သေးပါ။

ဂုဏ်ရောင်ကို ဟင်းခွံပေးစေလိုသဖြင့် ပါးစပ် ကလေး ဟကာ စောင့်နေသော ပုံရိပ်ကလေး။

ဂုဏ်ရောင် ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေထည့်ထည့်ပေး ရင်း ပြုံးနေသော မျက်နှာကလေး ...။

ကိုယ့်နံ့သားကို တရွေ့ရွေ့ တိုးရွေ့၍ ပခုံးစွန်းကို မှီချလိုက်သော အမူအရာလေးတွေ ...။

ဘာလို့ သမီး ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ ...။ သမီးမှာ အရှက်သိက္ခာမရှိလို့ မဟုတ်တာကို သူယုံသည်။ တကယ်တော့ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်ခဲ့ရာသော သမီးဟာ တစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ ကိုတောင် မသိတတ်ခဲ့တာ ...။ ဘာကဖြင့် လုပ်သင့်တယ်၊ ဘယ် စကားကဖြင့် မပြောသင့်ဘူးဆိုတာကိုတောင် နားမလည်နိုင်ခဲ့

တာ။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောဆိုပြုမူတတ်တဲ့ သမီးရဲ့ စကား တွေ၊ အပြုအမူတွေက ဂုဏ်ရောင်ကို အခက်တွေ့စေသည်။

ဂုဏ်ရောင် ချစ်သူဟာ မိုးမခခိုင်။

ဒါဟာ အမြဲတည်ရှိနေမည် တည်ရှိမှု။ ပြီးတော့ သစ္စာ ...။

ခကို ဂုဏ်ရောင် သိပ်ချစ်ပါသည်။ စွန့်လွှတ်ဖို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားမိပါ။ ခဆီလည်း အမြန်ဆုံးပြန်ချင်လှပြီ။

သို့သော် ... သမီးကို ဘယ်လိုပြောမလဲ ...။

ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိကြောင်း ပြောဖို့မဆိုထားနှင့် ... လောလောဆယ် သမီးအိမ်က ထွက်ခွာဖို့ကိုတောင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို စကားစရမည်မသိဘဲ တွန့်ဆုတ်ဝန်လေးနေပါသည်။

ခေါ်လေးရှင်တို့ကလည်း ဂုဏ်ရောင်ကိုပဲ အားကိုး တကြီး။

သမီးကလည်း ကိုယ့်ကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တွယ်တာ။ ခကလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပုန်းထဲကနေ တဂျီဂျီ ပြောလှပြီ။ စိတ်ကောက်လွန်းလို့လည်း မိုးလင်းပေါက်နံ့ပါး ပုန်း ထဲကနေ ချောခဲ့ရပြီးပြီ။

“တိ ... တိ ... တူ ... တူ ...”

ဟော ... အတွေးမှမဆုံးခင် ခရဲ့ ပုန်း ဝင်လာပါပြီ။

ဂုဏ်ရောင်သည် ဖုန်းသံကြားကြားချင်း ဆံပင်မွေး
တွေပင် ထောင်ချင်သွားသည်။

“ဟဲ့လို ... ခု, ရေ”

ဂုဏ်ရောင်က အောက်ကျို့ကျို့ လေသံပျော့လေး
ဖြင့် ထူးရသည်။

“ဂုဏ်ရောင် ...”

ခအသံကတော့ မာထောက်ထောက်ကြီး။ ခစိတ်
ကောက်ပြန်ပြီ။

“ဂုဏ်ရောင်... တစ်နေ့လုံး ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ခဖုန်း
ခေါ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဘာလို့ မကိုင်လဲ...”

“ဖုန်းက အသံတိုးထားမိလို့ မကြားမိတာပါ ခဲ, ရယ်၊
ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဆူဆူညာညာ အသံတွေနဲ့မို့
မကြားမိတာပါ”

“ဆူဆူညာညာ အသံတွေ ဟုတ်လား ...၊ ဘယ်သွားနေလဲ၊
မှန်မှန်ပြော၊ ကာရာဆိုကေဆိုင် သွားနေလား”

“မဟုတ်ရကြောင်းပါ ခဲ, ရယ်၊ အိမ်သားတွေကို ကစားကွင်း
လိုက်ပို့ပေးနေတာပါ”

“ရင်းနှီးမှုတွေက တိုးတက်လာချည်လား ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊
အိမ်သားတွေဆိုတော့ နွယ်နှင်းဆီလည်း ပါမှာပေါ့”

“ပါတာပေါ့ ...၊ သူက အပြင်သိပ်ထွက်တဲ့သူ မဟုတ်
ဘူးလေ ခဲ, ရယ်၊ သနားပါတယ် သူ့အမေကလည်း သိပ်
မူမမှန်တော့ သူ့ကို တအားချုပ်ချယ်ထားခဲ့တာ၊ သူ့ခမျာ
အသိဉာဏ် လူတန်းမစေ့သလိုလေးတောင် ဖြစ်နေရှာတာ၊
သူတစ်ယောက်တည်း ရှေ့ဆက်ရပ်တည်သွားဖို့ဆိုတာ
မလွယ်လောက်ဘူး”

“ဒေါ်လေးရှင်တို့ လင်မယား ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိပေမယ့် သူတို့ကလည်း လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိကြတာ
မဟုတ်ဘူးလေ”

“အဲဒါတော့ ဂုဏ်ရောင် သူ့ဘေးမှာ ရပ်တည်ပေးရမှာ
လား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ဖေဖေနဲ့
လည်း ပတ်သက်ဖူးတဲ့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုယ့်အဖေ
ကြောင့် ဘဝပျက်လုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ သမီး
တစ်ယောက်အပေါ် တာဝန်မမဲ့ချင်တာပါ၊ တာဝန်မမဲ့ဘူး
ဆိုတာ တာဝန်ယူမယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ်
တတ်နိုင်သလောက်ကလေး သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲပေးခဲ့
ချင်တာ၊ သူ့ဘဝကို တည်မတ်ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့
ရင့်ကျက်မှုမျိုး ရှိလာစေချင်တာ”

တစ်ဖက်က ခဲက ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ...
“ဂုဏ်ရောင် တွေးတာ ဖွဲ့တပါတယ်၊ ခဲလည်း စိတ်ပုပ်
ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခဲ စာနာတတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်
ချစ်သူနဲ့ တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက် နီးစပ်နေတာကို
သဝန်တိုလိုသာ ပြောမိတာပါ”

“ခဲကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

“ဂုဏ်ရောင် သူ့အပေါ်ထားတဲ့ စိတ်ရင်းကိုလည်း ခဲနား
လည်နိုင်ပါတယ် ...”

“ဒါပေမယ့် ခဲတစ်ခုအကြံပြုချင်တာက ဂုဏ်ရောင်
ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေချင်နေပါ၊ ဒါပေမယ့် တခြားမှာနေပြီး
သွားသွားတွေ့ပါ၊ ယူဖို့ ခရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ တစ်အိမ်တည်း
တူတူ အကြာကြီးနေတာ မကောင်းဘူးလေ၊ သူလည်း
ဂုဏ်ရောင်အပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်လာမှာစိုးတယ်၊
ဂုဏ်ရောင်ကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း ခဲလည်း
အူတိုတယ်”

“အေးပါ ခဲလေးလေးရယ်၊ ကိုယ် ပြောပါ့မယ်၊ ကိုယ်
အပြင်မှာ သွားနေမယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောလိုက်ပါတော့
မယ်”

“ဘယ်တော့လဲ ...”

“မနက်ဖြန် ပြောမယ်လေ၊ ဒီနေ့ကတော့ မိုးချုပ်နေပြီ၊
သူတို့လည်း သူတို့အခန်းထဲမှာ နားနေကြပြီ”

“ချစ်သူရှိတဲ့ အကြောင်းကလေး ...”

“အဲဒါကတော့ ဖြည်းဖြည်းမှ ပြောပါရစေ ခဲရယ်”

“အချိန်တွေ အကြာကြီး ဆွဲမနေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“အသံက ချောသံကြီး ...”

“ချောရတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူလေးကို စိတ်ချမ်းသာစေ
ချင်တာပေါ့”

“စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် မြန်မြန်ပြန်ခဲ့တော့ပေါ့”

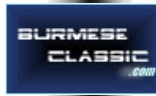
“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ပြန်
လာလို့ရအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဟွန့် ... အပြောကတော့ ...၊ ဒါပဲ ... ဂွမ်နိုက်၊ ခဲပါတဲ့
အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ ...”

ခဲက စိတ်ပြေသွားသည့် အသံလေးဖြင့် ပြောရင်း
နီးချသွားတော့မှ ဂုဏ်ရောင်ရင်ထဲ ပေါသွားသည်။

မနက်ဖြန်တော့ မပြောမဖြစ် ပြောရပါတော့မည်။

(၁၂)

“ဒေါ်လေးရှင်ကို ကျွန်တော် ပြောစရာလေးရှိလို့ပါ”

“ပြောလေ မောင်ဂုဏ်ရောင်... ဪ... မောင်ဂုဏ်ရောင် ပြောစရာရှိတယ်ဆိုမှ သတိရတယ်၊ အဒေါ်လည်း မောင်ဂုဏ်ရောင်ကို ပြောစရာရှိတယ်၊ ပြောမယ် စဉ်းစားလို့က် မောင်ဂုဏ်ရောင်က အနားမှာမရှိတော့ မေ့သွားလို့က်နဲ့ အခု မောင်ဂုဏ်ရောင် ပြောမှ သတိရတယ်၊ အဒေါ်က မေ့တတ်လို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်မံမေ့သွားခင် အဒေါ် အရင်ပြောပါရစေကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ အဒေါ်”

“အပေါ်ထပ်က မောင်ဂုဏ်ရောင် အခုနေတဲ့ အခန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းတစ်ခန်း ကွေ့ကယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ပါတယ် အဒေါ်”

“အဲဒီအခန်းက ဒီအိမ်ကြီးမှာ အကျယ်ဆုံး အခန်းပဲကွယ်၊ အရင်တုန်းက သမီးရဲ့ အဘွားနေသွားတဲ့ အခန်း၊ လေဝင် လေထွက်ရာ အလင်းရောင်ပါ အရမ်းကောင်းတဲ့ အခန်းပဲ၊ မောင်ဂုဏ်ရောင်နဲ့ သမီးချောနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် အဲဒီအခန်း ကိုပြန်ပြင်ပြီး မင်္ဂလာအခန်းအဖြစ် နေလိုက်ကြရင် ကောင်း မယ်လို့ အဒေါ် စဉ်းစားမိတယ်...”

“အခန်းက ပိတ်ထားတာကြာပြီဆိုတော့ ပြင်တော့ ပြင်ရမယ်၊ ခုကတည်းက စပြီး ကျကျနနန ပြန်ပြင်ထားရင် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး အသင့်နေရုံပဲပေါ့ကွယ်”

ဂုဏ်ရောင်သည် ရုတ်တရက် အသက်ရှူကျပ်သလို ခြစ်ပြီး ချွေးတောင်ပျံ့လာသည်။

“ဒါနဲ့ မောင်ဂုဏ်ရောင် ပြောမယ်ဆိုတာက...”

“ကျွန်တော် လောလားဆယ် ဟိုတယ်မှာပဲ သွားနေလိုက် ချင်လို့ပါ”

“အိုကွယ်... မဟုတ်တာ၊ အဒေါ်တို့ကို အားနာလိုလား၊ အားနာစရာမှ မဟုတ်တာကွယ်၊ အားနာမယ့်နာ အဒေါ်တို့ ကတောင် ပြန်အားနာရဦးမှာပါ၊ အဒေါ်တို့က ဒီအိမ်နဲ့

ဘာမှသက်ဆိုင်တဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းကမှ မကြာခင် သက်ဆိုင်လာတော့မယ့်သူ၊ သမီးကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပေးရမယ့်သူ”

“ဟို ... အဒေါ် ... အဲဒါက ...”

“ကံပါကွယ်၊ အားနာစကားတွေ မပြောပါနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာလို သဘောထားပြီး အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါ၊ နောက်လည်း ဒီအိမ်မှာ မင်းက အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်ရမယ့် သူပဲ ...”

ဂုဏ်ရောင်သည် ဒေါ်လေးရှင်ရဲ့ ရေပက်မဝင်သော စကားတွေကြားမှာ စိတ်ခိုင်းခိုင်းထားပြီးမှ အားနာစိတ်ကို မျှီချထားရရင်း ...

“ကျွန်တော်က အားနာလို့ မနေချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဒေါ်၊ အပြင်မှာ ကျွန်တော့်အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိလို့ပါ၊ ကျွန်တော် ကြိုဖွင့်နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းကို ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကုမ္ပဏီက အပြီးအပ်မှာပါ၊ အဲဒီအခန်းလေးကို ပြင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ပြီး ပြန်ထုတ်ဖို့ကိစ္စလေး ရှိနေတော့ တိုက်ခန်းနဲ့ နီးတဲ့ ဟိုတယ်မှာ သွားနေချင်လို့ပါ၊ ဒီလိုတော့ ကျွန်တော် နေ့တိုင်းလာပြီး လိုအပ်တာလေးတွေ

လုပ်ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော် မန္တလေးမပြန်ခင် ဒေါ်စောနန်း နွယ်ရဲ့ တိုက်ကိုလည်း သေချာပြင်ပေးခဲ့မှာပါ”

“မောင်ဂုဏ်ရောင်က မန္တလေးကို ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“ရှေ့အပတ်ထဲလောက် ပြန်ဖို့စဉ်းစားထားပါတယ် အဒေါ်၊ ဟိုမှာလည်း ကျွန်တော့်အလုပ်က တစ်ဖက်ရှိသေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်နေတာလည်း တစ်လကျော်ပြီ မဟုတ်လား”

“အေးလေ ... ဟိုကိုပြန်ပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပြီးမှ မင်္ဂလာကိစ္စ လာပြန်စီစဉ်ရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ၊ မန္တလေးပဲ ပြန်တော့မယ့်အတူတူ ဒီတစ်ပတ်လောက်ကလေးမှာ ဒီမှာပဲ ဆက်နေလိုက်လို့ မရဘူးလားကွယ်၊ မင်းမရှိတော့ရင် အဒေါ်တို့လည်း အားငယ်တယ်၊ သမီးလည်း အားငယ်ရှာမယ်၊ သူ့ခမျာ မင်းကို သံယောဇဉ်တောင် တွယ်နေရှာပါပြီ၊ သူ့ခမျာ တစ်မီးတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်တွယ်တာ ဒါ ပထမဆုံးပဲလေ ...”

စိုက်ကြည့်ရင် သမီးနှလုံးသားတွေ တဒန်းဒန်း ခုန်လာပြီ နားတွေ
တောင် အူလာပါသည်။ ပြီးတော့ ... သမီးရဲ့ ခြေဖျား လက်ဖျား
လေးတွေ ဆေးစက်လာသည်။

သမီး အစ်ကိုကို ကြည့်နေဆဲမှာ အစ်ကိုက ထရပ်
လိုက်သည်။

အို ... အစ်ကို မသွားပါနဲ့ ...။

သမီးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ခင်မှာပင် အိမ်
ချဲ့သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာမိသည်။ အရင်တုန်းက သမီး
ဘယ်တုန်းကမှ ပြေးမသွားခဲ့ဖူးပါဘူး။ မယ်မယ်က မိန်းကလေး
ဆိုတာ အပြေးအလွှား မသွားရဘူးလို့ မှာခဲ့တာ။

“အစ်ကို ...”

သမီး လှမ်းခေါ်တော့ အစ်ကိုက သမီးကို လှမ်း
ကြည့်သည်။

“မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ မသွားပါနဲ့။”

သမီးက တုန်ရင်သော အသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်
သည်။

အစ်ကိုက သမီးကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“အစ်ကို ဒီမှာပဲ နေပါ။ သမီး အစ်ကိုကို မခွဲနိုင်တော့
လို့ပါ။”

ဟင့်အင်း။

မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ် ...။

သမီးနားမှာပဲ နေပါ ...။

သမီးသည် ဧည့်ခန်းထောင့်ချိုး အကွယ်လေးမှာ
ရပ်၍ အစ်ကိုတို့ ပြောစကားတွေကို နားထောင်ရင်း ရင်ဘတ်ထဲက
အောင်မျက်လျက် ခန္ဓာကိုယ်က အားယုတ်ဆုတ်နစ်လာပါသည်။

အို ... သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ။

သမီး ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ခံရခက်လိုက်
တာ။

သမီးသည် မကြာမီပေး ထူးခြား နှင့်နဲလှသည့် ခံစားမှု
မျက်ကြီးဖြင့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် အံ့အားသင့်နေသည်။ အစ်ကိုက

သမီးအသံလေးက ရှိုက်သံအဖျားခတ်လျက် တောတောင်တစ်ဝင်သွားပြန်သည်။

ဂုဏ်ရောင်သည် မလှမ်းမကမ်းမှာ တောင့်တောင့်လေးရပ်လျက် မျက်ရည်တွေတွေကျနေသော သမီးကို ကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်နေသည်။

ဒေါ်လေးရှင်ကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သမီးကို ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ သမီးဆီ အပြေးသွားကာ ...

“သမီး ... သမီး သတိထားပါဦး ... သမီး၊ အဲဒီလောက်ကြီး မခံစားနဲ့လေ၊ တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ တိတ် ... တိတ်”

“မေ ... မေမေရှင် အစ်ကိုကို ခေါ်ထားပေးနော်၊ ဘယ်မှ မသွားစေနဲ့နော် ...”

သမီးသည် ရှိုက်ငင်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာနေသည်။

ဂုဏ်ရောင်မှာလည်း ထူပူပြာဆကာ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိအောင် မတ်တတ်နေနေသည်။ သမီးရဲ့ မျက်ရည်တွေက သူ့ခြေထောက်တွေကို နှောက်ပြန်ဆွဲထားသည်။

ဂုဏ်ရောင်သည် သမီးထံသို့ လျှောက်သွားလိုက်မိပြီး...

“သမီး ... တိတ်တော့၊ တိတ်တော့ ...၊ အဲဒီလောက် ငိုရင် သမီး ပင်ပန်းနေလိမ့်မယ်”

“အစ်ကို မသွားနဲ့နော် ...၊ မသွားပါနဲ့နော်”

“အေးပါ ... ဆေးပါ၊ အစ်ကို မသွားပါဘူး၊ သမီး သွားနားလိုက်တော့နော်၊ မျက်ရည်တွေလည်း သုတ်ပစ်လိုက်ဦး”

“အစ်ကို သမီးအိပ်နေတုန်း တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်မသွားနဲ့ဦးနော်”

သမီးက မျက်ရည်တွေကို လက်နဲ့နှင့် ပွတ်သုတ်၍ ဂုဏ်ရောင်ကို ကလေးသူငယ်လို ခေါ်ကြည့်ရင်း သနားစဖွယ် ခြာတာမို့ ဂုဏ်ရောင်ရင်ထဲ နှင်သွားပါသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲလား သမီးရယ်။

“အေးပါကွာ ... အစ်ကို ထွက်မသွားပါဘူး၊ သမီး စိတ်ချလက်ချ သွားနားပါ”

“ဟင့်အင်း ... အစ်ကိုကို မယုံဘူး၊ သမီး ညညမအိပ်ဘဲ အစ်ကိုကို စောင့်ကြည့်နေမှာ”

“သမီး မအိပ်ရင် အားနည်းပြီး နေမကောင်းဖြစ်မှာပေါ့၊ အစ်ကို စကားကို နားထောင်မှ အစ်ကိုက ဒီမှာ ဆက်နေမှာ”

၁၅၄ ရှုခင်း

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆို အစ်ကိုစကားကို သမီး နားထောင်
မယ်နော်၊ သမီး အခန်းထဲ ဝင်နားတော့မယ်၊ သမီး စိတ်
ချမယ်နော် အစ်ကို”

“ကောင်းပါပြီ သမီးရယ်”

သမီး သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားမှ ဂုဏ်ရောင် သက်
ပြင်းချရပါသည်။

ဆါလေးရှင်တော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း
“သမီးကတော့ စောင်ဂုဏ်ရောင်အပေါ် လွန်လွန်ကဲကဲကို
သံယောဇဉ် တွယ်နေရှာပြီပဲကိုး၊ ခုမှ စတွေ့တဲ့ တစ်မီး
ယောက်ျားမို့လို့ အလွယ်တကူ ရင်းနှီးပါ့မလားလို့ မင်း
မလားခင်က အဒေါ် ဖိုးရိမ်နေမိသေးတာ၊ ခုတော့ စိတ်
အေးရပါပြီကွယ်၊ ခုလိုဆိုတော့ လက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စကို
သူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပြီး ပျော်ရွှင်နိုင်မှာ သေချာ
ပါပြီ”

ဂုဏ်ရောင်မှာတော့ သက်ပြင်းသာ ဖိဖိချမိရတော့
သည်။

(၁၃)

သမီးသည် ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း တိဗီကို သဲကြီး
မဲကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

သမီးမျက်လုံးလေးတွေဟာ အရည်ကြည်လေးတွေ
ဖြင့် ရွှန်းလဲ့တောက်ပြောင်နေသည်။

စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် သမီး ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ
ရှေ့သို့ ကိုင်းကိုင်းလာသည်။

သမီးကြည့်နေတာဟာ မြန်မာ ဝိစိဘိ ကာရာအိုကေ
အခွေ ... ”

နောက်ခံ အချစ်သီချင်းလေးနှင့်အတူ ချောမောလှပ
သော မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက လက်ချင်းတွဲပြီး ပြေးလွှားကြသည်။
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ရယ်မောကြသည်။

ဘုရားအတူ ဖြစ်သည်။ ကံစားတွင်းတွေ သွားကြသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားကြလေသည်။

သမီးသည် ဒီတစ်ခါတော့ အကြည့်မလွဲဘဲ စိတ် ဝင်စားစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးယစ်မှု လာမိပါသည်။ ရင်နုနုသံတွေလည်း မြန်လို့ပါပင်။ သမီးလည်း သူတို့လိုမျိုး နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်ချင်လိုက်တာ။

သိချင်းလေး မဆုံးခင် သမီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက် သည်။ သမီး အစ်ကိုကို မျက်လုံးလေး ထဲကြည့်၍ရှာသည်။ သမီး လှုပ်ရှားမှုတွေက အရင်လို မဟုတ်ဘဲ သွက်လက်မြူးကြ နေပါသည်။

ဟယ် ... အစ်ကိုက ခြံထဲမှာပါလား။

ခြံထဲမှာ ရှင်းလင်းဖို့၊ ဝန်းပင်တွေ နေရာချဖို့ စီစဉ် ညွှန်ကြားနေသော အစ်ကိုကို လှမ်းမြင်တော့ သမီး ပျော်သွားသည်။

“အစ်ကိုရေ ...”

သမီးက ခြံထဲကို ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာပြီး အစ်ကို ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုက လှည့်ကြည့်လာတော့ လက် ယပ်လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။

အစ်ကိုက သမီးထံ ပြန်လျှောက်လာနေပြီး သမီးက လည်း အစ်ကိုဆီ လျှောက်သွားမိကာ ...

“အစ်ကို ... သမီးနဲ့ အိမ်ထဲ ခုခံလိုက်ခဲ့နော်၊ သမီး အစ်ကို ကို ပြစရာရှိလို့...”

အစ်ကိုက ခေါင်းဆတ်ပြပြီး လိုက်လာသည်။

သမီးက အစ်ကိုကို တီဒီရေ့သို့ ခေါ်သွားပြီး ရီမှ ဖြင့် ခုန သိချင်းကို ပြန်ရစ်ဖွင့်ပြလိုက်ရင်း ...

“အစ်ကို ... တွေ့လား၊ သူတို့လျှောက်လည်ကြတာ ပျော် စရာကြီးနော်၊ သမီးလည်း အဲလို လည်ချင်တယ်၊ သမီးကို လိုက်ပို့ပေးပါလားဟင်”

“ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ဒေါ်လေးရှင်တို့ပါ ခေါ်လိုက်လေ”

“ဟင့်အင်း ... မေမေရှင်တို့ကို မခေါ်ဘူး၊ သမီးက သူတို့ လို နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်ချင်တာ၊ လိုက်ပို့နော် အစ်ကို ...”

အစ်ကိုက ချက်ချင်း မဖြေဘဲငြိမ်နေသည်။

“နော် ... အစ်ကို၊ ပို့ပေးနော်”

သမီးက ဇွတ်ပူဆာတော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အစ်ကို ခေါင်းညိတ်တာနှင့် သမီးလည်း အားပါးတရ ပြုံးမိရင်း ...

“သမီးလေ အခု မယ်မယ့် စကားကို သိပ်နားမထောင်ချင် တာဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ အပြင် ခဏခဏ ထွက်လည်ချင်နေပြီ၊

၁၅၈ ရွှေခင်

ပြီးတော့... တခြား မိန်းကလေးတွေလို ခေတ်မီမီ သွက်
သွက်လက်လက်လေး နေကြည့်ချင်တယ်။ သမီး အဝတ်
အစားတွေနဲ့ အပြင်ထွက်ရင် လူတွေက သမီးကို သိပ်
ကြည့်တာပဲ။ သမီးဖို့ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ ဝတ်တဲ့
အဝတ်အစားမျိုးတွေ ဝယ်ပေးနော်”

သမီးသည် အစ်ကိုကို အမျိုးမျိုး ပူဆာရင်း တိတိကို
လည်း လှမ်းလှမ်းကြည့်မိသေးသည်။

သမီး အဲ့ဒီ မင်းသမီးလိုဝတ်ရင် အဲ့ဒီ မင်းသမီးလို
လှပြီး အစ်ကိုနဲ့ ဝိုပြီး လိုက်ဖက်ညီလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ဇ ဖ ဇ

(၁၄)

✱ ✱ ✱

“အစ်ကို၊ သမီး လှလားဟင်”

အဝတ်လဲခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သမီးပုံစံက
အသွင်ပြောင်းကာ လှပနေပါသည်။ ဂုဏ်ရောင်မှာ ရင်မောလှပါ
သော်လည်း အားတင်းပြီးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြရပါသည်။

“လှတယ် သမီး... အဲ့ဒီ ဝတ်စုံလေး ယူချင်ယူလိုက်လေ”

“ဒီဝတ်စုံလည်း ယူမယ်၊ ဟိုဝတ်စုံလည်း ယူမယ်နော်”

“ယူ... ယူ...”

သမီးက အဝတ်အစားတွေကို လောဘတကြီး ဝယ်
နေသည်။ ပိတ်တွန့်လိုလို ချည်သား အဖြူရောင်ပေါ်မှာ အနီရောင်
နှင်းဆီပွင့် နုတ်နုတ်လေးတွေ ခပ်ကျကျ ထိုးထားသော ဂါဝန်
ရှည်ရှည်က ခါးနားမှာသိမ်းကာ ဆောက်ဘက်သို့ကားပြီး ခြေဖျက်စီ

အထိ ရှည်လျားနေသည်။ လည်ဝင်းပေါက်က ဘေးပြင်လေးမှာ လက်ဖောင်းလေးက လက်ကောက်ဝတ်မှာ စည်းထားသည်။ ဆံပင် ရှည်တွေကို နဖူးမှ အပြောင်သိမ်းကာ နောက်ဘက်မှာ ဖားလျှိုး ချထားကာမို့ သမီးပုံစံက ခုတော့ အင်္ဂလန် ထီးယန်နန်းဟန်ပုံမျိုး ပေါက်နေပြန်သည်။ သမီးက ဘာဝတ်ဝတ် ထုံးခြားပြီး တော်ဝင် ဆန်သမီး။

သမီးသည် အဝတ်လဲခန်းထဲကို အဝတ် တရွေ့ တပိုက်ဖြင့် ပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။

ဂုဏ်ရောင် သမီးကို စောင့်နေဆဲမှာ ကြီးကြီးလှဆီ က ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“ဟဲလို ... ကြီးကြီး ...”

“ဘယ်လိုလဲဗေ့ ... ဂုဏ်ရောင်ဇေ၊ မင်း ဦးတည်ချက်တွေ ပြောင်းကုန်ပြီလား”

“ဘာကိုလဲ ကြီးကြီး ...”

“ခကို မေ့ပြီး နွယ်နှင်းဆီကို သံယောဇဉ်တွယ်သွားလို့ ခုထိ ပြန်မလာနိုင်သေးတာလားလို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ ဒီမှာလည်း အခက်အခဲလေး တွေ ရှိနေလို့ပါ၊ မကြာခင် ပြန်လာတော့မှာပါ”

“အေး ... မင်း ပြန်လာပါဓုပဲ၊ မိုးမခကိုလည်း ဘယ်တော့ တွေ့လိုက်တွေ့လိုက် မျက်နှာမကောင်းရှာဘူး၊ ပြုံးပြရင် တောင် အပြုံးလေးက ညှိုးနေတာပဲ၊ မင်းအလုပ်ကိုလည်း သူက ကူရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီက မင်းအလုပ်တွေက ကြာကြာဝစ်ထားလို့မကောင်းဘူး၊ ဖြတ်သင့်တဲ့ကိစ္စကို မြန် မြန်ဖြတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တော့ကွယ်၊ သံသရာတွေ ရှည်နေရင် နှစ်ဖက်လုံး မကောင်းနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

ဂုဏ်ရောင် ဖုန်းပြောနေတုန်းမှာ သမီးက အဝတ် အစား နောက်တစ်မျိုးဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်ရင်း အပြင်ထွက် လာကာ ...

“အစ်ကို ဒါလေးရော လှလားဟင် ...”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ကြီးကြီးက သမီးအသံကို ကြားသွားကာ ...

“ဟဲ့ ... အဲဒါ မင်းကိုမေးတာလား၊ နွယ်နှင်းဆီ အသံလား၊ မင်းတို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“သူ့ဖို့ အဝတ်အစားလေးတွေ ဝင်ဝယ်ပေးနေတာပါ”

“အဲမယ် ... မင်းတို့က ဒီအဆင့်ထိတောင် ရင်းနှီးနေတာ

၁၆၂ ပုညောင်

လား၊ ရိုးမှရိုးရဲ့လား၊ ဂုဏ်ရောင်နော် မင်း ဟိုလိုလိုဒီလိုလို
တော့ မလုပ်နဲ့။”

“မလုပ်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ့်ပါ၊ ကျွန်တော်
ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်၊ နောက်မှ ဆေးဆေးဆေးဆေး ပြန်ဆက်
လိုက်မယ်”

ကြီးကြီးလှကို မောင်းဖျပြီး ဖုန်းချလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သမီးသွားချင်သည့် နေရာတွေကို
လိုက်ပို့ပေးရင်း သမီးကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။
သို့သော် ပျော်နေသော သမီးမျက်နှာလေးကို ကြည့်
ရင်း စကားလုံးတွေက အငွေ့ပျံသွားသည်။

ကိုယ်ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ သမီးရယ် ...။ မင်းတို့
သနား ကြင်နာမိပေမယ့် ကိုယ်ချစ်တဲ့ ခကိုလည်း မနာကျင်စေ
ချင်ဘူး။

❧ ❧ ❧

(၁၅)

✱ ✱ ✱

ခသည် နာရီတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မှန်ပုံးလေးထဲက
ဆွဲထည်ပစ္စည်းတွေကို သေတ္တာဘူးလေးထဲသို့ စနစ်တကျ ထည့်သို့
သိမ်းဆည်းလိုက်ပါသည်။

ဒီကအပြန် ဂုဏ်ရောင် စုပါမတ်ကတ်ကို ဝင်၊
ဦးတော့ ကြီးကြီးလှ ကြိုက်တတ်သဖြင့် ပြင်ဦးလွင်ဘက်က
အပေးထားသော သစ်သီးသေတ္တာကို ဝင်ပို့ပေးရမည် စသဖြင့်
ခေါင်းထဲမှာ သစ်အစဉ်ဆွဲနေမိသည်။

ထိုခဏမှာ ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် ခက စလင်း
သတ် အိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ယူကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ...”

“ဟဲ့ ... ခ၊ ငါ့ပါ ...”

“ဖြူလား၊ နင်ကလည်း ပျောက်ချက်သား ကောင်းလိုက်တာနော်”

ဖြူဟာ ရန်ကုန်က သူငယ်ချင်း ... ခတိုမိသားရန်ကုန်မှာ နေစဉ်က အလွန်ခင်မင်ခဲ့ကြပါသည်။

“ပျောက်ချက်သားကောင်းဆို ငါ ဒက်ဒီနဲ့ စင်ကာပူ ဆေးလိုက်သွားမလို့၊ သွားခါနီး အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှုပ်တောနဲ့ နင့်ဆီ ဝုန်းမဆက်ဖြစ်တာ”

“နင်သွားမယ်ဆို ငါ ပူဆာစရာရှိတယ်”

“အမလေး နင်ဘာပူဆာမယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးသား၊ အိတ်ကြီးကြီး ဝယ်ခဲ့ပါ၊ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ဝယ်လာခဲ့ပါမယ်တော်၊ ပြန်ရောက်တာနဲ့ မန္တလေးကားနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ကားဂိတ်မှာ သွားရွေးတော်မူပါ”

“အရမ်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲဟယ် ...”

“နင့်အသံက ပျော့တော့ ပျော့တော့နဲ့ အားမပါလိုက်တာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“လွမ်းလို့ပါဟယ်၊ ဂုဏ်ရောင်က မန္တလေးမှာ မရှိတော့လေ”

“ရန်ကုန်မှာပေါ့”

“နင် ဘယ်လိုသိလဲ ...”

“ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်ရတာကိုး၊ အဲဒီကိစ္စ ပြောမလို့ နင့်ဆီဆက်တာ ...”

“ဘာ ... ဘာကိစ္စလဲ”

“မနေ့က ငါ ဂုဏ်ရောင်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူတွေ့လိုက်တယ်ဟဲ့၊ ငါက Junction 8 ထဲက ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုင်ကို ရောက်နေတုန်း သူတို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား အပေါ်ထပ် ဆိုင်ခန်းတွေဘက်က လူရှင်းနေတတ်တာဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်တွဲက ထင်းနေတာပဲ၊ ကောင်မလေးပုံစံက ခပ်ဆန်းဆန်းလေး၊ အသက်ကကျော့ ငါတို့ထက် ငယ်လှသုံးလေးနှစ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာထားလေးနဲ့ သွားပုံလာပုံက ကလေးဆန်ဆန် ကြောက်ဆုပ်ဆုပ်လေး ...”

“ရှေ့နဲ့နောက် တစ်ညတည်း ဆံပင်အရှည်ကြီးကို နဖူးပြောင်သိမ်းပြီးပြီး ဒီအတိုင်းချထားတာ၊ ဂါဝန်အဖြူက လက်လည်းရှည်၊ ခြေကျင်းဝတ်အထိလည်း ရှည်၊ အပေါ်ပိုင်းမှာ ကျပ်ပြီး ခါးအောက်ပိုင်းက စပြီး အတွန့်များများနဲ့ ကားကားလေး ကျနေတာ၊ ရှေးခေတ် ဂျူးလီယက်တို့လို ပုံစံမျိုးနဲ့ နဖူးကလည်း မဟာနဖူး ကျယ်ကျယ်၊

ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိပါဘူးဟယ်၊ အသားဝါဝါဝင်းဝင်းနဲ့ လှလိုက်တာမှ အရမ်းပဲ”

ခမှာ ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်တော့။ လူက ချက်ချင်းကြို မောလျအားယုတ်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ခ၊ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ နင့်ဖုန်းလိုင်းက သိပ်မမီဘူးလား”

“ငါ ကြားပါတယ် ဖြူရယ်၊ အဲဒီ မိန်းကလေးကိုလည်း ငါသိပါတယ်”

“အော် ... နင်သိပြီသားလား၊ သူက ဂုဏ်ရောင်နဲ့ ဘယ် လို ပတ်သက်တာလဲ”

“ဂုဏ်ရောင် မေမေ ဦးဆွေမျိုး မသေခင်လေးကမှ ဂုဏ်ရောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောသွားတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဟင် ... ဘာကြီးလဲ၊ နင်ငုတ်တုတ်ရှိနေတာကို ဦးဆွေမျိုး သိသားပဲ ခဟုတ်လား၊ သူတို့ဆွေမျိုးတွေနဲ့လည်း နင်နဲ့ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ပြောပါတယ်ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးဆွေမျိုးက သူပြောချင် ရာ ပြောပြီး အသက်ထွက်သွားတော့ ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ”

“ဂုဏ်ရောင် သဘောထားကရော ...”

“သူကတော့ ငါ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ပြောပါတယ်၊ ခ လောလောဆယ်တော့ အဲဒီမိန်းကလေးအတွက် လိုအပ်တာ လေးတွေ လိုက်ကူညီပေးနေရတယ်တဲ့”

“သူလိုအပ်တာထဲမှာ ဈေးဝယ်ထွက်တာလည်း ပါတယ် ပေါ့”

“မသိတော့ပါဘူးဟယ် ...”

“လေသံကိုက အားလျော့လိုက်တာ၊ ပျော့ပျော့ညံ့ညံ့ လုပ် မနေစမ်းပါနဲ့ ခရယ်၊ အရင် နင်ပုံစံက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ သူမျိုးပါ၊ ဒီအခြေ အနေကြီးကို နင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ သည်းခံနိုင်မှာလဲ”

“ခဏတစ်ဖြုတ်တောင် သည်းမခံချင်ပေမယ့် ငါ့ဘက်က ဝန်ခိုင်း ဝန်ခိုင်း ထလုပ်လို့ မဖြစ်တဲ့ကိစ္စလေ၊ ဂုဏ်ရောင် ကို ငဲ့ရဦးမှာ ...”

“သူသွားခါစကတော့ ငါ သူ့ဆီ ဖုန်းတဂျိုဂျိုဆက် ပြီး သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဆိုဆုံးဖြတ်ဖို့ ပြော တာပဲ၊ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ဖို့ မုဆာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကြာလာ တော့ ငါလည်း အရမ်းအားငယ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသလို ဖြစ်လာတာနဲ့ ခဏခဏ မဆက်ဘဲ နေလိုက်တော့တာ၊ သူ့အားလပ် အဆင်ပြေလို့ ဆက်မှပဲ ငါပြောတော့တယ်”

“စိတ်ဓာတ်တော့ မကျပါနဲ့ဟယ်၊ ဂုဏ်ရောင် နင့်ကို ဘယ်
လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါလည်းသိပါတယ်၊ နင် မာနကြီး
ကြီးနဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောတတ် ဆိုတတ်တာတွေကို
ဂုဏ်ရောင်က အပြစ်မမြင်ဘဲ အမြဲသည်းခံလာခဲ့တာ၊ ခုဟာ
က သူလည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် နေနေရတာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက အရမ်းလှ
တော့ ငါ့စိုးရိမ်မိတာ အမှန်ပဲဟယ်၊ ဒီလောက်လှတာ ဘယ်
ယောက်ျားက မချစ်ဘဲနေနိုင်မှာလဲ ...”

“သူ ချစ်သွားတယ်ဆိုရင်တော့ ငါမတားပါဘူး”

ခက ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်တင်းပစ်လိုက်ရင်း ပြန်
ပြောမိပါသည်။

“အခြေအနေရတို့ ဘာတို့ သူ့ဘက်က အခက်အခဲတစ်ခုခု
ကြောင့်ဆိုရင်တော့ ငါ သူ့ကို လက်မလွှတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုမှ
မဟုတ်ဘဲ အဲဒီ မိန်းကလေးကို သူချစ်သွားလို့ပါဆိုရင်
တော့ ငါ သူ့နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး ပြီ...”

“နင့်ဟာက တလွဲ မာနကြီးဟယ်...”

“ငါမာနလည်း ပါသလို သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ
လည်းပါပါတယ်၊ သူချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်မှ စိတ်ချမ်း
သာနိုင်မှာ မဟုတ်လား”

ခက အေးစက်စက် ပြောမိသည်။

ဖြူ ဖုန်းချသွားတော့ ခ ငိုငိုကျန်ခဲ့သည်။

ခရင်ထဲမှာ နာလှပါပြီ။ စိတ်လည်း ပူလှပါပြီ။

ခသည် တအံ့နေ့နွေး ယုံထင်ကြောင်ထင် ခံစားမှု
မျိုးကို လက်မခံနိုင်သူမို့ ချက်ချင်းပင် ဂုဏ်ရောင်ဖုန်းကို ခေါ်
လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... ဂုဏ်ရောင်”

“ခ ...၊ ကိုယ်လည်း ခုပဲ ခဆီ ဆက်တော့မလို့ ...”

“ဂုဏ်ရောင်ကို ခ မေးစရာရှိတယ်”

“မေးလေ ခ ...”

“ဂုဏ်ရောင် မနေ့က နွယ်နှင်းဆီနဲ့ အတူတူ ဘယ်သွား
လဲ”

ဂုဏ်ရောင်မှာ ချက်ချင်း မဖြေနိုင်ပါ။

ခကိုတော့ မညာချင်။ သို့သော် ခ ထိခိုက်ခံစား
သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ အမျိုးမျိုးတွေးပြီး စိုးရိမ်ပူပန်မှာ
လည်း စိုးသည်။

ဂုဏ်ရောင်သည် မသားသုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်ရကာ...

“မနေ့က ကိုယ် သူတို့အိမ် ပြင်ဖို့ကိစ္စတွေ လိုက်လုပ်နေ
တာပါ”

၁၇၀ ဂျာနယ်

“ဪ... ”

ခ ရင်ထဲမှာ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခ မျှော်လင့်မိတာက အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြီး ရှင်းပြပေးဖို့ပင် ...။ ခ ကြားချင်တာဟာ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် လိုက်ပို့ပေးရပါတယ်ဆိုတဲ့ ဝန်ခံစကားပဲ။

ခုတော့ ဂုဏ်ရောင်က မရိုးသားစွာ ဖုံးကွယ်ထား လေသည်။

“ဂုဏ်ရောင်...”

ခသည် အသံကို မတုန်အောင် ထိန်း၍ သူ့ကိုခေါ်ရသည်။

“ဂုဏ်ရောင်၊ ခကို မချစ်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ခ ... အသာတကြည် နောက်ဆုတ် ပေးမှာပါ။ ခကို လှည့်ဖျားရင်တော့ ဂုဏ်ရောင်ကို ခ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ခ ဖုန်းချသွားသည်။

ဂုဏ်ရောင် ပြန်ခေါ်သော်လည်း ခက ဖုန်းမကိုင် တော့ချေ...။

(၁၆)

ခကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး မခံ နိုင်သော ဂုဏ်ရောင်သည် ခကို ချော့မော့ပျောင်းဖျဉ်း မန္တလေးကို ခက ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ရပါသည်။

သမီးသိရင် တားမှာသေချာတာမို့ ဒေါ်လေးရှင်ကိုပဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခွင့်တောင်းရသည်။

“ကျွန်တော် ဟိုမှာ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ဖို့ ပြန်ဦးမယ် အဒေါ်၊ မန်နေဂျာတွေက စိတ်ချရ တယ် ဆိုပေမယ့် အကြာကြီး ပစ်ထားလိုလည်း မဖြစ်ဘူး လေ...”

“ဪ... အေးပေါ့၊ ဒီရောက်နေတာလည်း ကြာပြီပဲ၊ ပြန် သင့်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သမီးအတွက်တော့ အသေ”

စိတ်ပူတယ်ကွယ်၊ သမီးက မင်းကို မျက်စိဆောက်က
အပျောက်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူသိရင် မင်း ပြန်လို့ရမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် သူမသိအောင် ပြန်မှာပါ၊ သူ့ကို အသိမပေး
တော့ဘဲ မနက် လေးနာရီလောက် ထပြီး ပြန်လိုက်မယ်၊
အဒေါ်ပဲ သူ့ကို ချောမော့ပျောင်းပျထားပေးပါ”

“မင်းက ဘယ်နှရက်ကြာမှာတုန်း...”

“တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာမယ် အဒေါ်”

“အို... အကြာကြီးပါလားကွယ်၊ သမီးတော့ ဝမ်းနည်း
နေတော့မှာပဲ”

ဂုဏ်ရောင်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတာမို့ ငြိမ်
သက်နေရသည်။

“အဒေါ် သဘောကတော့ကွယ်... မင်းတို့ မင်္ဂလာကိစ္စ
တွေ စိစဉ်တဲ့အချိန်ထိ ဒီမှာပဲနေပြီး တိုင်တိုင်ပင်ပင် ညှိညှိ
နှိုင်းနှိုင်း စိစဉ်ကြစေချင်တာပါ၊ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့
သမီးကို မင်းအလုပ်ရှိတဲ့ မန္တလေးကို ခေါ်ချင်ခေါ်၊ ဒါမှ
မဟုတ် မင်း ဒီမှာလာနေလို့ရလည်း နေပေါ့၊ မင်္ဂလာကုန်
ရွေးဖို့ ကိစ္စတွေကတော့ မန္တလေးက မင့်အဒေါ်တွေနဲ့
သေချာ တိုင်ပင်လာခဲ့ပါကွယ်”

“ဟို... အဒေါ်... ကျွန်တော်...”

ဂုဏ်ရောင်သည် ရုတ်တရက် ဖွင့်ပြောတော့မည်
ပြင်ပြီးမှ အမြန်ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ မန္တလေးက ပြန်လာမှပဲ
ဆေးဆေးဆေးဆေး ပြောပါတော့မယ်လေ...

“ပြောလေ မောင်ဂုဏ်ရောင်...”

“မိသြာ... အဒေါ် မန္တလေးက ဘာမှာဦးမလဲလို့ပါ၊
ကျွန်တော် ဘာဝယ်လာခဲ့ရမလဲ အဒေါ်၊ သမီးရော ဘာ
ကြိုက်တတ်လဲ...”

“သမီးက ထိုးမုန့်ကြိုက်တယ်ကွယ်၊ အဒေါ်မို့တော့
လက်ဖက်ပဲ ဝယ်ခဲ့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဒေါ်...”

ထိုနေ့မှာ ဂုဏ်ရောင်က မန္တလေးကို ပြန်ဖို့ တိုးတိုး
တိတ်တိတ် ပြင်ဆင်ရစေသည်။ ကားကို ဝပ်ရှော့မှာစစ်၊ ဆီဖြည့်၊
အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး မနက် လေးနာရီ ထမိုး နာရီသံပတ်ပေးထား
လိုက်သည်။

မနက်ကျတော့ နာရီက အသံမမြည်ခင် သူနီးလာ
သည်။

မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီးတာနှင့်ညကတည်း

က အဆင်သင့်ပြင်ထားသော အဝတ်အစားသေတ္တာကို ဆွဲပြီး အခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖွင့်၊ ဓာတ်မီးမှိန်မှိန်လေး ထိုးပြီး အပေါ်ထပ်မှ တိတ်တဆိတ် ခြေဖွနင်း၍ ဆင်းလာပါသည်။ မီးလည်း မဖွင့်ရဲ၊ အသံဗလံလည်း မထွက်အောင် ဂရုစိုက်ရသည်။ သမီး သိလို့ လုံးဝမဖြစ်ပါ။

အိမ်တံခါးဖွင့်၊ အသံမမြည်အောင် ပြန်ပိတ်ပြီး ကားရုံထောင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာမိသည်။

ရုံထောင်ထဲရောက်မှ သူ နည်းနည်း စိတ်အေးသွားသည်။

ဂုဏ်ရောင်က ခရီးဆောင်အိတ် တင်ဖို့ ကားနောက်ခန်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ကားထဲသို့ ဓာတ်မီးထိုးအကြည့်...

“ဟင်...”

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ကွေးကွေးလေး အိပ်ပျော်နေသူဟာ သမီး...

ဂုဏ်ရောင်မှာ အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်လျက်... သူမကို ဓာတ်မီးထိုးထားရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“အင်...”

အိပ်ပျော်နေပုံရသော သမီးက ရုတ်တရက် လူးလွန်လာပြီး ဓာတ်မီးရောင်ကို လက်ဖြင့် မြှောက်ကွယ်လျက်...

“အစ်ကိုလားဟင်...”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီး ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သမီးက ထထိုင်လိုက်ရင်း...

“အစ်ကို ပြန်မယ်လို့ မေမေ့ရင်ကို ပြောနေတာ သမီးကြားလိုက်လို့ အစ်ကိုနဲ့ တူတူလိုက်ရအောင် လာစောင့်အိပ်နေတာလေ...”

ဂုဏ်ရောင်မှာ သမီးလုပ်ရပ်ကို သနားလည်း သနား၊ ဘာဆက်ပြောရမှန်းလည်း မသိဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးရပါသည်။

“အစ်ကို... သမီးကို မခေါ်ချင်ဘူးလားဟင်”

“သမီး လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျန်ခဲ့ပါ၊ အစ်ကို မကြာဘူး၊ ပြန်ခဲ့မှာပါ”

“သမီး လိုက်ခဲ့ပါရစေ အစ်ကို၊ သမီး အစ်ကိုကို အလုပ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ပါဘူး၊ စိတ်ရှုပ်အောင်လည်း မလုပ်ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး နေပါ့မယ်”

“လိုက်လို့ မဖြစ်လို့ပါကွာ၊ ကားကလည်း အကြာကြီးစီးရမှာ၊ သမီး ပင်ပန်းလိမ့်မယ်၊ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ”

“ဟင်အင်... သမီး မကျန်ရစ်ခဲ့ပါရစေနဲ့၊ အစ်ကို ဘယ်သွားသွား လိုက်ပါရစေ... အစ်ကိုနဲ့ ခွဲရမယ်ဆိုကိုင်း”

သမီး စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ပြီး ဝမ်းနည်းလာတတ်တာ
 ရောဂါဆိုးထစ်ခုလိုပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲဟင် အစ်ကို”
 “သမီးမှ မသိရင် အစ်ကိုလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲကွာ”
 “အန်ကီ ဆရာမကြီးကိုတောင် ပြရရင်ကောင်းမလား မသိ
 ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ခွဲရမယ့် အခြေအနေမျိုး
 ဖြစ်လာတိုင်း သမီး စိတ်ထဲမှာ အားမရှိတော့သလိုပဲ ...”

ဪ... သမီးရယ် ... ဘယ်လိုခံစားချက်ဟာ
 အချစ်၊ ဘယ်လိုခံစားချက်ဟာ အလွမ်းဆိုတာတောင်မှ မသိရ
 ပါလား။

ဂုဏ်ရောင်သည် ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချရရင်း ...
 “ကဲ ... ကဲ ... သမီး အိမ်ထဲဝင်ပါတော့၊ အစ်ကို မသွား
 တော့ပါဘူး”

“တကယ်နော် ...”

“တကယ်ပါ”

“ဒါဆို အစ်ကိုလည်း သမီးနဲ့အတူတူ ဝင်လော၊ သမီး
 အိပ်နေတုန်း တိတ်တိတ်လေး ပြန်ထွက်မသွားရဘူးနော်”

“မသွားပါဘူးကွာ”

“မညာရဘူးနော်”

“မညာပါဘူး”

“အစ်ကို တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွားရင် သမီးတော့ သေ
 မှာပဲ”

ဂုဏ်ရောင်ရင်ထဲ နှစ်နှစ် နာသွားသည်။ သမီး
 ခြင်္သေ့ခြင်းက ဂုဏ်ရောင်ခြေလှမ်းတွေကို မှောက်ပြန်ဆွဲပါသည်။

“အစ်ကို ... ဒီအိမ်က ထွက်သွားမယ်လို့ ပြောသကြားရရင်
 လေ ဟိုတစ်ခါ သမီး ကိုယ်အရမ်းပူပြီး အဖျားတွေ တက်
 နေတုန်းကထက် ပိုပြီး အခဲရဆိုးတယ် အစ်ကိုရဲ့”

သမီးက ငိုသံအက်အက်ကလေးဖြင့် ပြောရင်း အိမ်
 အက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားတာမို့ ဂုဏ်ရောင်က သမီးသွားမည့်
 ခမ်းဆီ ဓာတ်မီးထိုးပြရင်း အတူတကွ လျှောက်လိုက်လာခဲ့ရပါ
 သည်။

(၁၇)

သမီးက ဂုဏ်ရောင်ကို ပို၍တွယ်တာလာသည်။

ခက ဂုဏ်ရောင်ဖုန်းကို မကိုင်။

ကြီးကြီးလှက မကြာခဏ ဖုန်းဆက်၍ ဂုဏ်ရောင်ကို မယုံသင်္ကာ မေးမြန်းစစ်ဆေးနေသည်။

ဒေါ်လေးရှင်က ဂုဏ်ရောင်ဟာ သမီးကို ဓလွှဲမလက်ထပ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။

အခြေအနေ အားလုံးက ဂုဏ်ရောင်ကို ဘေးကန့်ကျပ် ရိုက်စေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဂုဏ်ရောင်သည် ဒေါ်လေးရှင်အလုံးစုံ ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေသည်။

ဂုဏ်ရောင်မှာ အိမ်ကိစ္စအကြောင်းပြလျက် ဒေါ်

ရှင်ကို အပြင်သို့ ခေါ်သွားရသည်။ အိမ်မှာဆို သမီး ကြားမှာ ကြောက်ရလို့ပင် ...။

ဂုဏ်ရောင်က ဒေါ်လေးရှင်ကို ပြင်လက်စ အိမ်သို့ ခေါ်မသွားဘဲ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးရှင်ကတော့ ဘာမှမရှိပဲမိဘ ...

“ဟယ် ... မောင်ဂုဏ်ရောင်ရယ် ဒီဆိုင်ကို ဝင်မယ်ဆိုလည်း ကိုမင်းခိုင်ရော သမီးကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ရောပေါ့ကွယ် ...”

ဂုဏ်ရောင်သည် ဈာန်နာရီသည် ကြားမှ အားတင်းလျှောက် ...

“ကျွန်တော် အဒေါ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ပြောချင်တဲ့ကိစ္စလေး ရှိလို့ပါ”

“ဘာများလဲကွယ် ...”

“ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့လည်း အနီးအနွှတ် တောင်းပန်ပါတယ် ...”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် သမီးကို နှမသားချင်းလေးလို ချစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိပြီ သားပါ အဒေါ်”

“မင်း ... မင်းဆိုလိုတာက သမီးနဲ့ လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

ဂုဏ်ရောင်သည် ဂုဏ်တရုတ် အသက်ရှူကွယ်လွှတ် အဖြေရောက်လှသော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြုရပါသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်မျှစ်သူဟာ သံယောဓဉ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ငါးနှစ်လောက်တောင် ဖြစ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် သူ့အဖေ သစ္စာမပျက်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ် လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာပါ၊ ကျွန်တော် အဆင်တွေလည်း သူနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ကြပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ရောက်လာသေးလဲ မောင်ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ ခုတော့... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သမီးကလည်း မင်းအဖေ သံယောဓဉ်ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်တော် ၀၈၀၅ စကားကို လုံးဝ ဥပေက္ခာမပြုလိုက်ဖို့လို ရောက်လာရတာပါ အဆင်၊ အဆင်တို့မှာ လိုအပ်တာရှိရင် ကူညီပြီး အကျိုးအကြောင်း ဖွင့်ပြောမလိုပါဘဲ”

“ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း ဖွင့်ပြောရမှာ အားနာလို့ သမီးကိုလည်း သနားကြင်နာဖို့လို သမီးရဲ့ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးလာအောင်၊ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ ရပ်တည်နိုင်စွမ်း ရှိအောင် စားမသားခွဲမိတာပါ၊ သမီးက တွယ်တာလာလေ အပြောရခက်လေနဲ့ ခုထိ မပြောဖြစ်ဘဲ အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရတာပါ”

“အဆင်တို့ကလည်း မင်း သေချာပေါက် သမီးကို လက်ထပ်မယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ၊ အေးလေ ... ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အဆင်တို့ပဲ ဆက်ဆောင်ချောက်ပေးရတာမှာပေါ့...”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး အဆင်”

“နားလည်ပါတယ်ကွယ်”

“ကြာလာရင် ပိုမိုခက်တော့မှာမို့လို့ အဆင်ပဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပေးပါ အဆင်”

“ဒါတော့ အဆင်ကို မခိုင်းပါနဲ့ မောင်ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ သမီး ခံစားရတာ မြင်ရင် အဆင် အရင်ပိုမိုမိလိမ့်မယ်၊ မင်းပဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး အညင်သာဆုံးဖြစ်အောင် ပြောပါ”

ဆင်လေးရှင်က ခေါင်းငုံ့၍ မျက်ရည်သုတ်သည်။ ဂုဏ်ရောင်လည်း နာကျင်မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ အစ်ကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ သမီးရယ် ...

၇ ၀ ၉

(၁၈)

သမီးရဲ့ ကြည်လင်သော မျက်လုံးလေးတွေဆီက တွယ်ငြိသော အကြည့်လေးတွေ...

သမီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားကလေးတွေဆီက ကြည်လင်သော အပြုံးတွေ...

သမီးရဲ့ တွယ်တာရစ်နှောင်သော စကားလုံးတွေ အပြုအမူတွေအားလုံးက ဂုဏ်ရောင် နှုတ်ကို ဖော်ပတ်သွားစေသည်။

'ပြောမယ်' ဟု စဉ်းစားပြီး သမီးကို ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားရုံဖြစ်သည်။

ဒီလိုနှင့် အချိန်တစ်ပတ်တိတိ ကြာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ကတော့ သမီး ငယ်ငယ်ကတည်းက ခြံထဲမှာ ဆင်ထားသည့် ဒါန်းလေး ကြိုးပြတ်ကျနေတာကို ဂုဏ်ရောင်

က အသစ်လဲလှယ် ပြင်ဆင်ပေးနေခဲ့ပါသည်။ သမီးကလည်း ဂုဏ်ရောင်နားမှာ ရပ်ကြည့်နေရင်း...

“သမီး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒါန်းစီးရတာကို အရမ်းသဘောကျတာ အစ်ကိုရဲ့၊ ဒါန်းစီးနေရင် သမီးကိုယ်သမီး ငှက်ကလေးလို ထင်မိတယ်၊ သမီး ခန္ဓာကိုယ်က လေထဲမှာ လွင့်နေသလိုပဲ၊ ဟိုးအဆေးကြီးအထိ လွင့်ပြီး ပျံထွက်သွားတော့မလို ခံစားရတယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောပြလျက်ရှိသည်။

ဒါန်းပြင်ပြီးတော့ ဂုဏ်ရောင်က အရင် ခိုင်မခိုင် အက်ထိုင်၍ တစ်ချက် နှစ်ချက် လွှဲကြည့်ပြီးမှ ခြေထောက်ရပ်ကာ

“ကောင်းသွားပြီ သမီး၊ စီးချင်လာစီးလေ”

“ဟို... သမီး မစီးဖြစ်တာတော့ ကြာပြီ၊ မယ်မယ်က သမီး ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စီးဖို့ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ကြီးလာတော့ တလွှားလွှားနဲ့ မျက်စိနောက်တယ်ဆိုလို့ သမီး မစီးရတော့တာ၊ ဒါပေမယ့် အခု ဒါန်းလေး ပြန်ကောင်းသွားတော့ သမီး စီးချင်တယ်၊ သမီးစီးရင် အစ်ကို မျက်စိနေ့ကန်မှာလား”

“မနောက်ပါဘူး... လာ... စီးလေ”

သမီးက ဒါန်းပါမှာ ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ဂုဏ်ရောင်ကို
မော့ကြည့်ကာ ...

“အစ်ကို လွဲပေးမလားဟင်”

“လွဲပေးမယ်လေ ...”

ဂုဏ်ရောင်က ဒါန်းကြီးကို ကိုင်ကာ အရှိန်ဖြင့်
လွဲပေးလိုက်သည်။ သမီးက ခေါင်းမော့ရယ်မော့လိုက်သည်။

ဂုဏ်ရောင်က အရှိန်သေတိုင်း လွဲလွဲပေးနေလိုက်
သည်။ ခဏကြာတော့ သမီးက မြေပြင်ကို ထောက်ကန်ရပ်လိုက်
ပြီး ...

“တော်ပြီ အစ်ကို၊ မလွဲနဲ့တော့၊ အစ်ကိုလက်တွေ ညောင်း
နေလိမ့်မယ်”

“မညောင်းပါဘူး၊ ရပါတယ်”

“နေပါစေတော့ ... အစ်ကို ပင်ပန်းနေမှာစိုးလို့ပါ၊ ဟို ...
အစ်ကိုဖုန်းလေးက လုတယ်နော်၊ သမီး ကိုင်ကြည့်လို့
ရလား”

သမီးက ဂုဏ်ရောင်ခါးမှာ ချိတ်ထားသည့် ဖုန်းလေး
ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောတာမို့ ဂုဏ်ရောင်က ဖုန်းကိုဖြုတ်ယူပြီး
သမီးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သမီးခမျာ GSM ဖုန်းကို
တောင် မသုံးတတ်ရှာပါ။

သမီးက ဖုန်းလေးကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စေ့
နေရင်း ...

“အစ်ကို ... ဒါ ဘယ်လိုသုံးရလဲဟင်၊ သမီး မသိလို့ ပြောပြ
ပါလား”

“ကဲ ... ဒီမှာကြည့် ...၊ ဖုန်းဆက်ချင်ရင် ဒီခလုတ်ကို
နှိပ်ရတယ်၊ FM နားထောင်လို့လည်း ရတယ်၊ သီချင်းတွေ
လည်း ထည့်ထားတာ ဖွင့်နားထောင်လို့ရတယ်၊ ဒါက
ကံမရာခလုတ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရတယ်၊ ဂဏန်းတွက်လို့
ရတယ်၊ ပြက္ခဒိန်ကြည့်လို့ရတယ်”

“အသုံးဝင်လိုက်တာနော်၊ အံ့ဩစရာကြီး”

သမီးက ဂုဏ်ရောင်ပြသည့် ခလုတ်တွေကို လျှောက်
ကလိကြည့်ရင်းက ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်နေဆဲမှာ ဖုန်း
ခေါ်သံ ထမြည်လာပါသည်။

သမီးက အလန့်တကြား ဖြစ်သွားတာမို့ မျက်လုံး
လေး ပြူးရင်း ...

“အစ်ကိုရေ ... အသံမြည်နေတယ်၊ အစ်ကိုဖုန်းက အသံ
မြည်နေတယ်”

ဟု ထင်ဆင်လိုက်ရင်း ဖုန်းလက်ခံသည့် ခလုတ်ကို
ဆောင်ယမ်းနှိပ်လိုက်သည်။

“ပေး...ပေး...သမီး...အစ်ကိုဖုန်းဝင်လာတာ ဖြစ်မယ်”

ဂုဏ်ရောင်က သမီး လက်ထဲက ဖုန်းကို လှမ်းယူ ကြည့်လိုက်တော့ ခဆီက ဖုန်းပင်။

“ခက ဖုန်းလည်းမဆက်၊ သူ့ဖုန်းကိုလည်း မကိုင်ဘဲ နေခဲ့တာ တစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ အခု ခက အရင်ဖုန်းဆက်လာခြင်း မို့ ဂုဏ်ရောင် ပျော်သွားသည်။

ဂုဏ်ရောင်က သမီးကို လက်ပြထားခဲ့ပြီး ခပ်ဆေးဆေး သို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့ရင်း...

“ဟဲ့လို...ခ...”

“ဂုဏ်ရောင်ဖုန်းက ဘယ်သူ့လက်ထဲ ရောက်နေတာလဲ၊ ခုန ကြားလိုက်ရတာ ဘယ်သူ့အသံလဲ၊ သမီးဆိုတာ ဘယ် သူလဲ...”

“ခစိတ်ကို လျှော့ပြီး နားထောင်ပါ၊ ကိုယ် တစ်ခုချင်း ဖြေပေးပါမယ်၊ ဖုန်းက နွယ်နင်းဆီ လက်ထဲရောက်နေတာ ပါ၊ သူ ဖုန်းမသုံးတတ်လို့ ကိုယ့်ဖုန်းကို ယူကြည့်နေရင်း ဖုန်းဝင်လာတာပါ၊ ဖုန်းလက်ခံတဲ့ ခလုတ်ကို သူနှိပ်လိုက် မိလို့ သူ့အသံကို ခကြားရတာပါ။ သမီးဆိုတာ နွယ်နင်းဆီ ရဲ့ အိမ်နာမည်ပါ၊ ငယ်နာမည်က သမီးချောပါ”

ခက ငြိမ်သွားပြီးမှ...

“ဂုဏ်ရောင်တို့က အမြဲလိုလို အတူရှိနေတတ်ကြတာပဲကိုး”

“အထင်မမှားပါနဲ့ ခရယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ခ မမြင်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဒီကနေ ရမ်းသမ်းမစွပ်စွဲချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂုဏ်ရောင်ဘက်က ရော ခကို ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်ခဲ့ပါဘူးလို့ ပြောနိုင်လား”

ဂုဏ်ရောင်က ခဝံ့ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ သက်ပြင်း သဲ့သဲ့ချရင်း...

“ကိုယ် မုသားသုံးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ မုသားက စေတနာမုသားပါ၊ ခကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ညာခဲ့မိတာပါ၊ ခကို လှည့်စား ဖျားယောင်းထားလိုတဲ့ သဘောမျိုး ကိုယ့်မှာမရှိပါဘူး”

“အဲဒီ မုသားက ခကို ပိုပြီး နာကျင်စေတာပါ ဂုဏ်ရောင်၊ ခအခု ဂုဏ်ရောင်နဲ့ လမ်းခွဲဖို့ သင့်မသင့် စဉ်းစားနေတယ်”

“ဘာလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောရတာလဲ ခ၊ ခကို ကိုယ်သိပီ ချစ်တယ်လေ၊ အရင်တုန်းကလည်း ချစ်တယ်၊ ခုထိလည်း ချစ်နေတုန်းပဲ၊ ခအသိ ကိုယ့်စိတ်က လုံးဝမပြောင်းလဲပါ ဘူး ခရယ်”

“ခကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သေချာလား”

“သေချာတယ်”

“ဒါဆို နွယ်နှင်းဆီကို မချစ်တာရော သေချာလား”

“ကိုယ် သူ့ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို့...”

“သေချာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါ ဂုဏ်ရောင်၊ သေချာအချိန် ယူပြီး စဉ်းစားပါ။ တစ်သက်လုံးအတွက် သေချာပြီဆိုမှ ခမေးခွန်းကို ပြောပါ။ အဲဒီအဖြေကို ခတစ်သက်လုံးစာ ယုံချင်တယ်။ ဒါပါပဲ ဂုဏ်ရောင်၊ နွယ်နှင်းဆီ စောင့်နေ တော့မယ်၊ သွားလိုက်ပါဦး၊ ခဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ခ ဂုန်းချသွားတော့ ဂုဏ်ရောင် ရင်ထဲမှာ ဟာကျန်ခဲ့ သည်။ ခ စိတ်ပြေအောင် ခ ယုံကြည်အောင် သူ ဘယ်လိုပြော ရပါ့မလဲ။

ပြန်ဖို့ကြိုးစားတော့လည်း မအောင်မြင်၊ သမီးကို လည်း ပြောရခက်နှင့် သူ့ခမျာ အကျဉ်းအကြပ်ထဲ ရောက်နေခဲ့ တာပင်။

ခဟာ တစ်ဖက်သတ်အတွေးနှင့် ချစ်သူကို အပြီ စွန့်ခွာသွားမည်သူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ စိတ်မြန်ပြီး တစ်ခွတ်ထိုး ဆန်ဗေမယ့် ခမှာ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိသည်။ မိန်းမ မဆန်သည့် ခဟာ ပြဿနာကိုရှောင်ပြေးလိုသူ မဟုတ်ဘဲ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး လက်တွေ့ကျကျ ဖြေရှင်းချင်သူမျိုးပင်။

တပြည်းပြည်းတော့ ခယုံကြည်အောင် ပြောမိ

မျောင်းဖျိ တွေးတောလျက် ဂုဏ်ရောင်က သမီးထံ ပြန်လျှောက် လာခဲ့သည်။

“အစ်ကို... ဘယ်သူ့ ဖုန်းဆက်တာလဲဟင်”

သမီးက ဂုဏ်ရောင်ကိုကြည့်ရင်း စူးစူးစမ်းစမ်းလေး မေးသည်။

ဂုဏ်ရောင်သည် သမီး ပုံစံလေးကိုကြည့်ရင်း တစ် ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

ဒီအချိန်မှာ ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလား...။ ဒီလိုအချိန်မှာမှ မပြောလိုက်လျှင် ပြောဖြစ်ဖို့ တော်တော် အား မွေးယူရဦးမှာမို့ ဂုဏ်ရောင်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချလျက် သမီးကို နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးပြလိုက်မိရင်း...

“အစ်ကို ချစ်သူဆက်တာပါ”

“အစ်ကို ချစ်သူ !...”

သမီးက ဇေဇဝါ ပုံစံလေးဖြင့် သံယောင်လိုက်၍ အရွတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ချစ်သူဆိုတော့ အစ်ကိုကို ချစ်တဲ့သူကို ပြောတာ လား”

“အစ်ကိုကလည်း ချစ်တဲ့သူပေါ့၊ အစ်ကိုတို့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ တာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီလေ”

“ဪ... ”

သမီးသည် ရုတ်တရက် ရင်ဝဆီမှာ လှုပ်ခနဲ ဟိုက်ခနဲ လစ်ဟာကျသွားသလို ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုခံစားရမှန်းလည်း သမီး မသိပါ။

‘ဪ’ သံကလေးရဲ့ နောက်မှာ သမီးက တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်တော့ဘဲ လုံးဝ အငြိမ်ကြီးငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှဲဆို့နှစ် ငိုချင်လာသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကိုချစ်သူ နာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

သမီးက အိပ်မက် မက်နေသလို အရာရာဝေးဝေးနေရာမှ ကယောင်ကတမ်း မေးလိုက်သည်။

“သူ့နာမည်က မိုးမခိုင်တဲ့... အစ်ကိုလို့ပဲ မန္တလေးမှာ နေတာ၊ ဈေးချိုတဲ့မှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်”

“ဪ... ”

သမီး ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။ သမီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ရှိရှိသမျှ အားအင်တွေ အကုန်လုံး ဆုပ်နှစ်မောလှလာသည်။ ဘာစကားမှ ပြောနိုင်စွမ်းမရှိတော့အောင်ပင်။ သမီးရင်ထဲမှာတော့ ဟင်းလင်းပြင်လို ဝလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော် သမီးက အရေးကြီးဆုံး မေးခွန်းကို အားယူ၍ မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို... သူ့ကို သူ့ကို လက်ထပ်ရမှာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အစ်ကို သူ့ကို လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်”

သမီးရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်တွေ အလိုလို စီးကျလာတော့ သမီး လန့်သွားမိသည်။ သမီးက သမီးရဲ့ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပြန်စမ်းကာ စိုစွတ်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကြည့်ရင်း...

“ဟင်... ဒီမျက်ရည်တွေက ဘယ်ကဘယ်လို ကျလာတာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ...”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ ဂုဏ်ရောင်မှာ မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် သမီးကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိတော့သည်။

ချစ်ခြင်းကမ္မ နှလုံးသားကို နာကျင်စေတာမဟုတ်။ သနားကြင်နာခြင်းကလည်း နှလုံးသားကို ဆွဲဆုပ် ခြေမွပ်နှိပ်တာပင်။ သမီးကိုကြည့်ရင်း ဂုဏ်ရောင်ရင်ထဲမှာ တဂိုဏ်းနှင့် မချိပါ။

သမီးသည် အချစ်ဆိုသည့် ခံစားချက်ကို ခံစားနေရပေမယ့်လည်း အချစ်ဟု ခေါင်းစဉ်မတပ်နိုင်ရှာ။ ဂုဏ်ရောင်ကို ချစ်မိနေပါလားရယ်လို့လည်း မသိရှာဘဲ သူ့မျက်ရည်ကို သူပြန်ထိတ်လန့်အံ့ဩလျက် ရှိပါသည်။

(၁၉)

သမီးသည် အမှောင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင်
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိသည် မသိ သမီးတစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်လာပါ
သည်။

သမီးက အမှောင်ထဲကို ခပ်ကြောင်ကြောင်လေး
ငေးနေပါသည်။ အစ်ကို သမီးအတွက် ပထမဦးဆုံး ဝယ်ပေးသည့်
လက်ရှည် လက်စည်း အဖြူရောင် ဂါဝန်ကြီးကို သမီးက မချွတ်
တမ်းနီးပါး နှစ်နှစ်သက်သက် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဂါဝန်စအဖြူ
နဲ့ ဆံပင်နက်နက်တွေဟာ သမီးရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပုံစံနေပါသည်။
ပုံချထားသလိုမျိုး ခပ်ကွေးကွေးအပုံလိုက်လေး သမီး ထိုင်နေသည်။

သမီး ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့သလို ဟာတာတာ
ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ရင်အလယ်စဟို

လောက်က ဆုပ်ဆွဲလိုက်သလို နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်တွေ
သူ့အလိုလိုကျလာသည်။ ကျောထဲက လှိုက်၍မောသည်။

သမီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာအတွက်ကြောင့်
ဒီလိုခံစားနေရတာလဲ ...။

သေချာတာကတော့ အစ်ကိုမှာ ချစ်သူရှိကြောင်း
သိကတည်းက ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။

အို ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သမီးရဲ့ ခံစားချက်တွေ
ခံတည်မငြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ သမီး စိတ်တွေ ပြောင်းလဲခဲ့ရတာ အစ်ကို
နဲ့ စတွေ့ကတည်းကပါ။

အစ်ကိုနဲ့ မတွေ့ခင်ကဆို သမီးစိတ်တွေဟာ အမြဲ
တမ်း အေးချမ်းငြိမ်သက်နေခဲ့တာ။ သမီးမှာ ပူလောင်မှု မရှိ၊
နာကျင်ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု မရှိ၊ ထူးထူးခြားခြား ပျော်ရွှင်တက်ကြွ
ရာလည်း မရှိခဲ့တာပါ။

အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ သမီးရဲ့ ငြိမ်
သက်နေတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေဟာ ပြင်းထန်လေးနက်လာသည်။
အစ်ကို မျက်လုံးတွေနှင့် ဆုံလျှင် သမီးရဲ့ ရင်ခုန်သံက ပုံမှန်
မဟုတ်တော့။ အစ်ကိုနှင့်တွေ့လျှင် သမီးစိတ်တွေ ယောက်ယက်
ဆဲလာသည်။ အစ်ကိုစကားဆို သမီး နားထောင်ချင်သည်။

၁၉၄ ညောင်

အစ်ကိုနဲ့ ခွဲရမည်ဆိုလျှင် သမီး ဝမ်းနည်းသည်။ သမီးတို့အိမ်ကနေ အစ်ကို ဘယ်မှမသွားဘူးဆိုလျှင် သမီး ပျော်သည်။ အစ်ကိုနှင့် အတူ လျှောက်လည်နေရလျှင်တော့ သမီး ဘဝမှာ တစ်ခါမှမပျော်ဖူးသော အပျော်နှင့် မကြုံဖူးသော လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို ခံစားရလေသည်။

ခုတော့... သမီး ဝမ်းနည်းရပြီ။ ငိုကြွေးလို့သာ နေချင်ပြီ။ ဒါဟာ ဘာဖြစ်တာများလဲ အစ်ကိုရယ် ...။

သမီး အခု ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ...။

အစ်ကိုကို ဘာတွေပြောရမလဲ ...။

သမီးသည် လူကသာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော်လည်း အတွေးတွေကတော့ ပူလောင်ဆူပွက် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

ဟော... ဘယ်က အလင်းရောင်လေးပါလိမ့် ...။

မှန်ပြတင်းဆီက အလင်းရောင်တန်းကလေး ဝင်လာတာမို့ သမီးက တစ်ညလုံး မအိပ်သဖြင့် ကျိန်းစပ်နေခဲ့သေး မျက်လုံးတွေကို လက်ခုံဖြင့် ဆွဲပွတ်လိုက်ပြီး အလင်းရောင်တန်း ရှိရာကို လှမ်းကြည့်သည်။

နေရောင်ခြည်တန်းကလေးပါလား။

မိုးတောင် လင်းပါပြီကော ...။

မုန့်ခြစ်ခဲသော မင်းဆီဖြူ ၁၉၅

နံနက်ဦး နေရောင်သည် မှန်ပြတင်းကြားမှတစ်ဆင့် သမီးရဲ့ အိပ်ရာထက်သို့ နွေးဖြာကျလာသည်။

သမီးသည် အငြိမ်ကြီး ငြိမ်နေရာမှ အိပ်ရာပေါ် ဆက်ထောက်အားပြု၍ ဗြဲနံ့ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ အုမ်းဆင်းလိုက်သည်။

အစ်ကိုရော...

အစ်ကို သူ့ချစ်သူဆီ ပြန်သွားပြီလား။

အစ်ကို ရှိမှရှိသေးရဲ့လား...။

အစ်ကို သမီးကို နှုတ်မဆက်ဘဲတော့ ပြန်သွားမှာ ဟုတ်ပါဘူးနော်။

သမီးသည် အခန်းတံခါးကို 'ဝန်းခနဲတွန်းဖွင့်လျက် ဝန်ဖြူလေး တလွင့်လွင့်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

“အစ်ကိုရေ... အစ်ကိုရေ”

သမီးသည် ခုချိန်မှာတော့ မယ်မယ်မှာခဲ့သည့် 'မိန်းကလေးဆိုတာ ညင်ညင်သာသာ သွားလာလှုပ်ရှားတတ်ရမယ်၊ ညည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြည့်တတ်ရတယ်၊ တိုးတိုးဖွဖွ စကားပြောတတ်ရတယ်' ဟူသော မှာတမ်းများကိုလည်း သတိမရနိုင်တော့။ သမီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက မတည်မငြိမ် ရှေ့လျား

ရှာဖွေနေရသည်။ ခြေလှမ်းတွေက ဟိုဒီပြေးလွှားသောက်ယဉ်
ခတ်နေသည်။ နှုတ်မှလည်း...

“အစ်ကို ... အစ်ကို ဘယ်မှာလဲ၊ သွားပြီလား”

ဟု တုန်ရင်စွာ ရေရွတ်လျက်ရှိသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သမီး စောစောစီးစီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာ
တာလဲ”

မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်လာသော မေမေရှင်က အ
တည လှမ်းမေးသည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကိုကို ရှာတာ၊ အစ်ကို ဘယ်မှာလဲ
မေမေရှင်၊ အစ်ကို သူ့ချစ်သူဆီ ပြန်သွားပြီလားဟင် ...

ဒေါ်လေးရှင်မှာ သမီးရဲ့ဖြစ်အင်ကြောင့် သမီး အ
လုံးသိပြီးပါပကောဟု သဘောလည်းပေါက်၊ သမီးအတွက်
လည်းနင့်ရတာ...

“မောင်ဂုဏ်ရှောင် ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ခုနလေးပဲ ခြံ
ဆင်းသွားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှော
မလိုထင်ပါတယ်”

“ဪ ... တော်ပါသေးရဲ့”

သမီးက သူ့ရင်ဘတ်လေး သူဖီကာ ဝမ်းခြေ
ဝမ်းသာ ပြောလိုက်ရှာသည်။

ထို့နောက် သမီးသည် အိမ်အဝင်မှာ သွားရပ်လျက်
ခြံထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အစ်ကိုကို တွေ့ပါပြီ။

သမီးရဲ့ အစ်ကိုသည် အားကစားဝတ်စုံအဖြူရောင်
လေးကို ဝတ်လျက် ခြံထဲမှာ ရွှရွလေး ပြေးလျက်ရှိသည်။

သမီးရဲ့ လှုပ်ရှားပူလောင်နေသော စိတ်သည် ရုတ်
တရက် အေးမြငြိမ်သက်သွားသည်။ သမီးရဲ့ ခပ်မဲ့မဲ့ကွေးကွေး
ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ရုတ်တရက် ကွေးညွတ်ပြီးကျသွား
သည်။

အစ်ကိုကို သမီး ကြည့်မဝသောကြည့်ခြင်း ကြာ
ညနစ်မျောစွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သမီး အစ်ကိုထဲမှအကြည့်
ကို မလွှဲချင်။ လွဲလို့လည်း မရနိုင်ဘဲ အစ်ကိုထဲမှာ သမီး ငြိတွယ်
နေသည်။

ရှပ်လက်ရှည် အရောင်ပျော့လေးတွေနှင့် ဘောင်းဘီ
အသားပျော့ပျော့ ပွပွလေးတွေ အမြဲဝတ်တတ်သော တည်ငြိမ်
ချကြီးဆန်သည့် အစ်ကိုက ခုလို အားကစားဝတ်စုံနှင့်ကျတော့
အစ်မမျိုးကြည့်ကောင်း ငယ်နုနေသလိုပင် ...။

သမီးသည် အစ်ကိုကို အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေ

မိပြီးမှ ဂါဝန်စလေးကို တစ်ဖက်မကာ ဆံပင်တွေ တလွင့်လွင့်ဖြင့် အစ်ကိုထံ ပြေးလာသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကိုရေ...”

“ဪ... သမီး နိုးပြီလား”

“နီးတာမဟုတ်ဘူး! အစ်ကိုရဲ့၊ သမီး အိပ်တောင်မအိပ်ရသေးပါဘူး၊ တော်ပါသေးရဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုရှိသေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့”

သမီးက မောဟိုက် လှိုက်တုန်နေသော ရင်ကိုဖိ၍ ပြောသည်။

“အစ်ကို ဘယ်မှမသွားပါဘူး သမီးရယ်”

“အခု မသွားပေမယ့် တစ်နေ့နေ့တော့ သွားမယ်မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုသွားရင် သမီးကို မပြောဘဲတော့ မသွားပါနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ... အေးပါ၊ ဘာလို့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနေတာလဲ၊ သွားပြန်အိပ်လိုက်လေ၊ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နေဦးမယ်”

“သမီး တွေးစရာလေးတွေ ရှိနေလို့ မအိပ်တာပါ၊ ကျန်းမာရေးကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကို မြင်လိုက်တော့လည်း ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ...”

ရုတ်ရောင်သည် ကလေးတစ်ယောက်လို ခေါင်းလေးငဲ့၍ ပြောနေသော သမီးကို ကြည့်ရင်း ‘ဪ... ရှေးဆက် ဘယ်လိုများလုပ်ရပါမလဲ’ ဟု အခက်တွေ့ မောပန်းသွားသည်။ ကိုယ်မှာလည်း ရင်တွေနာလှပြီ။ နှလုံးသားမရှိသည့် လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

ရုတ်ရောင်လည်း ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရင်ထဲ နှင်နှင်လာတိုင်း အားကိုးရာမဲ့ အသိဉာဏ် နှံ့လှတဲ့ သနားစဖွယ် ထိုမိန်းကလေးကို ဖေးမချော့မော့ နှစ်သိမ့်ဆေးလိုက်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာရတတ်တာဝင်။ မဖြစ်ပါဘူးဟု အားတင်းကာ ဥပေက္ခာပြုရပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ချိပါ။

သို့သော် အဲ့ဒီ စိတ်ဟာ ခအပေါ် သစ္စာပျက်လို သည့် စိတ်မျိုးမဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။ သမီးအပေါ် အားမိတဲ့ စိတ်ဟာ စာနာထောက်ထား သနားငဲ့ညှာခြင်းတွေ ခွဲ၍ဖြစ်တည်နက်ရှိုင်းလာရသော စိတ်မျိုးက လွဲ၍ သမီးဟူသော နင်းဆီဖြူလေးကို ခူးဆွတ်ပိုင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ဆန္ဒမျိုးတော့ အလျဉ်း ခန့်ပါပေ။

သူ... ဒီနင်းဆီဖြူလေးကို ဘယ်တော့မှ ခူးဆွတ် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

၂၀၀ ဂျာနယ်

“သမီး... အစ်ကိုစကားကို နားထောင်၊ သမီး အိပ်နေတုန်း
အစ်ကို ဘယ်မှထွက်မသွားဘူး၊ သမီးကို အသိမပေးဘဲ
ဘယ်တော့မှ မသွားဘူးဆိုတာ ကတိပေးတယ်၊ သွားပြန်
အိပ်လိုက်ဦးနော်”

သမီးက ဂုဏ်ရောင်ကို မော့မော့လေးကြည့်နေရာမှ
ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“ကတိနော် ... ကတိ ...”

ဟု ပြောပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးသွားလေသည်။

(၂၀)

သမီး မအိပ်ပါ ...။

အိပ်မပျော်တာမို့ ငုတ်တုတ်လေး လှိုင်းနေသော သမီး
သည် စာအုပ်ပုံဆောက်မှ အစွန်းလေးထွက်နေသော ဝတ္ထုစာအုပ်
လေးကို မရဲတရဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

မိန်းကလေး လှလှပုံပါသော အချစ်ဝတ္ထုစာအုပ်
လေး ...။

ထိုစာအုပ်လေးက သူ့ကို ဖတ်ဖို့ ညှို့အင်နေသလို
ပင် ...။

အစ်ကို ဝယ်ပေးခဲ့ပြီး သမီး ခုထိ မဖတ်ဖြစ်သေး
သော စာအုပ်လေး ဖြစ်ပါသည်။

‘အချစ်ဝတ္ထု’ တဲ့ ...။

ဒီလို ဝတ္ထုထဲမှာ အချစ်အကြောင်းတွေ ပါလိမ့်မည်။
မယ်မယ် မယ့်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့ အချစ် ...
မီးနဲ့တူပြီး လူကိုလောင်ကျွမ်း ပြာကျစေတယ်ဆိုတဲ့

အချစ်...

သမီး သေသေချာချာ မသိတဲ့ အချစ် ...။ သီလည်း
မသိချင်ခဲ့တဲ့ အချစ် ...။ ခုတော့ အဲဒီ အချစ်အကြောင်းတွေ
ပါသည်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်လေးကို သမီး ဖတ်ကြည့်ချင်လာပါသည်။
သမီးသည် စာအုပ်လေးကို ကိုင်၍ အစုးလေးကို
ငုံ့ကြည့်နေရာမှ စာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှောဖတ်စွ
မိလေသည်။

သမီးသည် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဆောင်အမျိုးသမီးရဲ့
အချစ်ထဲမှာ မပါဝင်စီးမျောသွားသည်။

လူကို ဆေးမြစေတဲ့ အချစ်၊ ပူလောင်စေတဲ့ အချစ်၊
ပြောင်းလဲစေတဲ့ အချစ်၊ နာကျင်ခံစားရစေတဲ့ အချစ်။ ငြိမ်းချမ်း
သာယာစေတဲ့ အချစ် ...။

အချစ်အကြောင်း သမီး သိလိုက်ရသည်။ ချစ်ကြသူ
တွေရဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ လုပ်ဆောင်မှုတွေ၊ ပဋိပက္ခတွေကို သမီး
သိလိုက်သည်။ အဆုံးမှာတော့ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီး

ခံစားရသမျှသည် 'အချစ်' ဖြစ်ကြောင်း သမီး သေသေချာချာ
သိလိုက်ရတော့သည်။

အို ... သမီး အစ်ကိုကို နင့်နင့်နဲ့ ချစ်နေခဲ့မိပြီပဲ။
အစ်ကိုကို သမီး ချစ်မိသဖြင့် မခွဲနိုင်၊ ရလှူပိုင်ဆိုင်
လိုသည်။ ဒါ ... သမီးရဲ့ အချစ်ပဲ။

သမီးသည် ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ကြုံတွေ့ရလိမ့်
မည်ဟု မထင်ခဲ့သော အချစ်ကို ခံစားရပြီးမှန်း သိရသဖြင့်လည်း
ကျေနပ်သည်။

ထိုအချစ်ကို အဆုံးအရှုံး ခံခဲ့ချင်စိတ်ကလည်း လုံး
ဆော်သည်။

သမီး ... ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။
အချစ်အတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ သမီးမှာ သတ္တိ
ရှိပါသည်။ သမီး ဘာကိုမှမကြောက်ပါ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို
တောင်းပန် ဆောက်ကျိုးလိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးတော့ပါ။

အချစ်က သမီးကို ရဲရင့်လာစေပါသည်။

သမီးသည် အစ်ကိုနဲ့ မခွဲရဖို့ဆို ဘာကိုပဲ လုပ်ရ
လုပ်ရ ဝန်မလေးသော စိတ်ဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေးတောရင်း နောက်
ဆုံးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချနိုင်သွားသည်။

၂၀၄ ဣဒ်

အဲဒီနောက် သမီး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ဆိပ်ရော်သွား
ခဲ့ပါသည်။

သမီး ဆိပ်ရာက နီးရင် ခိုးမခိုင်းဆီ သွားမည်လေ။

ဇ ဖ ဇ

(၂၁)

✱ ✱ ✱

မန္တလေး ကျွဲဆည်ကန်ရပ်ရှိ အဝေးပြေးကားဂိတ်
ဝင်းထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာသော ခသည် ကားကို ရန်ကုန်
မန္တလေး အဝေးပြေးကားလိုင်း ဂိတ်ရုံကလေးရှေ့ ကွက်လပ်မှာ
ရပ်လိုက်ပါသည်။

ခက ရန်ကုန်ကနေ ဖြူ ဝိုလိုက်သည့် ခအတွက်
စလင်းဘတ်အိတ်ကို ပစ္စည်းရွေးသည့် နေရာမှာ လာရွေးတာပင်။

ဒီနေ့က ဥပုသ်နေ့မို့ ခဆိုင်လည်းမသွားရပါ။
ပစ္စည်းရွေးပြီးရင်တော့ ဧပြီသွားရိုက်မှာမို့ ဧပြီအိတ်ကိုပါ ကား
ပေါ် တစ်ခါတည်း တင်လာခဲ့သည်။

ခက ဂိတ်ရုံထဲဝင်သွားကာ ...

“ရန်ကုန်ကား ဆိုက်ပြီလားရှင်”

“ဪ... မရောက်သေးဘူး ခင်ဗျ”
 “ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်တတ်သလဲ ...”
 “အရင်တော့ ဒီအချိန် ၇ နာရီဝန်းကျင်ဆို ရောက်ပါပြီ၊
 မကြာပါဘူး ရောက်ပါတော့မယ်”

ခက ဂိတ်ရုံမှ ပြန်ထွက်လာကာ ကားရပ်ထားသည့်
 ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်
 သည်။

ခ သိပ်မစောင့်လိုက်ရပါ။

နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်အကြာမှာ ရန်ကုန်ကား
 ဝင်လာပါသည်။ ခသည် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရင်း ကား
 ပေါ်က လူတွေဆင်းလာနေတာကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်
 မိပါသည်။

ခရီးသည်တွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆင်း
 လာပြီးနောက်၊ နောက်ဆုံးမှာမှ ကားပေါ်က လှမ်းဆင်းလိုက်သော
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ ခက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိ
 သည်။

ကောင်မလေးပုံစံက အများနှင့် အသွင်ကွဲသော ခပ်
 ဆန်းဆန်း ပုံစံလေး ...။ သူမရဲ့ ရိုးပုံကလေးကကို တစ်မျိုးဆန်
 နေတော့တာပင်။

သူမ ဝတ်ထားတာက လက်ဖောင်း လက်ရှည်
 ဂါဝန်ရှည်ရှည် အပြာရောင် ...။ နဖူးပြောင်သိမ်းကာ နောက်လှန်
 ချပြီးထားသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးက ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်ထိ
 စင်းစင်းကျနေသည်။ အသားရောင်က ဝါဝင်းသန့်ထွက်နေပေမယ့်
 အဝတ်အစားက မသိမသာလေး နွမ်းညစ်ကြေကွဲနေလျက်၊ ထို
 အကြေ အတွန့်တို့ကြားကပင် လှပခြင်းကလည်း ထင်ရှားလျက်။
 ပိုမိုနံ့ခရီးသွားမဟုတ်တာကလည်း သိသာလျက်ပင်။

သူမသည် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကြီး တစ်လုံးကို
 လွယ်သိုင်း လွယ်ထားလျက် မျက်လုံးလေး အကြောင်သားဖြင့်
 ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်ရင်း ကားတွေရပ်ထားသည့်ဘက်သို့
 ဆရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာနေသည်။ သူမပုံစံကိုကြည့်ရုံနှင့် မနွှဲလေး
 ဆို မရောက်ဖူးမှန်း သိသာသည်။ သူမကြည့်ရတာ အိမ်က မသိ
 ဆောင် ထွက်ပြေးလာသည့် ပုံစံမျိုးလေးလည်း ပေါ်နေသည်။

ခသည် ယောင်လည်လည် လျှောက်လာနေသော
 သူမကိုကြည့်ရင်း မသိစိတ်ရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ်
 နှိန်လာသည်။

ဖြူ ပြောပြထားတဲ့ ...
 ‘နှယ်နှင်းဆီ ...’
 နှယ်နှင်းဆီများလား ...။

ဖြူ ပြောပြထားတဲ့ ပုံစံဟာ လူတွေကြားမှာ များများ စားစား မတွေ့ရနိုင်တဲ့ ပုံစံလေး ...။

အခု ခမည်းတော်ရဲ့ ပုံစံလေးကလည်း ဖြူပြောပြ ထားတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်း တူနေသည်။

အို ... ဖြစ်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သူက မန္တလေးကို တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ် မှာလဲ ...။ လာစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ ...။

လာခဲ့ရင်လည်း ဂုဏ်ရောင်နဲ့အတူ ဂုဏ်ရောင် ကား နဲ့ လာမှာပေါ့။ လိုင်းကားနဲ့တော့ တစ်ယောက်တည်း လာရ ခဲ့မလား။

ခသည် ဇေဇဝါအတွေးဖြင့် သူမကို လှမ်းကြည့်နေ ရင်းက ပစ္စည်းသွားရွေးဖို့ ကားပေါ်မှ လှမ်းဆင်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ထိုမိန်းကလေးက ခဆီ လျှောက်လာ ကာ...

“မမ ...”

ဟု တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဘာလဲ ညီမ ...”

“ဟို ... ဟို ...”

“ပြောလေ ညီမ၊ ရဲရဲပြော၊ ဘာအကူအညီ လိုလို့လဲ”

“ဟို ... ဈေးချိုကို ဘယ်လိုသွားရမလဲဟင် ...”

“ညီမက ဈေးချိုသွားမလို့လား၊ ဒီနေ့က ဥပုသ်နေ့လေ၊ ဈေးချိုပိတ်တယ် ညီမရဲ့”

“ဟုတ်လား ... ဒုက္ခပါပဲ၊ သမီးက ဈေးချိုက မမ တစ် ယောက်ကို သွားရှာရမှာ”

“ဆိုင်ပိတ်စေမယ့် အိမ်မှာရှိမှာပေါ့၊ အိမ်ပဲသွားလိုက်လေ၊ အိမ်လိပ်စာ ပါတယ်မဟုတ်လား”

“အိမ်လိပ်စာတော့ မပါဘူး”

“ညီမက ရန်ကုန်ကလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“မန္တလေး မရောက်ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်ဆင်း ...”

သူမပုံစံက ဘာမှ ရေရေရာရာမရှိသည့် အကြောင်း ကြောင် ပုံစံလေး။ ရုပ်ကလေးကလည်း လှလွန်းတာမို့ ဒီလိုပုံစံနဲ့

ဘာ လျှောက်သွားနေရင် အန္တရာယ်မကင်း ...။ ဈေးချိုကဆို အသိထဲကများ ဖြစ်နေမလားဟု တွေးမိကာ ...

“ညီမက ဈေးချိုက ဘယ်သူ့ဆီ သွားမှာလဲ”

“မိုးမခိုင် ဆီ ...”

“ဟင် ...”

“ခသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ သူမကို နှိပ်
ကြည့်နေမိသည်။

သူက နှယ်နှင်းဆီလား ...”

သူ ခကို ရှာတာလား။

မိုးမခနိုင်ဆိုတာလည်း နှစ်ယောက်မရှိနိုင်တဲ့ နာမည်

မျိုးဝဲ မဟုတ်လား။ ခသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းကာ ...

“သူ ... သူက ဈေးချိုမှာ ဘာဆိုင်ဖွင့်ထားတာလဲ ညီမ”

“ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတယ် မမ”

သူ ခကို ရှာတာ၊ သေချာနေပြီ။ ခသည် သေချာ
သထက် သေချာလိုတာမို့ ...

“အဲဒါဆို ညီမ ဒီက ခဏစောင့်နော်၊ ဒီနားမှာ ဈေးချို
ထဲမှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ မမ အသိတစ်ယောက် ရှိတယ်
သူများသိမလားလို့ သူ့ကိုသွားမေးပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ...”

ခက သူမ နံဘေးမှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ထွေး
လာပြီး ကားတစ်စီးကို ကွယ်ရပ်လျက် ဂုဏ်ရောင်ဆီ ဖုန်းခေါ်
လိုက်ပါသည်။

“ဂုဏ်ရောင် ...”

“ခ ...”

“ဂုဏ်ရောင်တို့ဆီမှာ ကိစ္စတစ်ခုခုဖြစ်လား”

“သမီး ပျောက်နေတယ် ခ ... ကိုယ်တို့ ဒီမှာ ဒေါင်း
တောက်အောင် ရှာနေရတယ်၊ သူ့ချင်းဆောင်အိတ်လည်း
ပျောက်နေတယ်၊ သူ့ပျောက်နေတာကို ဒီမနက်မှ သိရတာ၊
အခုပဲ ရဲစခန်းကို တိုင်ကြားမလို့ ...”

“ဒါဆို မတိုင်နဲ့တော့၊ သမီးက မန္တလေးရောက်နေတယ်၊
သူ ခကို လာရှာတာ”

“ဟင် ...”

“ကံကောင်းလို့ ခနဲ့တွေ့ရတာပဲ၊ သူက ခနာမည်နဲ့ ဈေးချို
မှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်တယ်ဆိုတာကလွဲပြီး ဘာမှမသိဘူး၊ သူ
ခကို တယ်လိုသိတာလဲ၊ ဂုဏ်ရောင် ပြောလိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ခ၊ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိတဲ့အကြောင်း ကိုယ်
သူ့ကိုဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူအကြောင်း သူမေး
တာနဲ့ သူယုံအောင် တစ်စွန်းတစ်စ ပြောပြလိုက်မိတယ်”

“အဲဒါလောက်ကလေး သိရုံနဲ့ သူ ခကိုလာရှာရတာ
ခလည်း အံ့သြနေတယ်၊ သူ ခကို ဘာလိုတွေ့ချင်တာလဲ
မသိဘူး”

“သူ့ ရိုင်းရိုင်းပျူပျူတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူး၊ သမီးက
ယဉ်ကျေးပါတယ်”

“ခလည်း သူ့ကိုပြင်ရုံနဲ့ ယဉ်ကျေးမှန်း သိပါတယ်”

ခက ဖုန်းလည်းပြောရင်း ကားကိုကွယ်လျက် နွယ် နှင်းဆီ ရပ်ကျန်ရစ်သည့် နေရာဆီ လှမ်းလှမ်းကြည့်ရသေးသည်။
ခကလေး ထားခဲ့ရတာတောင် ခမှာ စိတ်မချနိုင်အောင်ပင်။

“ကိုယ် လိုက်လာအောင်ရမလား ခ...”

“ခကနေဦး...၊ သူ့ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ဘာပြောချင်သလဲ ဆိုတာ ခ အခြေအနေကြည့်ဦးမယ်၊ ခ အိမ်ကိုပဲ သူ့ကို ခေါ်သွားလိုက်မယ်”

“ခကို ကိုယ်ချစ်သူဆိုတာ မသိစေဘဲနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခ ပေးမသိသေးဘူး၊ ခ အိမ်ကလူတွေက လည်း ခကို ဘယ်သူမှ နာမည်အပြည့်အစုံ မခေါ်ပါဘူး အားလုံးကို နာမည်ရင်း ပေးမသိဖို့ မှာထားရမှာပေါ့”

“အဲဒါဆို ခ ကောင်းမယ်ထင်သလို စီစဉ်လေ၊ ကိုယ် ဒီမှာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြထားမယ်၊ ကိုယ်လည်း ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ကိုယ်တို့တွေ့မှ တိုင်ပင်ပြီး အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စီစဉ်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ ဂုဏ်ရောင်...၊ ခ သူ့ဆီ ပြန်သွားလိုက် ဦးမယ်”

“ခ...”

ခ ဖုန်းချမည့်ဆဲဆဲမှာ ဂုဏ်ရောင် ခေါ်သံကြောင့် ငြိမ်၍ နားထောင်ပေးမိသည်။ ဂုဏ်ရောင်က စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေသော လေသံတိုးတိုးဖြင့် တိုးလျှိုးစွာ ပြောသည်။

“သမီးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ ခရယ်၊ သူ့ခမျာ သနားစရာပါ”

“စိတ်ချပါ ဂုဏ်ရောင်”

ခက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး နွယ်နှင်းဆီ စောင့်နေသည့် နေရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူမက ခကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေတာမို့

ခက သူမကို နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးပြရင်း...

“ညီမတွေ့ချင်တဲ့ မိုးမခိုင်က မူဆယ်ဘက်ကို ခရီးထွက် နေတယ်တဲ့ ညီမရဲ့...”

“ဒုက္ခပါပဲ မမရယ်၊ သမီးက အဲဒီ အစ်မကြီးနဲ့တွေ့မှဖြစ် မှာ၊ သူက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာတဲ့လဲဟင် မမ”

“အဲဒါတော့ တို့လည်း သေချာမသိဘူး၊ မိုးမခိုင်ရဲ့ အစ်မ ဝမ်းကွဲကို ခုန ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ဧည့်သည်ကို ခက ခေါ်ထားပေးဖို့ တို့ကိုပြောတယ်”

“မမက သမီးကို ခေါ်ထားပေးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်... သူပြန်လာတဲ့အထိ ညီမ မမအိမ်မှာ စောင့် နေလို့ရတယ်”

“ဒါဆို နေမယ်လေ မမ၊ သမီး သူ့ကိုတွေ့ရမှ ဖြစ်မှာ”
 “ခသည် ကလေးဆန်ဆန် ပြုပြုစင်စင်လေး ငြိာနေ
 သော နွယ်နှင်းဆီကို ငေးကြည့်နေရင်း သနားကြင်နာလာမိသည်။
 သူမပုံစံက အားနည်းပျော့တော့နေပုံရတာမို့ ကား
 တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း...”

“ကဲ ... ကားပေါ်တက်ပါ ညီမ၊ မမတို့ မနက်စာ အရင်
 သွားစားပြီးမှ ဆေးဆေးဆေးဆေး စကားဆက်ပြောကြတာ
 ပေါ့”

“အတော်ပဲ...၊ သမီးလည်း ဗိုက်အရမ်းဆာနေတာ”
 နွယ်နှင်းဆီက ဂါဝန်စလေးကို သိမ်းကာ ကားပေါ်
 တက်ထိုင်လိုက်သည်။ “ခက မောင်းသူဘက်က တက်ထိုင်တော့
 သူမက ခကို သဘောကျသလိုလေး ကြည့်ရင်း...”

“မမ ကိုယ်တိုင် မောင်းမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ညီမ...”

“တော်လိုက်တာ၊ မမက လူစွမ်းကောင်းပဲ”

ပြောပုံလေးက ချစ်စရာလေးမို့ ခမှာ ကိုယ်အရင်က
 အူတိုခဲ့မိတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာကိုပင် မေ့လျော့လျက် ချစ်စနိုး
 ဖြစ်မိရသည်။

Oriental House သို့ ခ မောင်းလာခဲ့ပြီး Dim Sum

တွေ မှာပေးလိုက်တော့ သူမက ဆာဆာနှင့် တစ်ချိုးတစ်ချ
 ယူစားရင်း...

“အရင်တုန်းကဆို သမီး ခုလိုမျိုး တစ်ခါမျှမှ အစာ
 မစားရဲဘူး မမရဲ့၊ နောက်မှ အစ်ကိုက လေ့ကျင့်ပေးလို့
 သမီး စားရဲသွားတာ၊ အစ်ကိုက ပြောတယ်၊ သမီး ဘဝမှာ
 နှစ်တွေအများကြီး နေထိုင်ရဦးမှာ၊ သွားစရာ ကိစ္စတွေရှိ
 လာဦးမှာတဲ့၊ တစ်ခါမျှမှ မပြောရဲ မဆိုရဲ၊ မစားရဲ
 မသောက်ရဲ ဖြစ်မနေသင့်ဘူးတဲ့...”

“အစ်ကို ဆိုတာက ...”

“သမီး ချစ်ရတဲ့ သူပါ၊ သူ့နာမည်က ဂုဏ်ရောင်တဲ့”

“ခသည် ငါးဖယ်တစ်ပေါင်းမျိုးချရင်းတန်းလန်းက
 လည်ပင်းနှင့်ချင်သလိုဖြစ်သွားတာမို့ မနည်းမျိုးချလိုက်ရသည်။

“ဪ... ခုကျရတဲ့အဖြစ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါလား။

“ခသည် ဆေးဆေးဆေးဆေး ရေသောက်ချပြီးမှ သူမ
 ကို မေးရသည်။

“ညီမနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“သမီးနာမည် နွယ်နှင်းဆီပါ၊ မမနာမည်ကရော...”

“ခပါ”

“ခ ...၊ တစ်လုံးတည်းလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်... တစ်လုံးတည်းပဲ”

“ဒါဆို မမခလို့ ခေါ်မယ်နော်”

“ညီမ ကြိုက်သလို ခေါ်ပါ”

“မမခ၊ မမခ...”

သူမက ခနာမည်ကို ရွတ်ကြည့်နေသည်။ ခက နွယ်နှင်းဆီကိုကြည့်ရင်း မေးချင်လိုက်တာ လျှာယားနေပြီဖြစ်သော မေးခွန်းကို မေးရကောင်းနိုး ချိန်ဆစဉ်းစားနေမိပြီးမှ ခပ်ဆဆ လေသံဖြင့်...

“ညီမကို မမ တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်၊ ညီမ မပြေချင်လည်း ရပါတယ်”

“မေးပါ၊ မမ၊ မမက သမီးကို ကားနဲ့လည်း ခေါ်လာတယ်၊ မုန့်လည်းကျွေးတယ်၊ မမ မေးရင် သမီး ပြေမှာပါ”

ခသည် ခလင်္ငိုလျက် စိတ်ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီးမှ...

“ညီမက မိုးမခခိုင်ကို ဘာလို့တွေ့ချင်တာလဲ”

“ဟို... အဲဒါက...”

သူမက တွန့်ဆုတ်တွေထနေပြီးမှ...

“ဟို... မမ၊ တခြားသူတွေကိုတော့ လျှောက်မပြောပါနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူးကွယ်”

“ဟို... သမီးလေ အဲဒီ မမကို တေး ဝါးပန်ချင်လို့ပါ”

ခက ရင်ပိုချန်လာကာ...

“ဘာအတွက် တောင်းပန်မှာလဲ...”

“သူက သမီးချစ်တဲ့ အစ်ကိုချစ်သူပါ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကို သမီး မခွဲနိုင်လို့၊ အစ်ကိုကို သမီး သိပ်ချစ်နေမိလို့ အစ်ကိုနဲ့ လမ်းခွဲပေးပါလို့ တောင်းပန်မလို့ပါ၊ သမီး သူ့ကို ရှိခိုးပြီးတော့ တောင်းပန်နိုင်ပါတယ်”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နွယ်နှင်းဆီရယ်...

ခသည် အဲအားသင့်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် သူမကို ငေးကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။

ဪ... ဒီလောက် ဖြူစင်ပြီး မသိနားမလည်မှုတွေ များလှတဲ့ လူလားမမြောက်တမြောက် အသိဉာဏ်ကလေးနဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမို့လို့ ဂုဏ်ရောင်မှာ နောက်ဆန်တင်ငင်နဲ့ သနားငဲ့ညှာ ဖေးကူပေးနေရတာပါလားဟု သဘောပေါက်ရလျက် ဂုဏ်ရောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးမိသည်။

ဒီလို မိန်းကလေးနှင့် မှန်းဆအူတိုကာ ပုလောင်အူပွက်ခဲ့၊ ဂုဏ်ရောင်ကို စိတ်ရှုပ်အောင် ရာဇသံတွေ ပေးခဲ့မိတာတို့ ရှက်မိနေသည်။

၂၂၀ ဂျာနယ်

ခုမှ အချစ်ကို တွေ့ဖူးလျက် အစွမ်းအားဖြစ်ရကာ
ချစ်ရသူနဲ့ မခွဲခွာရဖို့ ကြိမ်ကြိမ်ရာ အကြိမ်ပိုင် ခကို တောင်းပန်ရန်
မန္တလေးကို တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ သတ္တိကို
လည်း အံ့သြရသည်။ အချစ်က သူမကို ဘယ်လောက် ဖမ်းစား
နိုင်ခဲ့ပါသလဲ။

ခသည် နွယ်နင်းဆီကို ငေးကြည့်ရင်း...

“ညီမ...”

“ရှင်... မမ”

“ညီမရဲ့ အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

“သိပ်ချစ်တာပေါ့၊ မမရဲ့။ အစ်ကိုက သူ့မှာ ချစ်သူရှိတဲ့
အကြောင်း ပြောတုန်းကဆို ဒီထဲက နာလာတာ မခံမရပ်
နိုင်အောင်ပဲ။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေလည်း ကျလာတယ်။
အစ်ကိုနဲ့တွေ့ရင် ဒီနားလေးက တအားခုန်တယ်”

နွယ်နင်းဆီက ရင်ညွန့်တည့်တည့်ကို တစ်ချက်
ထောက်ပြပြီးမှ ဘယ်ဘက်ရင်ဆုံကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် ဖိထား
ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ခ သက်ပြင်းကိုသာ နာနာချရလေသည်။

❧ ❧ ❧

ဆုပ်(၈၀)ပြည့်

ဂျာနယ် စာအုပ်တိုက်

အမှတ်တရ

(၂၂)

✱ ✱ ✱

ခနဲ့ ဂုဏ်ရောင်မှာ ကိုယ့်ရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကို
အသီးသီး လှမ်းယူမော့သောက်လိုက်ပြီးနောက် ကော်ဖီခွက်ကို
စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်ရင်း...

“ဂုဏ်ရောင်ကို ခတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ခ...”

ဟု သံမြိုင်ပြောလိုက်မိပြီးမှ နှစ်ယောက်သား အတူ
ချက်ခုံးပင့်၍ ရယ်မောလိုက်ကြသည့်အခိုက်မှာ ဟိုအရင်ကလိုပဲ
ပြန်လည် ရင်းနှီးနွေးထွေးသွားပါသည်။

ခတို့ နှစ်ယောက်က ဂုဏ်ရောင် ရန်ကုန်က ရောက်
ရောက်ချင်း တွေ့နေကျ ကော်ဖီဆိုင်မှာ တွေ့ဖြစ်ကြတာပင်။

“ခက ကိုယ့်ကို ဘာအတွက် တောင်းပန်တာလဲ...”

ဆုပ်(၈၀)ပြည့်

ဂျာနယ် စာအုပ်တိုက်

အမှတ်တရ

“အကျိုးအကြောင်း ဘာမှ သေသေချာချာ မသိဘဲ
 ဂုဏ်ရောင်ကို ဝိအားတွေပေးမိ၊ ဂျိကျမိ၊ စိတ်ကောက်
 အထင်လွဲမိတာတွေအတွက် တောင်းပန်ရတာပေါ့၊
 ဂုဏ်ရောင်ကရော ခကို ဘာအတွက် တောင်းပန်တာလဲ”
 “ခကို အကြာကြီးခွဲထားခဲ့ပြီး ခကို စိတ်ပူပန်နေစေခဲ့လို့၊
 ခပြန်လာစေချင်တဲ့အချိန်မှာ ပြန်မလာနိုင်ခဲ့လို့...”

ခသည် ဂုဏ်ရောင်စကားကို နားထောင်ရင်း နွယ်
 နင်းဆီကို သတိရမိကာ...

“သမီးကလည်း ခကို တောင်းပန်ချင်လို့တဲ့ ဂုဏ်ရောင်
 ရယ်”

“တောင်းပန်ချင်လို့ !...”

“ဟုတ်တယ် ... ခဘက်က ဂုဏ်ရောင်ကို စွန့်လွှတ်လေးဖို့
 တောင်းပန်မှာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သူ ခကို တွေ့ဖို့ မန္တလေး
 ထိ စွန့်စားပြီး လာခဲ့တာ”

ဂုဏ်ရောင်က ငိုငိုတွေသွားပြီးမှ ...

“သမီးက သနားစရာပါ ခရယ်၊ ခုဆို ခလည်း သူ့
 အကြောင်း သိမှာပါ၊ သူ့ခမျာ သူ့အမေရဲ့ အလွန်အကျွံ
 အုပ်ထိန်းချုပ်ချယ်မှုအောက်မှာ ဘာမသိ ညာမသိ ကြီးပြင်း

ခဲ့ရတာ၊ ကိုယ်လည်း ခကို ဖုန်းထဲကနေ သမီးအကြောင်း
 အသေးစိတ် ပြောမပြခဲ့မိဘူးလေ၊ ခအနေနဲ့ သူ့ကို သွန်
 သင်သင့်တာ သွန်သင်ပြီး သူ့အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ ဖွံ့ဖြိုး
 လာအောင်၊ အကြားအမြင် အတွေ့အကြုံ ကျယ်ပြန့်လာ
 အောင်၊ လူထဲသူထဲ ဝင်ဆံ့နိုင်အောင် ကူညီပေးချင်တယ်”

“လောလောဆယ် ခဆီမှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်ရမလား”

“ခဆီမှာ ရှိနေတာ အသင့်တော်ဆုံးပဲလေ၊ ကိုယ် ပြန်
 ရောက်နေတာကိုလည်း မပြောဘဲ ထားလိုက်ဦး၊ သူ့အခြေ
 အနေကို ကြည့်ပြီးမှ ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုစီစဉ်သင့်တယ်
 ဆိုတာ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“အခုတောင် ခနဲ့သူက တော်တော် ရင်းနှီးနေပြီ ဂုဏ်ရောင်
 ရဲ့၊ သူက ခကို မမခ ... တဲ့၊ ခကို သဘောကျပုံရတယ်၊
 ခပြောစကားဆို နားထောင်တယ်၊ ခစိတ်ကူးတာတော့
 သူ့ကို ခနဲ့အတူ ဟိုသွား ဒီသွား အမြဲခေါ်ခေါ်သွားပြီး
 ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ထိတွေ့စေမယ်၊ ပြီးတော့ ခသူငယ်ချင်း
 တစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းအလှပြင်ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်ခိုင်းရ
 ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားတယ်၊ ဒါမှ သူ လူရည်
 လည်သွားမှာ”

“အခြေအနေ ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ခုရယ်၊ သူ့ဘက်က တုံ့ပြန်မှုကို ကြည့်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

ဂုဏ်ရောင်က အော်ခီခွက်ကို လှမ်းသူ့သောက်လိုက်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းရသည်။ သူ့ကိုချစ်သဖြင့် ခုကို တောင်းပန်ဖို့ လာခဲ့ရသော သမီးအဖြစ်က ဂုဏ်ရောင်ကို ရင်နှင့် နေသည်။ သို့သော် ... သမီးအတွက် သူရင်နှင့်ရသမျှကိုတော့ မမသိစေချင်ပါ။

“ဂုဏ်ရောင် ... ခုလည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့နော်၊ ခုကို သမီး ဖျော်နေမှာစိုးလို့...”

“သွားလေ ခု ... ကိုယ် လိုက်ဖို့ရမလား”

“ဟင့်အင်း ... မပို့နဲ့၊ ခုမှာ ကားပါတယ်၊ ဂုဏ်ရောင် ဖို့လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ သမီးက အဆင်မပြေဘူးဘူး...”

“အော် ... ဟုတ်သားပဲ”

ခသည် မတ်တတ်ထရပ်ပြီးမှ ဂုဏ်ရောင်ကို နွေးထွေးလေးနက်စွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိရင်း ...

“သမီးအတွက် စိတ်ပူတာနဲ့ ကော်ဖီချည်း မိမိသောက်မနေပါနဲ့ ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ ဂုဏ်ရောင်စိတ်တဲမှာ ဘာတွေ

ရှိတယ်ဆိုတာ ခသိပါတယ်၊ စိတ်ချပါ ... ဂုဏ်ရောင် သူ့အပေါ်ထားတဲ့ စိတ်ဝေစာနာထက် မလျော့တဲ့ စိတ်နဲ့ ခသူ့ကို စောင့်ရှောက်မှာပါ”

ဂုဏ်ရောင်က ဆင်းညိတ်ပြရင်း န လက်ခေါ်လေးကို လှမ်းဆွဲချစ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။

ခက ဂုဏ်ရောင်စိတ်ကို ထွင်းဖောက်မြင်တတ်သူပေပဲ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရယ် ...”

(၂၃)

သမီး အဆင်ပြေပါသည်။

အစ်ကိုကို လွမ်းလွန်းလို့ ကျိတ်ကျိတ် မျက်ရည်ကျ ရတာလေးက လွဲရင် မမခတို့အိမ်မှာ နေရတာ သမီး စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ သမီး ပြောချင်တာလေးတွေ ပြောခွင့်၊ တောင်းပန်ခွင့်ရဖို့ မိုးမခခိုင် ပြန်ပြန်ပြန်ရောက်လာပါစေဟုတော့ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း သမီး ဆုတောင်းရပါသည်။

မမတို့အိမ်ရောက်တော့ မမခက သမီးနေဖို့ အခန်းကို လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ပေးသည်။

မမက သမီးကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပါသည်။ တစ်ခုပဲ... သမီး မမအခန်းထဲ ဝင်လာမိသည့် နေ့က မမအိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်မှာထောင်ထားသည့် ဓာတ်ပုံစတန်းလေးကို မမက

မီးမမြင်အောင် အကင်းယူပြီး အံ့ဆွဲထဲထည့် သောခတ်သိမ်းကြိုက်သည်။ မမချစ်သူပုံများလား မသိ။ မမခက လျှို့ဝှက်တတ်ပြစ်လိမ့်မည်။

သမီးက အစ်ကိုစိတ်ပူနေမှာမို့သဖြင့် သမီး မန္တလေးဆက်နေတဲ့အကြောင်း အစ်ကိုကို ပုန်းဆက်ပြောချင်ပေမယ့် အာရှာ ကြောက်နေမိတော့ မမခက အားပေးသည်။

“ညီမ အစ်ကို ပုန်းနံပါတ် မမကို ပေးလေ၊ မမ သူ့ဆီ ပုန်းဆက်ပြီး ပြောပေးထားမယ်”

မမခက အဲဒီလို သဘောကောင်းသူပင်။

ပြီးတော့... မမက သူ့အပြင်သွားတိုင်း သမီးကို ခေါ်သွားသည်။ မိုးမခခိုင်လိုပဲ မမခကလည်း ဈေးချိုထဲမှာ ခိုင်ဖွင့်တာမို့ သမီး တစ်ခါတစ်ခါ လိုက်သွားပြီး ဈေးကုစားတတ်လာသည်။ မမခကလည်း သင်ပြပေးပါသည်။

မမခ ဂေါ်ပံသွားရိုက်ရင်လည်း သမီး လိုက်ရသည်။ အိမ်တုန်းကဆို သမီးအသားတွေက နေပူသိပ်မခံ၊ နေပူမိရင် နားယပ်လာတတ်သည်။ ခုတော့ မမခနှင့် လိုက်ရင် နေပူခံနိုင်သည်။

မမခဟာ သမီးအတွက်တော့ လူစွမ်းကောင်းကြီး

သမီး မလုပ်နိုင်တာတွေအားလုံးကို မမခ လူတိုင်း
သည်း။

ကားမောင်းတတ်သော မမခက သမီးကို
မောင်းလည်း သင်ပေးသည်။

အစမှာတော့ သမီး ကြောက်တာပေါ့ ...။

ဒါပေမယ့် မမခလို ဖြစ်ချင်တာမို့ သမီး အရဲ
ကြိုးစားမောင်းကြည့်ရသည်။

ခုတော့ သမီး နည်းနည်းပါးပါး မောင်းတတ်
ပြီ ...။

မမခက သမီးကို အားကစားလည်း လုပ်ခိုင်းသည်။
မမခနှင့်အတူ မမခတို့ ခြံထဲမှာ တင်းနစ်ရိုက်ရသည်။
သွားနေကျ ဂေါ်ဖ်ကွင်းကို အတူလိုက်ပြီး ဂေါ်ဖ်လည်း ဖန်
ကြည့်ဖူးပြီ။

မမခ ဝယ်သေးသည့် အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ရ
လည်း တော်တော် အဆင်ပြေသည်။

မမခရဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံလေးတွေ၊ အပြောအဆို အ
အမူလေးတွေကို သမီး အတုခိုးကြည့်မိသည်။

မမခကလည်း သမီးကို သွန်သင်သည်။

“ညီမ ... လမ်းလျှောက်ရင် ခေါင်းကို တအားငုံမလျှောက်
နဲ့လေ။ မျက်လွှာချချပြီး မနေနဲ့၊ ချသင့်မှချ၊ ကိုယ့်ပတ်
ဝန်းကျင်မှာ ကြည့်သင့်တာကို ကြည့်...”

သမီး မမခ စကားကို နားထောင်ပါသည်။ သွယ်
ရှင်းကျောနေသော မမခ ပုံစံလေးကို သမီး သဘောကျသည်။

ခုချိန်မှာ သမီးကို ဘာဖြစ်ချင်လဲဟု မေးရင် ...
“မမခ ဖြစ်ချင်တယ်”

ဟု ဖြေချင်သည်။
ဘာရချင်သလဲ မေးရင်တော့ ...

“အစ်ကိုအချစ်ကို ရချင်တယ်”
ဟု သမီး ဖြေပါမည်။

(၂၄)
* * *

ခသည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာပြီဖြစ်သော်လည်း သမီးကိုကြည့်၍ ကျေနပ်နေမိလေသည်။

ခုဆို သမီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံ့မဝင်သည့် ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာလေးတွေ မတွေ့ရတော့ပေ။

ခအိမ်မှာက စကားနည်း အေးဆေးပြီး သိပ်နေတတ်သည့် ခမေမေနှင့် အိမ်ဖော် ကောင်မလေးတွေသာ မှီမို့ သမီးနှင့် ခတို့ လွတ်လပ်အေးဆေးစွာ နေနိုင်သည်။

ခက မေမေ့ကိုတော့ သမီးဟာ ခသုငယ်ချင်း ညီမပါ။ သုငယ်ချင်း ခရီးသွားနေလို့ ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားတာပါဟု ပြောထားသည်။ ဈေးချိုထဲက ခရဲ့ ဆိုင်နီးချင်း

လည်း ခကို ခဟုသာ သိလျက် မိုးမခိုင်ဟူသော နာမည်ရင်းကို မေ့တော့တော့မို့ သမီး ရိပ်မိစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

ခမှာ သမီးကို ဟိုခေါ်ဒီခေါ် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးရတာက တစ်ဖက်နှင့် အလုပ်တစ်ဖက် ကြားကပင် သမီးမသိအောင် လစ်ထွက်ပြီး ဂုဏ်ရောင်နှင့် ခိုးခိုးတွေ့ရပါသည်။ အမြဲပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တွဲသွားတဲ့လာလုပ်ခဲ့ကြသော ခနဲ့ ဂုဏ်ရောင်လည်း ခုတော့ သမီး မရိပ်မိအောင် သတိထားပြီး ဆက်သွယ်ချိန်းဆိုကြရပါသည်။

သမီးဟာ ခအတော် သံယောဇဉ် တွယ်လာပြီး ခကို အားကျသည့် မျက်လုံးလေးတွေနှင့် လိုက်လိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

တစ်နေ့တော့ သမီးက...

“မမေ ... မမေ”

ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ကြည့်နေရင်းက...

“မမေ ... မမေကို မမေလို့ မြန်မြန်လေးခေါ်ရင် မိုးမခလို့ အသံထွက်တယ်နော်၊ သမီး ခေါ်ပြမယ် နားထောင်ကြည့်၊ မမေ ... မမေ ... မိုးမခ ...”

ခက သမီးများ ရိပ်မိသွားပြီလားဟု လန့်ဖျပ်လျှား

သမီးကိုကြည့်မိတော့ သမီး မျက်နှာက အရိုးခံအတိုင်းပင်။ ခက်
မလုံမလဲ ပြုံးပြမိရင်း...

“လုံးတကြီးတော့ မတူပါဘူးဟယ်၊ မြန်မြန်ခေါ်တာကို
အမှတ်တမဲ့ ကြားရင်သာ အသံထွက်ချင်း ဆင်သလို ထင်
ရတာပါ”

“ဒါနဲ့... အဲဒီအစစ်မက စုထိ ပြန်မလာသေးဘူးလားဟင်
မမခ၊ သမီး အစ်ကိုကို လွမ်းလှပြီ၊ သူနဲ့တွေ့ပြီး ပြောစရာ
ရှိတာ ပြောဆိုတောင်းပန်ပြီးမှ သမီး အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ရမှာ”

ခသည် အောင်သက်သက်လေး ပြုံးရပြန်ရင်း...
“ပြန်လာတော့မှာပါ၊ သမီးရယ်၊ ခဏသည်းခံစောင့်ပါ၊
ဘာလဲ... သမီးက မမနဲ့ မြန်မြန်ခွဲသွားချင်ပြီလား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမကိုလည်း သမီး ချစ်ပါ
တယ်၊ သမီး အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် မန္တလေးမှာ
လိုက်နေရမလား မသိဘူး၊ အဲဒီအခါကျ မမနဲ့ နေ့တိုင်း
တွေ့လို့ရတယ်လေ”

ဒီတစ်ခါတော့ ခမှာ အောင်သက်သက်တောင် မပြုံး
နိုင်တော့ဘဲ အသက်ရှူ ကျပ်ချင်သလိုကြီး ဖြစ်သွားပါသည်။

တစ်ခါမှာတော့ သမီးက လက်ပေါ်မေးထောက်
လျက် ခကို ငေးကြည့်နေရင်းက...

“မမခ... သမီး မမခလို ဖြစ်ချင်တယ်၊ သမီးသာ မမခ
လို ဖြစ်ရင် အစ်ကိုက သမီးကို ချစ်မှာပဲနော်”

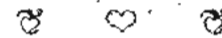
ခသည် သက်ပြင်းချလိုက်မိရင်း...

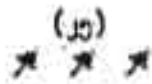
“သမီးရဲ့ ဒီပုံစံလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်
သမီးရယ်”

ဟု နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်တော့ သမီးက...

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက မချစ်ပါဘူး မမခရယ်”

ဟု တိုးတိုးလေး ညည်းညူလိုက်တာမို့ ခမှာ စိတ်
ကောင်းလွန်းလို့ ငိုတောင် ငိုချင်သွားမိတော့သည်။

ဂုဏ်ရောင်သည် တခြား ကားတွေနှင့် ရောနှော
ကာကွယ်၍ ရပ်ထားသော ကားပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သမီးရှိနေသည့်
ဆိုင်းထဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

ခုတော့ သမီး ပုံစံလေးက ပုံမှန် ပြောဆိုဆက်ဆံ
တတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုးလိုပင်။

ခက သမီးကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ Flower
service & Gift shop ဆိုင်လေးမှာ အလုပ်သွင်းပေးထားသည်။
ထိုအလုပ်က နိုင်ငံခြားပန်း၊ သစ်ခွံ နှင့်ဆီ စသဖြင့် လှပလန်းဆန်း
သော ပန်းတွေကို လက်ဆောင်ပန်းစည်းလေးတွေ၊ ပန်းခြင်းစသ
တွေ ဖန်တီးပြီး ရောင်းပေးရသည့် အလုပ်မျိုးပင်။ လက်ထောက်

ပေးလိုသည့် နေရာထိ အရောက်ပို့ပေးတာမျိုး။ သမီးအနားတွေ
မှာ ပန်းအလှပြင်ပေးသည့် ဝန်ဆောင်မှုတွေလည်း လုပ်သည်။

ထိုအလုပ်ဟာ သမီး ဝါသနာနှင့်လည်း အလွန်
ကိုက်ညီသည်။ သမီးက ငြိမ်သက်သိမ်မွေ့စွာ လုပ်ရသော အလုပ်
မျိုးတွေကို နှစ်သက်သည်။ ပန်းအလှပြင်နည်း စာအုပ်တွေ ကြည့်
ပြီး အိမ်က စည်းခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ပန်းသိုး ထိုးနေတာလည်း
ဂုဏ်ရောင် ပြင်ပူးသည်။

ဆံပင်အရွယ်ကြီးကို ရင်ဘတ်ရှေ့ ဆွဲချထားလျက်
စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသည့် နှင်းဆီပန်းတွေကို တစ်စွင့်ချင်း ကောက်
ယူကာ ပန်းသိုးပက်ပက်လေးထဲ ထိုးခိုက်နေသော သမီးရဲ့ ပုံစံ
လေးကို လှပပြည့်စုံတဲ့ ပန်းမျှီကားလေးသဖွယ် သူ မြင်တွေ့
သေးမောခဲ့ဖူးသည်။

ခုလည်း မှန်လှ ဆိုင်ခန်းလေးထဲက သမီးကို
ဂုဏ်ရောင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

'သမီးက နှင်းဆီပန်းသိုးလေးရှေ့မှာ ဂုဏ်တုတ်လေး
ထိုင်လျက် ရေပန်းဘူးလေးဖြင့် ရေဖြန်းပေးနေသည်။ ကြည်လင်
သော မျက်နှာထားလေးနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လှုပ်ရှားမှုလေးတို့
က ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည်။

၂၃၆ ဂျာနယ်

အပြစ်ကင်းလွန်းတဲ့ သမီးဟာ ဘယ်ဘဝ ဝင့်ကြွေး
ကြောင့်များ တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်နေတဲ့ဘဝမျိုးကို ဝိုင်ဆိုင်ခဲ့ရ
ပါသလဲ။

မင်း ရင်ထဲက အချစ်ကိုတော့ ကိုယ် ခံစားနားလည်
နိုင်ပါတယ် သမီးရယ် ...။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာလည်း စွဲမြဲခိုင်
မာတဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခု ပြစ်တည်နှင့်ပြီးသားမို့ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်
စေချင်ပါတယ်။ အဖြူရောင် အချစ်မျိုးနဲ့ပဲ မင်းကို ချစ်ခွင့်ရချင်
ပါသည်။ ကိုယ် မခူးပါရစေနဲ့ နှင်းဆီဖြူလေးရယ်။

ဂုဏ်ရောင်သည် သူမကို အစာနံကြာသည်အထိ
ငေးကြည့်နေခဲ့မိပြီးမှ ထိုဆိုင်ကလေးအနီးမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့မိလေ
သည်။

(၂၆)

ညနေဆို ခက ဈေးချိုဆိုင် ပိတ်ပြီးတာနှင့် သမီး
ကို ဝင်ကြိုပြီး အတုပြန်လာရမိမို့ ဂုဏ်ရောင်စုပါမတ်ကတ်ကို
မဝင်နိုင်ချေ။ ဂုဏ်ရောင်နှင့်တွေ့ဖို့အတွက် အိမ်ရောက်မှ အကြောင်း
တစ်ခုခုပြကာ အပြင်ပြန်ထွက်ရမိပင်။

ထိုနေ့ညနေက ခနဲ့ သမီးတို့ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်
ချင်း အိမ်က ကောင်မလေး မမွေးက ဖိတ်စာလေးတစ်စောင်
ယူလာကာ ...

“မမရေ ... ဒီမှာ မမနာမည်နဲ့ ဖိတ်စာတစ်စောင် ရောက်
နေတယ်”

“ဟယ် ... ဖိတ်စာလေးက လှလိုက်တာ”

သမီးကမမွေး လှမ်းပေးသည့် စာအိတ်ကလေးကို

စိတ်ဝင်စား လှမ်းကြည့်တာမို့ ခဲက ဖိတ်စာကို အမြန်လှမ်း ယူကာ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း...

“မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာတွေက ဒီအချိန်ဆို ဒီလိုပဲ သမီးရဲ့ ဒီ မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ မေမေပဲ သွားခိုင်းရမယ်၊ မမ တခြား မင်္ဂလာဆောင်တွေ သွားစရာရှိသေးတယ်”

ဟု သမီး အာရုံပြောင်းအောင် ပြောရသည်။

ဖိတ်စာ စာအိတ်ပေါ်မှာ ရေးထားတာက “မိုးမခိုင်” တဲ့လေ။ သမီး မြင်လို့ မဖြစ်တဲ့ နာမည်ပေါ့။

သမီးက ခဲပြောမှ ပို စိတ်ဝင်စားလာလှဲနှင့် မျက်လုံး လေးတွေတောင် အရောင်လက်လာလျက်...

“မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာ ဟုတ်လား၊ သမီးနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ရင်လည်း ဒီလို ဖိတ်စာရိုက်ရမှာပေါ့နော်”

“ဪ... အင်း... ဒါ... ဒါပေါ့”

ခဲက အလိုက်သင့် ထောက်ခံပေးလိုက်ရသည်။ ခဲလည်း ဝင့်ကြွေးပဲလားတော့ မသိ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို အရူးအမူးချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်နေရသဖြင့် ကိုယ့် ချစ်သူနဲ့တောင် ဆေးဆေးဆေးဆေး တွေ့ခွင့်မရ။

ဒါမျှမကသေး... ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်တဲ့အကြောင်း တွေကို သမီးက ပြောပြလျှင်လည်း သနားစိတ်က တစ်ဝက်၊

အောင်သက်သက် အနေခက် မျက်နှာပူရတာက တစ်ဝက်နှင့် နားထောင်ပေးရပါသေးသည်။

“အဲဒီဖိတ်စာလေး သမီးကို ခဲကပြပါလားဟင် မမခဲ၊ သမီး နမူနာ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဟင်... ဪ... ဒါက ဒီလောက်မလှပါဘူး၊ ဒါထက် လှတာပြမယ်လေ... နော်”

“အဲဒါလေးလည်း ကြည့်ချင်လို့ပါ”

ခဲသည် စိတ်တွေ့စွပ်ထွေးကာ ခေါင်းတွေတောင် ကိုက်လာသည်။ ခုချိန်မှာ ခဲဟာ မိုးမခိုင်ဆိုတာ သမီး သိသွားရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ...။

သမီးကို ဘယ်အချိန်ထိ ခဲနားမှာ ထားရမလဲ။ အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်အချိန်မှာ အသိပေးရမှာလဲ။

“အင်း... အင်း... ပြမယ်လေ၊ ခဲကလေးနော်”

ခဲက စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ လက်နှိပ်၊ စာအိတ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းချွတ်လိုက်ပြီး ကတ်ပြားလေးချည်းပဲရအောင် ထုတ် ဆွဲလိုက်ရသည်။

သမီးက ခဲပြသော ဖိတ်စာလေးကို ငုံ့ဖတ်ရင်း တဖြည်းဖြည်းဖြူးလာသည်။ အဖြူးရိပ်သမ်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ

ဟာ ဖိတ်စာပေါ်မှာသာ စိုက်လျက်သား...။ စိတ်ကူးယဉ်
ကျေနပ်နေပုံလေးဟာ အထင်းသား။

ခသည် သမီးရဲ့ ပြုံးငဲ့နေသော မျက်နှာလေးကို
ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း မျက်ရည်ဝဲလာမိရသည်။

သမီးအား 'ဒီလောက်တောင်ပဲ ဂုဏ်ရောင်ကို ချစ်
သလားဟယ်' ဟု မေးလျက် ထွေးဖက်နှစ်သိမ့်ပေးချင်မိသည်။

ဂုဏ်ရောင်ကို တို့လည်း သိပ်ချစ်ရတာမို့ နောက်
ဆုတ်မပေးပါရစေနဲ့ သမီးရယ်...ဟု ကိုယ့်စိတ်ရင်းကို အမှန်
အတိုင်း ဆုတ်ဖော်လိုက်ချင်သည်။

ခသည် သမီးရဲ့ချစ်ခြင်းကိုလည်း နားလည်ပေး
ရ၏။ ဂုဏ်ရောင်ရဲ့ သမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ စေတနာ သနား
ကရုဏာတွေကိုလည်း နားလည်ပေး၏။ သို့သော် ထိုနှစ်ယောက်
ကြားမှာ ဘယ်လိုစိတ်ခံစားချက်မျိုးဖြင့် ရပ်တည်ရမည်မသိသော
တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပျောက်ဆုံးနေသူလို့ ခံစားရပါသော
အမြဲတမ်းတော့ စိတ်ကောင်းမွေးပြီး တစ်ခါခါ စိတ်ရိုင်းကလေး
ဝင်ဝင်လာကာ ဂုဏ်ရောင် အခက်တွေ့အောင် စိတ်ကောက်ဆူပူ
အနိုင်ယူပစ်လိုက်ချင်သော ခသည် ချစ်စိတ်ဖြင့် ထုံမွန်းချိုအိနေ
သော သမီးရဲ့ မျက်နှာကလေးကိုသာ အံ့ဘနန်းစွာဖြစ်စွာ ငေးစိုက်
ကြည့်နေမိတော့သည်။

သမီးသည် ဖိတ်စာပေါ်က သတို့သား သတို့သမီး
နာမည်နေရာတွေကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ထောက်ထောက်ပြလိုက်
ရင်း...

"ဒီနေရာမှာ မောင်ဂုဏ်ရောင်၊ ဒီနေရာမှာက မနွယ်နှင်းဆီ
ခေါ် သမီးချောပေါ်နော် မမ"

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ခသည် 'မသိဘူးဟယ်၊
မသိဘူးဟယ်' ဟု ခေါင်းခါ လက်ခါ ဆော်ဟစ် ပြေးထွက်သွား
လိုက်ချင်၏။

ဪ... သမီး... သမီး...
ဪ... ဂုဏ်ရောင်... ဂုဏ်ရောင်...
ဪ... ခ... ခ...

ဟုသာ ဒီသုံးယောက်ရဲ့ အသံသီးဖြစ်အင်ကိုမသက်
မသာ ညည်းတွားချင်မိလေသည်။

လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်
တင်လို့လည်း မရပေ...။

သမီးလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သနား ငဲ့ညာ
သယောဇဉ်ရှိရသော ဂုဏ်ရောင်မှာလည်း အပြစ်မရှိ...။

ဂုဏ်ရောင်ကို ရူးရူးမွေးမွေး ချစ်နေရှာသော သမီးမှာ
လည်း အပြစ်မရှိ...။

ဂုဏ်ရောင်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သော ခမာလည်း အပြစ်မရှိချေ။

“မမခ... ”

“အင်ဟင်...”

“သမီးနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ရင် မမခကို ဖိတ်မယ်၊ မမခ လာမှာလားဟင်”

“အင်...”

သမီး မေးခွန်းကြောင့် ခမာ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ သမီးကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေမိပြီးမှ တံတွေး မျိုချရင်း ခေါင်းကို တအား ညိတ်ပြလျက်...

“အေး... လာမယ်ဟယ်၊ လာမယ်၊ သေချာပေါက် လာမယ်၊ အလှဆုံးဝတ်ပြီး လာမယ်နော်... သိလား သမီး”

ဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ခပ်ရွတ်ရွတ်ပြောပြီး သမီးနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သမီးကတော့ ဖိတ်စာကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

ခသည် မမွေးကို သမီးနှင့်ဆေးရာသို့ လက်ကုပ်ခေါ်သွားကာ...

“မမွေးရယ်... နင်ကလည်း တော်တော် မေ့တတ်ပါလား”

ဟယ်၊ ခိုးမခိုင် နာမည်နဲ့လာတဲ့ ဖိတ်စာတွေကို သမီး မမြင်ပါစေနဲ့လို့ ငါမှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ကျွန်မ မေ့သွားလို့...”

“အေး... နောက်မမေ့စေနဲ့၊ သေသေချာချာမှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မေမေရော...”

“ရေချိုးနေတယ် မမ၊ ဘုရားကိုးဆူ သွားစရာရှိတယ်တဲ့၊ မမကို လိုက်ပို့ပေးခိုင်းမယ် ပြောတယ်၊ ငါ နာရီခွဲလောက် သွားမယ်တဲ့”

“အေး... အေး... အဲဒါဆို ငါ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်၊ သမီး ခိုက်ဆာရင် စားနှင့်ပေး၊ သေချာပြင်ဆင်ပေးလိုက်”

ခသည် မောမောနှင့် အခန်းထဲ တန်းဝင်လာပြီး အိပ်ရာထက်သို့ ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့... ခ ခေါင်းကိုပြန် ဒီထားမိသည်။ ခ တကယ် ခေါင်းကိုက်နေပြီ။

ခက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကိုဖိထားရင်း ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ဂုဏ်ရောင် ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဂုဏ်ရောင်ရေ... ခတို့ ဒီညနေ တွေ့ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခ မေမေ့ကို လိုက်ပို့စရာရှိတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ

အေးအေးဆေးဆေး တွေပြီးပြောစရာရှိတာတွေ ပြောကြရအောင်...”

“ကောင်းပြီ... ခါး၊ ခါးသံက ပျော့တော့နေပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ပါ၊ ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ ကောင်းသွားမှာပါ”

“ဆေးလေး ဘာလေး သောက်ဦးလေ...”

“ဟုတ်ကဲ့ဗို”

“ဟို... သမီးရော အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြောပါတယ် ဂုဏ်ရောင်ရယ်၊ ခသူငယ်ချင်းလည်း ခကိုပြောတယ်၊ သမီးလုပ်လုပ်တာ အဆင်ပြေတယ်တဲ့၊ သမီးအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ ခ တာဝန်သာထားပါ၊ မကြာခင်သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မှာပါ၊ ကဲ... ခ ဖုန်းချတော့မယ် နော် ဂုဏ်ရောင်၊ ခ မေမေကို လိုက်ပို့စရာလေး ရှိသေးလို့...”

ခသည် ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီး အမြန်ဖုန်းချလိုက်သည်။ ခလည်း ဂုဏ်ရောင်ကို အရင်လို စကားစာတိုတာ ထွေထွေတော့၊ သဝန်တိုတာမျိုးတွေ မလုပ်ဖြစ်တာ ကြာပါပြီ။

သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ပြဿနာကြောင့် ခမှာ ပိုပြီး

လူကြီးဆန်လာရတာ သမီးကိုလည်း သဘောထားကြီးစွာ စောင့်ရှောက်ရင်း ဂုဏ်ရောင်ကိုလည်း နားလည်ပေးရသည်။ ခတော်တော် ရင်ကျက်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါတော့ ခုလို စိတ်ရှုပ်ထွေးလာရတတ်ပါသည်။

ခသည် ရေမချိုးခင်စပ်ကြား ခဏလေး နားမည်ဟု ကြံရွယ်ကာ မျက်လုံးမှမှေ့မှိတ်ငြိမ်သက်နေဆဲ...

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ခက အိပ်ရာမှ ကြူးထပြီး တံခါးဝဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ မေမေဟု ထင်လို့ပင်။

“မမေ ...”

“ဪ ... သမီး”

ခ တံခါးဆွဲဖွင့်သေးလိုက်တော့ သမီးက ခကိုပြုံးပြရင်း...

“သမီး ဝင်လာလို့ ရလားဟင် မမ”

“ရပါတယ်၊ လာလေ ... ဝင်”

ခက သမီးထိုင်ဖို့ ခုတင်ဘေးက ထိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲပေးလိုက်သည်။ သမီးက ခုံပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး သူ ယူကြည့်နေခဲ့သည့် ဖိတ်စာကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ရင်း...

“မမေ ... မမေမှာ ချစ်သူရှိလားဟင်”

ဪ... ခွတော့ကျတာပဲ။ တို့ချစ်သူက သမီး ချစ်နေတဲ့ ဂုဏ်ရောင်ပဲလို့ ပြောလိုက်ရရင် မကောင်းရှိတော့မယ်။

ခသည် စိတ်ထဲက ခပ်ရွတ်ရွတ်တွေးသော်လည်း သမီးကိုတော့ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးပြရရင်း...

“ရှိတာပေါ့ သမီးရယ်...”

“မမခက တော်လိုက်တာ၊ မမခချစ်သူက မမခကို သိပ် ချစ်တာပဲလားဟင်”

“မမတို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်ရှိပါပြီ”

“အို... အကြာကြီးပဲနော်၊ လက်မထပ်ကြသေးဘူးလား ဟင်...”

“အခြေအနေတစ်ခုကို ကျော်လွှားနိုင်ရင်တော့ လက်ထပ် ဖြစ်ကြမယ် ထင်ပါတယ် သမီးရယ်”

“မမခတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြပါစေ”

တို့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ဂုဏ်ရောင်ကို အပြီးလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတာ မင်း မသိသေးလို့ပါ သမီးရယ်။

ခက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ပင် သမီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ (သမီးအလှက မိန့်မချင်းတောင် ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းတာတော့ အမှန်ပင်။)

“မမခ ချစ်တဲ့သူက မမခကို ချစ်အောင် ဘယ်လိုကြိုးစား ခဲ့ရသလဲ မမခ၊ သမီး အတုယူချင်လို့ ပြောပြပေးပါလား”

သမီးမေးခွန်းကြောင့် ခက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရဘူး သမီးရဲ့၊ ကိုယ်နေတတ်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ပုံမှန်လေး နေနေတာကို မြင်ပြီး သူ့ဘက်က ချစ်သွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အစ်ကိုကတော့ သမီး ဘာသာ ပုံမှန်လေးနေနေတာကို မချစ်ဘူးထင်ပါတယ် မမရယ်၊ အစ်ကိုက သမီးပုံစံကို ပြင်ခိုင်းတယ်...”

“အစ်ကိုက အရမ်း ကြင်နာတာတိပြီး ယဉ်ကျေး တယ် မမရဲ့၊ အဟင်း... အစ်ကိုအကြောင်း သမီး ခဏ ခဏပြောလို့ မမ စိတ်ရွပ်နေပြီလား မသိဘူး၊ သမီးက အစ်ကိုအကြောင်း ပြောနေရရင် အလွမ်းနည်းနည်းပြေလို့ ပါ၊ အစ်ကိုကလေ...”

အဲဒီလိုနဲ့ သမီးသည် ညချစ်သော ခရဲ့ ချစ်သူ အကြောင်းကို တသသ ပြောလေတော့သည်။ ခလည်း ဘယ်လို ကြိုးစား မသိသော စိတ်နှလုံးဖြင့် နားထောင်ပေးရလေသည်။

ခအဖြစ်က တော်တော်မှ ဆိုးလေသည်။

(၂၇)
✱ ✱ ✱

နောက်တစ်နေ့ နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန်လောက်မှာ ခက ဆိုင်ခဏပိတ်ပြီး 'ဂုဏ်ရောင်ရုံးခန်းရှိရာ စုံပါမတ်ကတ်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ခလက်ထဲမှာတော့ ဂုဏ်ရောင် ထမင်းစားပြီး အချို့တည်းဖို့ ဂုဏ်ရောင်အကြိုက် သီးစုံကျောက်ကျောဘူးကလေးကို ကိုင်လာသည်။

ဟိုရောက်တော့ ဂုဏ်ရောင်ရုံးခန်းအပြင်ဘက် ဝရံ တာလေးမှာ ထွက်ပြီး ခနဲ့ ဂုဏ်ရောင် ထမင်းအတူ စားဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ အပြင်ဘက်မှာမို့ လေတဖြူးဖြူးတိုက်ပြီး နေလို့ ကောင်းသည်။

ခတို့နှစ်ယောက် အလွှာသလွှာပ ပြောရင်း ထမင်းစားဖြစ်ကြသည်။

စားပြီးတော့ ခက ကျောက်ကျောဘူးကို ဖွင့်ကာ ခက်ရင်းကလေးဖြင့် ကျောက်ကျောဘူးကလေးကို ထိုးပေးရင်း...

“ဂုဏ်ရောင်...”

“အင်ဟင်... ပြောလေ ခ...”

“သမီး... သူ့ခြေထောက်ပေါ်သူ ရပ်နိုင်ပြီဆိုရင် ဂုဏ်ရောင် ဘာဆက်လုပ်မလဲဟင်...”

“ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ-?”

ဂုဏ်ရောင်သည် ခမေးခွန်း ကြောင့် ငိုငိုသွားမိပြီး မှ...

“သူ့ဘာသာသူ ရပ်တည်နိုင်ရင် သူ့ကိုထားခဲ့ဖို့ ကိုယ် စိတ်ချနိုင်ပြီလေ၊ သူ့ကို ရန်ကုန်ပြန်ပို့ရမှာပေါ့...”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ခက ဂုဏ်ရောင်မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အသံကတုန်လို့ အက်လို့ပါလား ဂုဏ်ရောင်ရယ်...

“တကယ်တော့ ထားခဲ့ရက်ရဲ့လား...”

“ထားခဲ့ရမှာပေါ့၊ ခ... ကိုယ်တို့ရှေးကလည်း ဂျီသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အချိန်နည်းနည်းစောင့်ပြီးရင် ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ရမယ်လေ”

ဂုဏ်ရောင်အဖြေကို ကျေနပ်သော်လည်း ဂုဏ်ရောင် ခံစားချက်ကို ခနားလည်သည်။ ပြီးတော့ ... သမီးကိုလည်း ခသနားသည်။ ခကိုယ် ခလည်း သနားချင်သလို ဖြစ်မိရပါသည်။

အချစ်တဲ့ ...။

တန်ခိုးကြီးစွာ လွှမ်းမိုးသည်။ အင်အားကြီးစွာ ဆွေ ဖက်ချုပ်ကိုင်သည်။ မုန်တိုင်းတစ်ခုလို မွေနှောက်ပျက်စီးစေနိုင်စွမ်း လည်း ရှိသည်။ ပင်လယ်လို နက်ရှိုင်း၍ မြေထုလိုလည်း ခိုင်မာ ကာ လေပြည်လိုလည်း သာသာယာယာ အေးအေးမြမြ ရှိနေတတ် သည်။ ရွှပ်ထွေးတဲ့ ပုစွန်တစ်ပုဒ်လို နားလည်ရခက်ပြီး သက်တံ့လို ရောင်စုံယှက်ဖြာ ဆန်းကြယ်လှပတတ်တာဟာလည်း အချစ်ဖြစ် သည်။ မျက်လှည့်ပြသလို တစ်ခုကနေ တစ်ခုသို့ ကိုယ်မသိဘဲ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲ ဖြစ်တည်ပြတတ်ပြီး အဆုံးမှာတော့ ဒါဟာ လှည့်စားမှုတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း နားလည် လက်ခံလိုက်ရပြီး မည်သို့မည်ပုံ လှည့်စားခံလိုက်ရသည်ကို မသိရဘဲရှိတတ်တာဟာ လည်း အချစ်နဲ့ သဘောတရားခြင်း တူပြန်သည်။ ရွာမယ်ထင် ပြီး မရွာ၊ မရွာဘူးထင်ပေမယ့် သဲကြီးမဲကြီး ရွာချတတ်ပါသော အစိုးမရသည့် မိုးနှင့်လည်း အလားတူသည်။ ရယ်နေရင်းက နို့ တတ်သော၊ ငိုနေရင်းက ရယ်တတ်သော အရူးတစ်ယောက်လို ချစ်နေရာက မုန်း၊ မုန်းနေရာက ချစ်တတ်ကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အချစ်ဟာ စိတ်နှလုံးရာကြီးပါဟု သတ်မှတ်ချင်လျက်ပဲ ထိုသပ္ပတ်အကြီးကို သပ္ပတ်အမှန် သိသိကြီး နှင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖက်တွယ်ထားချင်မိတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

(၂၀)

သမီးသည် နောက်ဆုံးလက်ကျန် နှင်းဆီဖြူလေးရဲ့ အရိုးကို ဖြတ်၍ အရွက်တချို့ကို ခြွေမျက်ကာ ပန်းခြင်းကလေးထဲ ထိုးစိုက်လျှက် အပြီးသတ်အလှဆင်လိုက်ပြီး ထိုပန်းခြင်းကလေးကို ပိတ်ဖြင့် ကြည့်နေဆဲမှာ ဆိုင်ရှင် အစ်မက ...

“နွယ်နှင်းဆီရေ... အားတော့နာပါတယ်ကွယ်၊ ညီမကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့မယ်”

“ဘာများလဲ အစ်မ... သမီး ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပါမယ်”

“လက်ဆောင်ပန်းခြင်း အော်ဒါမှာတာတွေ လိုက်ပို့ပေးတဲ့ ကလေးမလေး နှစ်ယောက်လုံးက ခွင့်ယူထားတော့ လော လောဆယ် အရေးကြီးတဲ့ အော်ဒါတစ်ခု သွားပို့ပေးဖို့

လူမရှိဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ညီမ အလုပ်တာဝန်က ပန်းအလှ ပြင်တာ တစ်ခုပဲ ဆိုလေမယ့် ဒီနေ့ကိုတော့ ချွင်းချက်ထား ပြီး သွားပို့ပေးလို့ ရမလားကွယ်၊ ပို့ရမယ့်နေရာကလည်း သိပ်မဝေးပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်မ၊ သမီး ပို့ပေးပါမယ်၊ ဘယ်နားမှာ ပါလဲ”

“(...) စုပါမတ်ကတ်ကို သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့... သမီး ဒီကိုလာရင် အဲဒီ စုပါမတ်ကတ်ရှေ့က ဖြတ်လာရပါတယ်”

“အေး... အဲဒီစုပါမတ်ကတ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လောက်က ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတစ်ခုကို ပို့ပေးရမှာ၊ ဒီကနေ ကားငှားသွား ရဲ့ပဲ၊ ဒီလမ်းအတိုင်းသွားပြီး ညာဘက်ချိုးရင် ရောက်ပြီ လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ သမီး သွားလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲကွယ်၊ ရော... ဒါက ပို့ရမယ့် လူနာမည်နဲ့ လိပ်စာကတ်၊ ပန်းခြင်းမှာ ချိတ်ရမယ့် ကတ်လေးတော့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

“ဖြစ်ပါပြီ အစ်မ”

သမီးသည် ပန်းရောင်ကတ်ပြားလေးကို ပန်းခြင်းမှာ
အပြီးသတ် သံတွဲချည်နှောင်လိုက်ပြီး ထိုပန်းခြင်းလေးကို ဆွဲမြှောက်
ကြည့်လိုက်မိရင်း ဝီတိဖြစ်မိနေသည်။ သမီးထိုးပေးတဲ့ ပန်းအိုး၊
ပန်းခြင်း၊ ပန်းစည်းလေးတွေကို လူကြိုက်များတာမို့-သမီး ပျော်
ရွှင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဒီပန်းကလေးတွေဟာ သမီးရဲ့
အနာဂတ်များလားဟု ထင်မိသည်။

အစတုန်းကတော့ မမခက သမီးပျင်းနေမှာစိုးလို့၊
ပြင်ပအတွေ့အကြုံ ဧဟုသုတလည်း ရအောင် လူတွေနှင့်လည်း
ဆက်ဆံရအောင် ဒီအလုပ်ကို လုပ်စေခဲ့တာပင် ...။

ပန်းအလုပ်ပြင်တာကို သမီးဝါသနာပါပေမယ့် အလုပ်
ဝင်ခါစမှာ မဝံ့မရဲလေးဖြစ်ရသည်။ လူတွေနှင့်လည်း စကား
များများ မပြောချင်။

နောက်တော့ သမီး ပန်းလေးတွေကို ပိုချစ်လာ
သည်။ လူများများနှင့်လည်း ပြောရဲဆိုရဲ သွားရဲလာရဲ ဖြစ်လာ
သည်။ ဒီအလုပ်မှာ သမီး ပျော်မွေ့လာပါသည်။

သမီး အစ်ကိုအကြောင်း တွေးပြီး ပန်းအလုပ်ပြင်တဲ့
အခါ သမီးရဲ့ လက်ရာက ပိုပြီး လှပသည်ဟု ထင်မိသည်။
သမီးက အစ်ကိုအကြောင်း အမြဲတွေးတာမို့ သမီးရဲ့ ပန်းခြင်းလေး

တွေ၊ ပန်းစည်းလေးတွေအားလုံး လက်ရာမြောက်စွာ လှပလာပါ
သည်။ 'သမီးရဲ့ချစ်ခြင်းတွေဟာ ပန်းကလေးတွေကိုတောင် ပိုပြီး
လှပလာစေပါတယ် အစ်ကိုရယ်' ဟု သမီး အစ်ကိုမျက်နှာကို
ကြည့်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောပြချင်ပါသည်။

ဟိုအစ်မ မိုးမခခိုင်ကလည်း ကြာတော်မူလှသည်။
သူပြန်လာလို့ သူ့ကို တောင်းပန်လိုရလျှင် သမီး ရန်ကုန်ပြန်မည်။
အစ်ကိုက ရန်ကုန်ကပဲ သမီးကို စောင့်နေလိမ့်မည်ထင်သည်။
သမီးတို့ လက်ထပ်ပြီးလျှင်တော့ သမီးက အစ်ကိုကို ဘာအလုပ်မှ
ပင်ပင်ပန်းပန်း မခိုင်းချင်။ အစ်ကို ပင်ပန်းလျှင် သမီးက ပန်းအလုပ်
ပြင်ဆိုင်လေး ဖွင့်ပြီး အစ်ကိုကို ရှာကျွေးမည်ဟု စဉ်းစားသည်။
သမီးနားမှ အစ်ကိုရှိရင် သမီးရဲ့ ပန်းကလေးတွေလည်း ပိုပြီး
လှပလာမှာ သေချာသည်။

စိတ်ကူးလေး တယဉ်ယဉ်ဖြင့် ပန်းခြင်းလေးကို
မြှောက်ကြည့်နေသော သမီးရဲ့ မျက်နှာလေးက ပြုံးနေပါသည်။
ဆိုင်ရှင်အစ်မကလည်း သမီးကိုကြည့်၍ ပြုံးရင်း...

“နွယ်နှင်းဆီ ရောက်လာမှ အစ်မတို့ဆိုင်လည်း ပိုပြီး
အလုပ်တွေ ရလာတယ်၊ ဒီဆိုင်က လက်ရာကိုလည်း
လူကြိုက်များလာတယ်၊ ပန်းအလုပ်ပြင်တဲ့ နေရာမှာ ညီမက

၂၅၆ ဂျော့ဆင်

တကယ့် ပါရမီရှင်ပဲ ... သိပ်မလှတဲ့ ပန်းလေးတွေတောင်

မှ သမီးသာ ဖြင်လိုက်ရင် လှသွားတယ်”

“အဲဒါ သမီးချစ်တဲ့သူကို စိတ်ကူးပြီး ဖြင်လို့ လှတာ အစ်မရဲ့”

“တကယ် ...”

သမီးက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ ရှက်ကာ မျက်နှာကို လက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။

သမီးမျက်နှာပေါ်မှာ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးတာ ရှက်စိတ်မွန်လာပါသည်။

“အစ်မ ... သမီး သွားပို့လိုက်ဦးမယ်နော်”

သမီးက ပန်းခြင်းလေးကို ဆွဲ၍ အစ်မရှေ့မှ ခေါင်းလေးငုံလျက် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းရောက်မှ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ အသံလေးထွက်ကာ ရယ်မိလေသည်။

❧ ❧ ❧

(၂၈)

✱ ✱ ✱

သမီးသည် ငှားလာသည့် ကားကို စုပါမတ်ကတ်ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ပန်းခြင်းကို မဆီမခိုက်မိအောင် ဂရုတစိုက် ဆွဲလျက် ကားပေါ်မှ လှမ်းဆင်းလာပါသည်။

သမီးက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်လျက် လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းလေးချာချာလည်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လျက် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို ရှာဖွေလိုက်သည်။

သမီး ပတ်ချာလည်၍ ဝေဝဲကြည့်ဆဲမှာပင် သမီးအကြည့်က အမှတ်တမဲ့ဖြင့် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ စုပါမတ်ကတ်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

ရုတ်တရက် သမီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟသွား
သည်။ သမီးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ လမ်းတစ်ဖက်ဆီက မြင်ကွင်း
ဆီမှာ စူးစိုက်လျက်သား ...။

သမီး မြင်ကွင်းထဲမှာ အစ်ကိုနဲ့ မမခရဲ့ ပုံရိပ်တွေက
ပီပြင် ပြတ်သားစွာ ...

ဟင့်အင်း ... မဟုတ်တာ။

အမိပွဲါယ်မရှိတာ ...။

မဆိုင်လိုက်တာ ...။

အစ်ကိုနဲ့ မမခက ဘာလို့ အတူရှိနေရမှာလဲ ...။

သမီးသည် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် လက်ခံဖြင့် ပွတ်ဝစ်
လိုက်ပြီး ထိုမြင်ကွင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်မိ၏။

“ဟင် ...”

အစ်ကိုက မမခရဲ့ လက်ကို လှမ်းတွဲလိုက်ချိန်မှာ
တော့ သမီးလက်ထဲက ပန်းခြင်းလေးဟာ ပလက်ဖောင်းပေါ်
ပြုတ်ကျလိမ့်ထွက်သွားသည်။

အစ်ကိုအကြောင်းတွေးပြီး ပြင်ခဲ့သော ပန်းကလေး
တွေဟာ လမ်းမပေါ် ပဲ့ကြွေလွင့်စဉ်သွားသည်။

အစ်ကိုက မမခရဲ့ လက်ကိုတွဲပြီး ရပ်ထားသည့်

ကားတစ်စီးဆီ လျှောက်သွားနေသည်။ မမခက အစ်ကိုမျက်နှာ
ကို မော့ကြည့်ရင်း စကားတွေပြောလာသည်။ ကားနားရောက်တော့
ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး မမခကို ထိုင်စေလိုက်သည်။

အဲဒီကားဟာ သမီး စီးခဲ့ဖူးတဲ့ အစ်ကိုကား။ သမီး
သေချာမှတ်မိသည်။

ဒါဆို ... သမီးမြင်နေရတာ အစ်ကိုမှ အစ်ကိုပေါ့။

အစ်ကိုက မမခဘက်က ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး
မောင်းသူဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာဆဲမှာ သမီးရဲ့ အသိဉာဏ်တွေ
လွတ်ထွက်ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

“အစ်ကိုရေ...”

သမီးသည် အစ်ကိုကို အသံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်လိုက်
မိပြီးနော် မူးမိုက်ပြာဝေ အသိလွတ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

“ဟင် ... သမီး၊ သမီးပါလား၊ ခရေ... သမီးကို တွေ့လိုက်
လား... သမီး လဲကျသွားပြီ”

ဂုဏ်ရောင်သည် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော

၂၆၀ ဂျာနယ်

သမီးရဲ့ အော်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ...

သမီးက ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ခွေခွေကလေး လဲကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ခသည် ရုတ်တရက်တုန်လှုပ်ထူပူနေသောဂုဏ်ရောင်နံဘေးသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်လာရင်း ...

“ခတွေ့လိုက်တယ် ဂုဏ်ရောင်၊ သူ ခတို့ကိုတွေ့လို့ ရှောင်ရသွားတာ၊ ခသွားလိုက်မယ်”

“ကိုယ်လည်း လိုက်မယ် ခ၊ ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူတယ်”

“လိုက်ခဲ့လေ ... ဒါပေမယ့် သမီး သတိရတဲ့အချိန်မှာတော့ ခနဲ့ ဂုဏ်ရောင် အတူရှိနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ခသည် ပြောလည်းပြော၊ ဂုဏ်ရောင်လက်ကိုလည်း ဆွဲကာ သမီးရှိရာ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ပြေးသွားနေသည်။

ခသည် သမီး ဘေးနားမှာ ဝိုင်းနေသော လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ပြီး ...

“ခကလေး ဖယ်ပေးကြပါ၊ ဒါ ... ကျွန်မ ညီမလေးပါ”

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေရချိန်တွင် ရင်တွေလည်း ဖြောင်းဆန်အောင် ခုန်နေပါသည်။

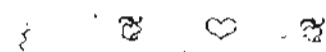
ယုဒပြန်သော နှင်းဆီ ၂၆၁

သမီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ခဘယ်လိုများ ဖြေဆိုည်ရပါ့မလဲ။ ဂုဏ်ရောင်ကရော ... ။

ခစတားကြောင့် လူရဲသွားချိန်တွင် ဂုဏ်ရောင်က သမီးကို ပွေ့ချိုလိုက်ပါသည်။

သမီးကို ကားနောက်ခန်းထဲ တင်ပေးလိုက်သည်။ ခက သမီးကို ပွေ့ထားသည်။

စိတ်ကို အေးအေးထားနိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေရသော်လည်း ဂုဏ်ရောင်နားထဲမှာတော့ သမီးရဲ့ အသည်းကြွေမတတ် တုန်ရင်ကွဲအက်စွာ အော်ခေါ်လိုက်သည့် ‘အစ်ကိုရေ’ ဆိုသော အသံလေးကို အကြိမ်ကြိမ် ပုံတင်ထပ်အောင် ကြားယောင်နေမိလေသည်။

(၃၀)

သမီးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ပွင့်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ထိုမျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်စက္ကူ ဖိတ်လျှံကျလာလေသည်။

“မမေ ... ညာတယ်”

ခသည် မျက်လုံးစုံမှိတ်၊ အသက်ကို ဝအောင်ရှုရင်း ခဏငြိမ်သက်လျက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ငြိမ်အောင်ထိန်းချုပ်နေရသည်။

သမီးကို ခ ဘယ်လို စကားလုံးတွေနဲ့ ဖေးမနှစ်သိမ့်ပေးရမည် မသိချေ။

ခ မျက်လုံးပွင့်လိုက်ချိန်မှာ ခရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေပြီဖြစ်သော သမီးကို တွေ့ရသည်။

သမီးသည် ခုတင်ပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေရင်းကပဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ နင်နဲ့စွာ ရိုက်ငင်လိုက်သေးသည်။

“မမေ၊ မမကို သမီး တောင်းပန်ပါတယ်၊ မမ နောက်ဆုတ်ပေးပါနော်၊ မမမှာ အရာအားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲ၊ သမီးမှာက အစ်ကိုကလွဲပြီး ဘာမှမရှိလို့ပါ၊ အစ်ကို မရှိဘဲ သမီးအသက်မရှင်နိုင်လို့ပါ၊ မမ နောက်ဆုတ်ပေးပါနော်၊ သမီးအတွက် အစ်ကိုကို စွန့်လွှတ်ပေးပါနော်၊ မမ ... နော်”

သမီးသည် ခရဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရမ်းရင်း ခပ်ကျဲကျဲခိုက်နေရာကနေ ကလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ခါဆက်ခါ ရှိုက်၍ ငိုကြွေးလိုက်ရင်း တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်လာသည်။ ခရဲ့လက်ကိုလည်း အဆက်မပြတ် ကလောင်ကတမ်း ကိုင်လှုပ်နေသည်။ နှုတ်မှလည်း အဆက်မပြတ် ပလုံးပထွေးပြောသည်။ သမီး မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ နှပ်တွေ ရှိနေသကဲ့သို့ လာသည်။

“နော် ... မမ၊ သမီး ဒီမှာ အကြာကြီး လာစောင့်နေတာ မမကို တွေ့ဖို့ပါ၊ မမကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ၊ အသနားခံချင်လို့ပါ၊ အစ်ကိုကို မမဆီ ပြန်မခေါ်ဖို့ ပြောဖို့ပါ၊ အစ်ကိုကို သမီး ပျော်အောင်ထားမှာပါ၊ သမီးကို သနားတဲ့ မမရယ် နော် ...”

သမီးသည် ခလက်ကို အဆက်မပြတ် ဆွဲခါနေသည်။ ခရဲ့ အင်္ကျီလက်တွေပင် ရှည်ထွက်ရှည်လာသည်။ ခသည် ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းရင်း သမီးရဲ့ လှုပ်ခါခြင်းကို အရပ်တစ်ရပ်လို တောင့်မတ်ငြိမ်သက်ပေခံနေသည်။

သမီးသည် ပြောရင်း ငိုရင်း ခကို ဆွဲခါနေရင်း သတိမဲ့သလိုလို ပို၍ ကြမ်းတမ်းလျက် သွေးစူးသွေးတမ်း ဖြစ်ချင်လာသည်။

“တော်ပါတော့...”

စိတ်ခံစားမှု မှန်သမျှကို ကြာရှည် ထိန်းချုပ်ထားရသော ခသည် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်သွားသည်။

“တော်လိုက်ပါတော့ သမီးရဲ့၊ တော်သင့်ပါပြီ၊ တို့စိတ်ကိုလည်း တစ်ချက်လောက် ငဲ့ကြည့်သင့်ပါပြီ...”

ခအသံက အက်ကွဲ တုန်ခါနေသည်။ ခသည် မချီမဆုံ ဟာလို့ကံနေသော ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားလျက် မျက်ရည်တွေတွေကျလာရင်း...

“သမီး... မသိဘူးလားဟင်၊ သမီး မစဉ်းစားမိဘူးလားဟင်၊ သမီးချစ်တဲ့အချစ်ထက် မလျော့တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ဂုဏ်ရောင်ကို ခချစ်လိမ့်မယ်လို့ သမီး မစဉ်းစားမိဘူးလားဟင်...”

“သမီးလိုပဲ တို့လည်း ဂုဏ်ရောင်ကို ချစ်တာပါပဲ သမီးရဲ့၊ သမီးလိုပဲ တို့ချစ်တဲ့သူကို တို့ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပဲ၊ သမီး အခုခံစားနေရသလိုပဲ တို့လည်း ခံစားနေရပါတယ်၊

“တို့... ဂုဏ်ရောင်ကို သိပ်ချစ်မိလို့သာ ဂုဏ်ရောင်ကို အရူးအမူးချစ်နေတဲ့ မင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာပေါ့၊ ဂုဏ်ရောင် သနားကရုဏာထားမိနေတဲ့ မင်းကို ကူညီပေးမခဲ့တာပေါ့၊ မင်းကို ချစ်ခင် ကြည်ဖြူခဲ့တာဟာလည်း ဂုဏ်ရောင်ကို တို့ချစ်လို့ နားလည်လိုပဲပေါ့...”

“ဂုဏ်ရောင်ကို မင်းမစွန့်လွှတ်နိုင်သလို တို့လည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးလေ၊ တို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ သုံးနှစ် သုံးမိုးရှိခဲ့ပြီလေ၊ မင်းက ခဏလေးနဲ့ တွယ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ခင်မင်ခဲ့တဲ့ ကာလရော ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေရော ဒီလောက် အချိန်တွေ အများကြီး ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ တို့က ပိုပြီး တွယ်ခဲ့တာပေါ့၊ ခချိန်မှာ တို့လည်း မင်းလို စိတ်ကိုလွှတ်ပေးပြီး ဂုဏ်ရောင်ကို စွန့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ချင်တာပေါ့၊ တို့ခြေထောက်ပေါ် တို့ရပ်နိုင်တာနဲ့ပဲ တို့ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ပေးရမှာလား၊ အစစပြည့်စုံနေတဲ့သူမို့ ချစ်သူမရှိလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ မင်း ထင်သလားဟင်...”

၂၆၆ ဂျာဇင်

ခသည် ပြောရင်း ပြောရင်း မျက်ရည်တွေရော
ချွေးတွေပါ ရွှဲနစ်မောဟိုက်တုန်ရင်လာသည်။

သမီးသည် ပါးစပ်လေး မဟတဟနှင့် ခကိုကြောင်
ကြည့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ခသည် အားရအောင် ငိုပြီးမှ မျက်
ရည်တွေကို သုတ်ပစ်ရင်း...

“တို့ ကြားဖူးတယ် ... ရယူပိုင်ဆိုင်ရမှ အချစ်မဟုတ်ဘူး
တဲ့၊ စွန့်လွှတ်သင့်လို့ စွန့်လွှတ်ပေးရတာဟာလည်း အချစ်
ပါပဲတဲ့၊ အဲဒီ စကားကို မင်း လက်ခံမလား တို့ လက်ခံရ
မလားဆိုတာ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့
သမီး”

ခသည် သမီးနားမှ ညင်သာစွာထလာလျက် အခန်း
တံခါးကို ညင်သာစွာပင် ပြန်ပိတ်ပေးခဲ့လေသည်။

(၃၁)

ကောင်းကင်မှာ အလင်းရောင်ဖျူဖျူ ပျံ့အန်လာစပင်
ရှိသေးသည်။

သမီးသည် မမခတို့ အိမ်သားတွေ အိပ်ရာမှ မနိုး
သေးသည့် အရုဏ်တက်စ ဝေလီဝေလင်းအချိန်လေးမှာ အိမ်မှ
တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သမီးရဲ့ ဦးတည်ရာဟာ အစ်ကိုရဲ့ ဖုပါမတ်ကတ်
ဆီသို့ဝင် ...။ အဲဒီ ဖုပါမတ်ကတ်ကို အစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း
သမီးသိခဲ့ရပြီးပြီမို့ အဲဒီရှေ့ကနေ သမီး အစ်ကိုကို စောင့်ပါမည်။

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းသည့် မန္တလေးဆောင်း
ကြောင့် သမီးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်အေးစက်နေသည်။ သမီး
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာတော့ အစ်ကို ဝယ်ပေးခဲ့သည့် အဖြူရောင် ဂျီဝန်

ရှည်ရှည်ကိုသာ ဝတ်ထားသည်။ အနွေးထည်ဝတ်ဖို့ သမီး မေ့နေခဲ့ပါသည်။ သမီးရဲ့ အင်္ကျီလက်က ရှည်ပေမယ့် အသားက ခပ်ပါးပါးဖို့ ဆောင်းလေအေးက သမီးကို ခိုက်ခိုက်တုန်လာစေသည်။ သမီး ချမ်းလှပြီ။

သမီးသည် ပခုံးလေးကျဲ့၊ လက်လေးပိုက်ပြီး အစ်ကို စုပါမတ်ကတ်ကြီးရဲ့ ဂျှော့လှေကားထစ်တွေဆီ တရွေရွေ လျှောက်လာသည်။ အိမ်နေရင်း ဝတ်သည့် အဝတ်မီနပ်ပါးပါးလေးကိုသာ မေ့မေ့လျော့လျော့ စီးလာခဲ့မိသဖြင့် မီနပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဝတ်နေကျ ဂါဝန်ရှည်ရှည်ရဲ့ အနားစက မြေပြင်နှင့် ပွတ်တိုက်ရှုပ်ထိ နှစ်ညစ်လာသည်။ မပြီးမသင်မိသော ဆံပင်ရှည်တွေက ရှေ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တချို့၊ ကျောပေါ်မှာ တချို့ ဝဲကျပြန့်ကျဲနေသည်။

စောသေးတာမို့ စုပါမတ်ကတ်ကတော့ မဖွင့်သေးပါ။

သမီးက ရှေ့လှေကားထစ် အနိမ့်လေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခူးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ကွေးပိုက်၊ လည်ပင်းလေး ဝပ်ပုလျက် ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေသည်။ အစ်ကိုရေ မြန်မြန်လာပါတော့ သမီး ချမ်းနေပြီ။

သမီးသည် အေးစက်နေသည့် လက်ကလေးနှစ်ဖက်

ကို ပူနွေးအောင် ပွတ်တိုက်ပြီး ပါးမှာကပ်သည်။ နားမှာကပ်သည်။ သမီး အသက်ရှူသည့်အခါ သမီးပါးစပ်နားမှ နှင်းရွှေ့လေးတွေ လွင့်နေတာကို အပျင်းပြေကြည့်ရင်း သမီးစောင့်နေသည်။

နေရောင်ခြည်တချို့ ထွက်ပြုလင်းပွင့်လာသည်။

သမီး စောင့်နေသည်။

လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ သွားလာ စည်ကားစပြုပြီ။

သမီး စောင့်နေသည်။

ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးတွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာပြီး သမီးကို အထူးအဆန်းသံဖွယ် ငုံ့ကြည့်ရင်း လှေကားထစ်တွေကို ဆက်လက်နင်းတက်သွားသည်။

သမီး ဆက်စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

သမီး အစ်ကိုကို တွေ့ချင်လို့ စောင့်သည်။

တစ်ခွန်းတည်းသော စကားလေးကို ပြောပြချင်မိလို့

သမီး စောင့်နေပါသည်။

သမီးစောင့်နေဆဲမှာ လူတွေ ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ စက်ဘီးတွေ တစ်စတစ်စ ရှုပ်ထွေးလာနေသည်။

ခဏကြာတော့ သမီး ပခုံးကို နောက်ဘက်ဆီက တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းတို့ခေါ်လိုက်ရင်း...

“အစ်မ ... အစ်မထိုင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ တစ်ယောက်
ယောက်ကို စောင့်နေတာလား။”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကို စောင့်နေတာ ...၊ အစ်ကို
ဦးမျိုးဂုဏ်ရောင်ကို စောင့်နေတာ ...”

သမီးက လှမ်းမော့ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောတော့ ကောင်
မလေးက သမီးကို တဆုံတပြုံကြည့်လျက် ...

“ကျွန်မတို့ သူဌေး ဦးမျိုးဂုဏ်ရောင်ကို စောင့်တာ ...
ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်လေ ...”

“ဆရာနဲ့ ချိန်းထားလို့လား။”

“ဟင်အင်း ...၊ အင်း ...၊ ချိန်းတော့ မချိန်ဘူး၊ စိတ်ထဲ
မှာတော့ ချိန်းထားတယ်”

သမီးက ခေါင်းလည်းခါ၊ ခေါင်းလည်းညှိတ်ပြတာ
မို့ ကောင်မလေးက ခေါင်းကုပ်နေဆဲမှာ သမီးအကြည့်က လမ်းရဲ့
ဟိုဘက်ခြမ်းဆီ ရောက်သွားသည်။

“ဟင် ... အစ်ကို လာပြီ”

သမီးက ဖျတ်လတ်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။

အစ်ကိုက သမီးကို မမြင်ပါ။ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်း

က ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဒီဘက် စုပါမတ်ကတ်
ဆီ လမ်းဖြတ်ကူးလာဖို့ ကားအရှင်းစောင့်နေသည်။

သမီးသည် အစ်ကိုကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်
ရင်း လှေကားထစ် အနိမ့်လေး သုံးထစ်ကို ကျော်လွှားခုန်ဆင်း
လာခဲ့ပြီး အစ်ကိုရှိရာ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းကို ကူးသွားသည်။

“ကျွဲ ... ကျွဲ ...”

“တိ ... တိ ... တိ ...”

“ဟာ ... ဆေတော့မှာပဲ ...”

“ဟ ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှရပေနေ ဆေချင်လို့လားဟာ”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသံတွေ ပွက်လောရိုက်သွား
သည်။ သမီးရဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ ထိုးရပ်
လျက် ဆူညံရှုပ်ထွေးသွားပါသည်။

ခုသည် သမီး မတို့အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူးဟု သိလိုက်
ချိန်တွင် ရုတ်တရက် ထူပူပျာလောင်ခတ်ကာ ဂုဏ်ရောင်ကို
နီးဆက်ဖို့တောင် သတိမရဘဲ ကားတစ်စီးဖြင့် နေရာအနှံ့ လိုက်

၂၇၂ ဂျွန်

လဲရှာဖွေပြီးမှ ဂုဏ်ရောင် စူပါမတ်ကတ်ဆီ သွားမလားဟု ရုတ်တရက် ဆွေးနိသွားကာ ကားကို စူပါမတ်ကတ်ဆီ ဦးတည်ဆောင်းလာခဲ့ပါသည်။

ခရဲ့ ကား လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းမှာ ရပ်ချိန်တွင် လမ်းကူးတို့ ပြင်နေသော သမီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီး...”

ခလှမ်းခေါ်သော်လည်း သမီးက မကြားဘဲ ကားတွေ ဥဒဟိုသွားလာနေသည့်လမ်းမပေါ်ကို မျက်ကန်းတစ်ယောက်လို တစ်စူးထိုး တိုးဝင်သွားသည်။

ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ သမီးထံ ဦးတည်သွားချိန်မှာ ခက မျက်လုံးတွေကို တအားမှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

အသံဝလဲတွေ ဆူပွက်သွားပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ခဏတိတ်ဆိတ်သွားချိန်မှာ ခ မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်လိုက်မိသည်။

သမီးသည် လမ်းလယ်မှာ မျက်လုံးစုံမှိတ် ရပ်တန့်နေပြီး ဂုဏ်ရောင်က သမီးထံ ပြေးလာနေလေသည်။

🌸 ♥ 🌸

✱ ✱ ✱

ရွပ်တွေးနေသော လမ်းမဆီသို့ ဂုဏ်ရောင် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာသည်။ သို့သော် ကားနှင့် ဆိုင်ကယ်တွေကို ရပ်ရပ်စောင့်နေရတာမို့ ခရဲ့က မတွင်ချေ။

“သမီးက လမ်းလယ်မှာ မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် တုန်တုန်ရင်ရင် ရပ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက သမီးရဲ့ ကျောဘက်ဆီက ပွတ်၍ ဖြတ်သွားရာ သမီးရဲ့ ဆံပင်စတချို့ လွင့်မျောငြိပါသွားသည်။

ဆော်ဟစ်သံ ...

ဆိုင်ကယ် လဲပြိုသွားသံ ...

ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ပစ္စည်းတချို့ လွင့်ထွက်သွားသော

အသံ။

၂၇၄ ဂျာနယ်

အဲဒီနောက်တော့ ပွတ်ရှု ဒဏ်ရာများနှင့်အတူ လမ်း
မပေါ်သို့ လဲကျသွားသော သမီးထံသို့ ဂုဏ်ရောင်ရော ခေါ် ပြေး
သွားမိကြသည်။

“သမီး... သမီး၊ ဘယ်ထိသွားလဲ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲဟင်”
ဂုဏ်ရောင်သည် သမီးကို ပွေထားလျက် ... မချီ
တင်က မေးရင်း သမီး နဖူးစပ်က စီးကျလာသော သွေးစတွေကို
သူ့လက်ဖြင့် ပွတ်ပွတ်သုတ်နေသည်။

ထိုလက်တွေဟာလည်း တုန်ရင်လို့နေပါသည်။
“အစ်ကို...”

သမီးက ဂုဏ်ရောင်မျက်နှာကို မျက်တောင်ခတ်ဖို့
မေ့လျော့စွာ စိုက်ကြည့်နေရင်း...

“အစ်ကို့ကို သမီးလွမ်းတယ်”

ဟု လွမ်းမောတသစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

(၃၂)

ဆေးရုံအခန်းထဲတွင် သမီးက အိပ်ဆေးအရှိန်ဖြင့်
အိပ်စက်လျက်ရှိပြီး ဂုဏ်ရောင်က သမီးဘေးမှာ ထိုင်လျက် သမီး
ကို ငေးကြည့်ငြိမ်သက်နေသည်။

ခသည် ဂုဏ်ရောင်ဘေးမှာ ရပ်လျက် ဂုဏ်ရောင်
ပခုံးပေါ် လက်တင်၍ ဖွဖွဆုပ်ကိုင် နစ်သိမ့်နေသည်။

ဂုဏ်ရောင်မျက်နှာသည် ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်
ဆောင် မချီတင်က ပြိုကွဲနာကျင်လျက် ရှိပါသည်။

သူ့နှလုံးသားဟာ ချစ်ခြင်းကြောင့် ပူပန်ဆင်းရဲ
နာကျင်ရခြင်းတွေ ကင်းခဲ့ပါသည်။ အပြန်အလှန် ချစ်ခြင်းဖြင့်
ငြိမ်းအေးချမ်းသာခဲ့ရပါသည်။

ခုတော့... သူ့နှလုံးသားတွေ တနင့်နင့် နာလျက်ရှိ

သည်။ သနားကုရတာနှင့် သံယောဇဉ်ဟာလည်း နှလုံးသားကို လှိုက်လှဲစေတတ်ကြောင်း သမီးက သူ့ကို သိမြင်စေသည်။

ခသည် မလွယ်မယုက် ထိုင်နေသော ဂုဏ်ရောင်ကို ကြည့်နေရင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာတာ အခန်းပြင်က ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်မိသည်။

ခကကြာတော့ အခန်းတံခါးဖွင့်သဲ ကြားရတာနဲ့ ခလှည့်ကြည့်မိတော့ အခန်းတံခါး ဖွင့်ထွက်လာသော ဂုဏ်ရောင် ကို ခတွေ့ရသည်။

ဂုဏ်ရောင်ခြေလှမ်းတွေဟာ ယိမ်းယိုင်လျက် ...

ဂုဏ်ရောင်မျက်နှာဟာ နီရဲလွှက်၊ မျက်ဝန်းတွေဟာ လည်း စွတ်စိုနေခဲ့သည်။

"ဂုဏ်ရောင် ... သမီး နီးပြီလားဟင် ..."

"ခက မတ်တတ်တစ်ရပ်၍ ပေးမိသည်။

ဂုဏ်ရောင်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်ခါပြီရင်း ခနဲ့ ပခုံးကို လှမ်းကိုင်အားပြုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... သဲ့ခေါင်သဲ ခပခုံးသီ ငိုက်ကျလာပြီး ခပခုံးတွေ စိုစွတ်လာခဲ့သည်။

အို ... ဂုဏ်ရောင် ငိုနေတာပါလား။

ဂုဏ်ရောင် ကျောပြင်သည် မသိမသော သိမ့်သိမ့် လျက် ရှိသည်။

ဘယ်လောက်တောင် ခစားနေရပါသလဲ ဂုဏ်ရောင် ရယ် ...

ခသည် ဂုဏ်ရောင် ပခုံးကို ဖွဖွပုတ်ပေးမိရင်း ...
"မငိုပါနဲ့ ကိုရယ်၊ ကို ဘယ်လောက် ခစားနေရသလဲ၊ ကို ဘာဖြစ်ချင်လဲဟင်၊ ကို ဖြစ်ချင်တာတွေ အကုန်လုံးကို ခလိုက်လျောပေးမယ်၊ ကို စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ခအား လုံးကို လက်ခံပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ကို သမီးကို ချစ်မိ ရင်လည်း ..."

"ခစတားမဆုံးခင် ဂုဏ်ရောင်က ခခေါင်းမောလာခဲ့ သည်။ ပြီးတော့ မပြောင်းလဲသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခကို ကြည့် ရင်း ...

"ခ၊ မမှာ အပြန်အလှန် ချစ်ရတဲ့သူတစ်ယောက် ရှိနေ ရက်နဲ့ တခြားတစ်ယောက်က ခကို အရမ်းချစ်တာကို ခ မယူမှူးလားဟင် ..."

"သောကမှာ ဥပေက္ခာပြုနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ ရှိ သလို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေလည်း ရှိတယ်၊ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို မတုံ့ပြန်နိုင်ရင်တောင် အသိ အမှတ်တော့ ပြုရပါတယ် ခရယ် ..."

“ကိုယ် ခကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ခုထိလည်း ချစ်နေပါတယ်၊ သစ္စာလည်း မပျက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ အချစ်က ကိုယ့်ကို တုန်လှုပ်စေတယ်၊ စစ်မှန်မှုက ကိုယ့်စိတ်ကို ရိုက်ခတ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ် ပြန်မချစ်နိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ခံရတာဟာလည်း ဝင့်ကြွေးတစ်ခုပဲ ခရယ်၊ သူချစ်လေ ကိုယ်နာကျင်ရလေပဲ၊ တစ်ဖက်သတ် အချစ်ဆိုတာ ချစ်တဲ့သူကိုရော အချစ်ခံရတဲ့ သူကိုပါ နာကျင်မှုတွေ ပေးနိုင်ပါတယ် ...”

“ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး သမီးစိတ်ချမ်းသာအောင် ကူညီပေးမချင်ခဲ့ပေမယ့် သမီးက ကိုယ်မပေးနိုင်တာကိုမှ လိုချင်ခဲ့တယ်၊ မရတဲ့သူက ပူပန်ဆင်းရဲရသလို မပေးနိုင်တဲ့ သူကလည်း အားနာ အခက်တွေ့ရပါတယ် ...”

“ကိုယ် သမီးကို သူ့ကိုယ်သူ ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်ပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်၊ အဲဒီလိုဆို ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှာပဲ၊ ခုတော့ သူ့အတွက် ကိုယ် ပူပင်ကြောင့်ကြရတယ်၊ ခကို အားနာရတယ်၊ ခဘက်ကတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်၊ ကိုယ် ခုချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်တာ အမှန်ပဲ ခရယ်၊ ခနဲ့

သမီးကြားမှာ ကိုယ် ဘယ်လိုရပ်တည်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး၊ သမီးကို ကိုယ် ဥပေက္ခာလည်း မပြုနိုင်ဘူး၊ သမီး ခုလို ရူးရူးမူးမူး ခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ် သူ့ကိုမေ့ပြီး ခနဲ့ အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် မနေနိုင်တာလည်း အမှန်ပါပဲ၊ ခအပေါ် မတရားသလို ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ခရယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် ခမှာ ဝန်ပီခဲ့ရတာတွေအတွက်လည်း ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ အနုအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် ခရယ်”

ဂုဏ်ရောင်သည် ခရဲ့ ပခုံးစွန်းကို သူ့နဖူးနှင့် ထိတိုက်ငြိမ်သက်သွားချိန်တွင် ခသည်လည်း တိတ်ဆိတ်စွာ မျက်ရည်ကျရင်း ဂုဏ်ရောင်ခေါင်းလေးကို ဖွဖွအုပ်ကိုင် ဖေးမထားမိလေသည်။

(၃၃)

ဟနေသည့် တံခါးအကွယ်လေးမှာ ရပ်နေခဲ့သော
သမီးသည် အလုံးစုံကို သိမြင်နားလည်ခဲ့ရလေပြီ။

အစ်ကို့ စကားတွေကိုလည်း သမီးကြားခဲ့သည်။

အစ်ကို့ မျက်ရည်တွေကိုလည်း သမီး မြင်ခဲ့သည်။

အစ်ကို့ ခံစားချက်တွေကိုလည်း သမီး နားလည်
ခဲ့ရလေသည်။

သမီးသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် သမီးရဲ့ အိပ်ရာအတွင်း
လေးဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အခွင့်ယူခဲ့ရင်တော့ ...

“မငိုပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်...”

ဟဲ့ သမီး အစ်ကို့ကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်မိလေသည်။

(၃၄)

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ခန့်နဲ့ ဂုဏ်ရောင်
တို့ ရောက်မလာမီမှာပဲ သမီးက စာလေးတစ်စောင် ထားရစ်ခဲ့
ပြီး ဂုဏ်ရောင်တို့ ဝန်းကျင်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

စွန့်လွှတ်သင့်လို့ စွန့်လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းဟာလည်း
အချစ်ပါပဲ ဆိုတာကို သမီး လက်ခံတဲ့အကြောင်းနဲ့ အစစ
အရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း မမေကို ပြော
ပေးပါ။

အစ်ကို မျက်ရည်တွေကိုတော့...

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ပြီး အသိဉာဏ်
ပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကြိုးကြိုးစားစား
နေထိုင်သွားခြင်းနဲ့ သမီး ပြန်လျှော်ပေးပါမယ် ...။

ချစ်ခင်မိတဲ့...

သမီးချော။

၈

မငိုပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်...

သမီးအတွက် မျက်ရည်မကျပါနဲ့ ...။

သမီးအတွက် နောက်ထပ်မငင်ပါနဲ့။

အခု... သမီး ကျေနပ်ပါတယ် ...။

သမီး အချစ်ကို ခံစားဖူးပြီလေ ...။

အချစ်ကြောင့် သမီး လျော်စွပ်ဖူးတယ်၊ တက်ကြွထက်သန်ဖူး
တယ်၊ ထိုင်မှိုင်းလေးလံဖူးတယ်၊ စိတ်ကူး အိပ်မက်တွေ အများ
ကြီး မက်ဖူးတယ်၊ အင်အားတွေ ပြည့်ဖူးတယ်၊ အားငယ်ခွမ်း
ချောခဲ့ဖူးတယ်၊ အချစ်ရဲ့ အချို့ အခါး အပူ အအေး အားလုံး
ကို သမီး သိခဲ့ပါတယ်။ အချစ်ကပဲ သမီးကို ရင်ကျွက်လာစေ
ပါတယ်။

သမီးဘဝမှာ အစ်ကိုကို ချစ်မိတဲ့ အဖြစ်လောက် ပြီး
ပြည့်စုံတာမျိုး မရှိဖူးပါဘူး။ အဲဒီအချစ်ကို သမီး ဘယ်တော့မှ
မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

BURMESE
CLASSIC
COM

နောက်တစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ...

ဂုဏ်ရောင်နှင့် ခဲတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မန္တလေးမြို့၌
စည်ကားစွာ ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲသို့ သမီးက သမီးကိုယ်တိုင် ဖန်တီး
ပြင်ဆင်ထားသည့် လှပသော နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးတစ်စည်းကို
လက်ဖွဲ့အဖြစ် ပို့လိုက်သည်။ နှင်းဆီပန်းတွေအားလုံး အဖြူရောင်
ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်ရောင်သည် ထိုပန်းတွေရဲ့ ရနံ့ကိုခွံ့ခိုက်မိရင်း
မခူးဖြစ်ခဲ့သော နှင်းဆီဖြူလေးကိုဖြူစင်စွာ သတိရခဲ့မိပါသည်။

❧ ❧ ❧

BURMESE
CLASSIC

သမီးသည် သမီးရဲ့ ဆိုင်ခန်း မှန်တံခါး ပြင်ပဆီမှာ
တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသော မိုးရေစက်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ချိန်
က သမီးဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည့် အစ်ကိုရဲ့ မျက်ရည်တွေကို
သတိရမိပါသည်။ အတန်ကြာသော် သမီးက မိုးစက်တွေထဲမှ
အကြည့်လွှဲလိုက်မိသည်။ ထိုနောက် သမီးရှေ့ စိုးလက်စ ပန်းခြင်း
လေးထဲက နှင်းဆီပန်း အဖြူလေးပေါ်မှာ ခိုတွဲနေသည့် ကြည်လင်
သော ရေစက်ကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ညင်ညင်သာသာ ပြုံးနေ
မိလေသည်။

အချစ်ဆိုတာ...

နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ပေါ်က ရေလေးတစ်စက်လို့...

ပုညသင်

8.1.2009

1:25 Am